

ЛОРА ЛЕЙ

ВЪЛКЪТ НА

ЕЛИЗАБЕТ

ПОРЕДИЦА "ПОРОДИТЕ" КНИГА 3

ЛОРА ЛЕЙ

ВЪЛКЪТ НА ЕЛИЗАБЕТ

Превод: Fantastique

chitanka.info

Тя го спасява от смъртта и го връща към живота. Даш е самотник, войник, просто една машина за убиване. Елизабет го принуждава да осъзнае, че е и мъж.

Опасност кръжи около жената, белязана да бъде негова сродна душа... Кръв и смърт; предателство, граничещо с най-ужасяващите му кошмари. И все пак той ще я закриля — нея и всички, на които тя държи.

Той е създаден да убива и е обучен в това до съвършенство, но също така е и мъжът, обрекъл се с душа и тяло на тази жена — единственият, който притежава силата да спаси Елизабет и най-ценното в живота ѝ.

Вълк единак. Самотник без дом и семейство, без някой, когото да нарече близък, докато едно невинно писмо не събужда... Вълкът на Елизабет.

ПРОЛОГ

Писмото дойде в този момент от живота му, когато битката в душата му бе най-разгорещена и може би тъмната страна вътре в него щеше да вземе връх.

Войната срещу тероризма все още се водеше. Бяха изминали години от започването ѝ, но в някои области в Близкия изток, беше същински ад. На войника от Специалните части, Даш Синклер, му беше заповядано да стои там в продължение на една година и да работи заедно с останалите — всеки един от екипа им да стане част от живота на другия, да зависят един от друг. До деня, в който превозът им бе унищожен от една добре насочена ракета. При експлозията загинаха седемте мъже от екипа му.

Когато спасението пристигна, Даш беше на крачка от смъртта. По онова време той дори не беше сигурен какво го поддържа жив. Беше уморен. Уморен от битките, уморен от криенето — просто уморен да бъде сам. Тези седем мъже, бяха единствените близки на Даш — никой друг не му бе толкова скъп, отколкото те, а сега си бяха отишли, оставяйки в него само мисълта за неутешимата празнота в живота, който му предстоеше.

Седмици по-късно, с превързани очи и бинтовани рани, той лежеше в полусъзнание, предизвикано от медикаментите опиянение, а животът му висеше на косъм. Част от душата му виеше от ярост; тази неспокойна, копнееща част, която сякаш още се измъчваше от непрекъснатата битка за оцеляване. Защо той бе останал жив, след като другите бяха погубени?

Тогава неговият командващ офицер беше отишъл при него.

— Имаш една почитателка, синко.

Нещо вътре в него, една примитивна, инстинктивна част от съзнанието му се бе успокоила, чувайки това. Изтласка назад болката, спомените за кръв и смърт, и стана бдителна. Чакаща.

Той нямаше почитатели, нито приятели или семейство. Беше загубил отряда си. Беше дяволски уморен да се крие, да се бие, а те не

го оставяха дори да заспи. И сега тази част от него, която той винаги се бе опитвал да отхвърли, се бе пробудила отново. Инстинктивно Даш знаеше, че най-голямата му битка тепърва предстои.

— Едно мило, малко момиче, на име Каси Колдър. Позволи ми да ти прочета набързо писмото ѝ. Аз ще ѝ отговоря, докато се почувстваш достатъчно добре, за да го направиш сам. Но имам чувството, че това малко момиче наистина ще се ядоса, ако евентуално не ѝ отговориш...

„Когато учителят ни ни даде списъка, аз харесах най-много твоето име. Даш Синклер. Звучи много приятно, така мисля. Мама каза, че е много доблестно и хубаво име и се обзалага, че и ти го харесваш много. Аз смятам, че звучи като име на някой татко. Обзалагам се, че имаш много малки момиченца и че те са горди с името ти. Аз нямам татко, но ако имах, бих искала да се казва така.“

Даш сам бе измислил името си. Много отдавна. Създавайки го, той се бе надявал да скрие миналото си. След това, също като името, бе опитал да промени и себе си. Но нямаше никакви малки момиченца и не беше татко. Думите, които командирът му прочете, проникнаха в съзнанието му и една непреодолима нужда започна да изпълва душата му.

„Моята майка се казва Лизбет. Има кафява коса, подобна на моята и хубави сини очи. Моите очи също са сини. Имам наистина прекрасна майка, Даш. Прави ми бисквитки и дори одобрява това, че говоря с феята, която живее в моята стая с мен. Мама е много добра.

Тя казва, че си много смел човек. Че се биеш, за да бъдем ние в безопасност. Искане ми се да си тук с нас, Даш, защото понякога мама е много уморена.“

Въпреки болката и полусъзнанието, в което се намираше, в него се надигна едно чувство за тревога. Можеше да усети страха в това просто изречение, молбата за закрила. И той започна да се бори. Трябваше да живее. Трябваше да спаси Каси и нейната майка.

Даш видя Каси пред себе си, малка и деликатна, ридаеща от страх, а в по-ярки, наситени цветове видя майка ѝ — отчаяна, изплашена, застанала пред дъщеря си като вълчица, ръмжаща от ярост. Защо виждаше това? Защо имаше чувството, че този образ го обвинява?

Понякога той бе измъчван от гледката на майката, която го наблюдаваше, очите ѝ бяха полуотворени от ленива страст, тялото ѝ беше голо, стройно и грациозно под неговото.

Каси Колдър беше тази, която му бе написала писмото, но с всеки ред за майка ѝ, всяко описание, всяко изречение съдържащо „мама“, която изглеждаше като нея, караше желанието на Даш да нарасне. Чувството му за притежание, вроденото съзнание, че някак си, по някакъв начин, Елизабет и Каси му принадлежат, започна да набира сили вътре в него.

Да. Името Даш беше добро за баща. За баща на Каси. Но беше също така и хубаво име за половинка. За половинка на Елизабет. И отново, вроденият инстинкт на животното надигна глава. Сетивата на мъжа се изостриха, докато се бореше с мъглата от болката и опиянението от лекарствата. Въртящи се сенки от насилие и тъмни кървави петна на смъртта започнаха да изплуват и да се сливат около Каси и нейната майка. Те бяха негови и бяха в опасност. Той трябваше да живее.

„Мама казва, че сигурно си много добър човек, а добрите хора не нараняват малки момиченца, нали?“

Толкова невинно формулирано и все пак пълно със смисъл. Мъжът се напрегна в мрачната агония, която го изпълваше, бореше се срещу наслоената болка, за да се върне в съзнание, да се излекува. Да живее. Каси и нейната „мама“ имаха нужда от него.

„Мама казва, че в действителност не съществуват феи, но няма проблем, ако аз мисля, че има. Защото нищо не съществува, ако не вярваш в него. А ако вярваш, то е истинско като слънчевата светлина. Аз вярвам в теб, Даш...“

Защо той продължаваше да чува плач? Плачът беше в главата му, женски сълзи и приглушени ридания. Но думите на детето, които майорът му четеше, бяха тези, които го накараха да се бори, да се върне към живота. Една битка, която Даш често се страхуваше, че ще изгуби.

„Мама казва, че леприконите би трябвало да са истински. Това злато в края на дъгата звучи наистина хубаво. Кълна се, Даш. Познавам истинска фея. Казах на мама, а тя се усмихна и рече да я попитам дали иска бисквитки и мляко. Аз ѝ отговорих, че феите не ядат бисквитки с мляко. Те всъщност обичат шоколадови лакомства... Феята накрая, трябва да ги сподели с Каси.“

Но Даш отново чу потиснати женски ридания.

Писмата на детето се превърнаха в спасително въже по време на дългите мъчителни моменти на възстановяване. Те му даваха нещо, за което да се задържи. Даш си нямаше никого. Беше сам на света и смяташе, че иска точно това, докато писмата на едно малко момиченце не докоснаха душата му.

Те често бяха подправени със забавни, сладки, дребни прояви на привързаност към майката, която очевидно много обичаше дъщеря си. А дъщерята заливаше него с любовта, която тя ѝ даваше.

„Понякога, мама е тъжна. Стои сама в нашата стая и се визира през прозореца, а когато я погледна в очите,

мисля, че виждам сълзи. Смятам, че тя също се нуждае от татко, не мислиш ли?“

Войниците, които придружаваха майора този ден, се пошегуваха с Даш при тези думи. Но майор Томас бързо ги накара да замълчат и продължи да чете. Даш вече беше в съзнание, но все още бе прекалено слаб и му предстоеше още много дълъг път, докато се възстанови напълно. Но той се бореше. Бореше се като животното, което бе, заради сълзите на жената и страховете на детето.

„Исках да ти изпратя един невероятен подарък за Коледа, но мама отвърна, че нямаме пари тази година. Може би за рождения ти ден, така каза тя, ако ми кажеш кога е той. Вместо това пратих писмо на Дядо Коледа. Описах му какво точно да ти донесе, но се обзалагам, че другите малки момиченца вече са помисли за това. Аз искам велосипед, но мама каза, че Дядо Коледа може да не го донесе тази година. А аз ѝ отговорих, че ще го направи. Тази година той ще знае, че съм достатъчно голяма за велосипед. На седем години съм. Седем години са добра възраст за велосипед, така смятам аз.“

Тя проникна в сърцето му със свежото си остроумие, с хумора и вярата си във всичко добро по света. Даш искаше Каси да получи проклетия велосипед. Дядо Коледа се грижеше за добрите малки момиченца, които спасяваха безполезни кожи като неговата. Искаше тя да разбере, че той идва за нея. Даш ѝ изпрати велосипед. Така детето щеше да се чувства щастливо, докато той пристигне. Така нямаше да се страхува...

Но малката палавница беше сватовник. Майор Томас вече започна да чете писмата ѝ в отсъствието на другите мъже, които го посещаваха. А Даш вече можеше да говори и най-сетне успя да ѝ напише писмо в отговор. То беше кратко. Мъжът лесно се изморяваше, но искаше детето да разбере какво означават писмата му за него.

„Получих велосипеда си, Даш. Мама наистина се изненада. На сутринта на Коледа бях сигурна, че Дядо Коледа ме е забравил. Велосипедът ми не беше под елхата. Тогава звънецът на входната врата звънна и когато мама отвори, там беше моят блестящ, червен велосипед. На него стоеше моето име. Беше само за мен и беше чисто нов. Имаше и каска. И малки ръкавици. И налакътници. И наколенници. Дори имаше подарък за мама от Дядо Коледа. Можеш ли да повярваш, Даш? Това беше най-хубавата Коледа от всякога. Дядо Коледа си спомни дори за мама.“

Разбира се, че добрият старец се бе сетил за майка ѝ. Даш се усмихна и благодари с пресипнал глас на майора, задето се е погрижил да изпълни тази негова молба. Дългата роба щеше да пази топло на майката, докато той получише възможността да я стопли със собствените си ръце. Каси бе споменала, че на Елизабет често ѝ е студено...

След това писмата спряха. Един месец по-рано Даш бе изписан от болницата, зрението му се бе възвърнало, краката му отново функционираха правилно, силите му бяха почти във върховата си форма, но писмата спряха. Обезпокоен от това, той бе помолил командир Томас да провери какво се е случило. Да разбере какво е станало с духовитото, жизнерадостно малко момиченце, чиято майка го бе отгледала с такава огромна любов.

„Майор Томас, със съжаление ви информирам, че преди няколко седмици малката Каси Колдър и нейната майка, Елизабет, са починали при пожар, избухнал в сградата, където се е намирал апартаментът им. Телата са били обгорени до неузнаваемост, но няма съмнение, че са били те, които заедно с още няколко човека са били хванати в капана на пламъците. Имаше известни проблеми

с майката и детето, слухове, които дочух, свързани с живота им. Моля да ме уведомяте, ако искате да получите повече информация...”

Факсът беше пристигнал от частния детектив, който беше наел.

Командир Томас го провери незабавно. Съседите бяха чули писъци, бяха видели апартамента да експлодира, а пламъците го бяха обхванали за минути. Даш усети как светът му се разпада на хиляди парчета. Малкото момиченце, което го бе спасило, което му бе дало воля за живот, вече го нямаше.

В продължение на дни, Даш не проговори на никой, само стоеше и се взираше замислено в тавана над себе си. От толкова дълго време бе сам. Всеки ден се бе събуждал с мисълта, че си няма никого. Всяка вечер бе заспивал с чувство на загуба. И все пак, докато лежеше на прага на смъртта, Бог му бе изпратил два ангела. Само за да му ги отнеме отново. Това бе ужасен удар за душата, мислеше си мъжът, която бе изсъхнала преди години. Той познаваше само кръвопролитие и смъртта. Никога преди не се бе докосвал до невинността, докато не бе открил Каси и нейната майка, Лизбет. Незрелият, детински почерк, с който бе изписано името, се загнезди в съзнанието му. Елизабет. Неговата Елизабет.

През тридесетгодишния си живот Даш никога не бе смятал някой човек за жизненоважен за него. Беше израснал с мисълта, че оцеляването му не зависи от никого, с мисълта, че е различен, знаейки колко е наложително да крие тези различия. Беше си създал свой собствен път в живота, буквално се бе отгледал сам по най-добрия начин, по който би могъл, докато стане достатъчно възрастен, за да се присъедини към армията.

Беше направил войската свой дом. Хората, заедно с които се сражаваше, въпреки че не му бяха много близки, му бяха дали една основа за това как да взаимодейства, да изостри интелекта си, да се научи да ръководи. И в продължение на дванадесет години бе правил точно това. Ръководеше. Беше се изкачил в йерархията, присъединявайки се към Специалните части и там бе доказал на какво е способен. Смяташе, че не се нуждае от нищо повече.

Сега осъзна колко е грешал.

Смъртта на Елизабет и Каси беше отворила рана в душата му, която не можеше да си обясни. Никога не бе докосвал жената, никога не бе прегръщал дъщерята. Елизабет не беше негова половинка, нито Каси негова дъщеря, и все пак сърцето му крещеше друго. Душата му виеше заради загубата и някакъв инстинкт, някакво вродено знание, отказваше да позволи на Даш да отхвърли връзката, която съществуваше между него, майката и детето.

— Даш, трябва да преодолееш това — командир Томас седна до болничното легло, зелените му очи бяха мрачни и напрегнати. — Такива неща се случват, синко. Не можеш да ги обясниш или да намериш смисъл в тях. Поне имаш част от нея за спомен.

Младият мъж потисна воя, който се надигна в гърдите му. Нямаше нищо. Купчина крехки писма не бяха достатъчни. Изобщо не бяха достатъчни.

Пръстите му се забиха в чаршафа, докато се взираше безмълвно в мръснобелия таван. Всички си мислеха, че е изпаднал в депресия. Че е изгубил желанието си да се бори. Нищо не можеше да бъде по-далеч от истината. Той имаше да води една последна битка, преди да даде на душата си така необходимото й спокойствие. Отмъщение. Това караше кръвта да се движи във вените му и сърцето да бие в гърдите му.

Даш дари командира си с дълъг, мрачен поглед.

— Искам да разбера какво се е случило.

Майор Томас въздъхна уморено, поклащайки глава.

— Какво значение има, Даш? Тях ги няма.

Младият мъж усети как яростта го поглъща. Имаше значение. Имаше значение, защото той възнамеряваше да потърси справедливост, по своя си начин.

— Искам да знам. Свържете се с детектива. Искам информацията, преди да ме изпишат.

Даш имаше план. Детективът можеше само да му осигури информацията, от която се нуждаеше, но след това той щеше да довърши работата.

— И какво смяташ да направиш? — командир Томас се облегна назад в стола си, гледайки го намръщено. — Ще бъдеш назначен в ново поделение...

— Беше ми дадена възможността да се върна в Съединените щати и да напусна активната служба — Даш направи всичко възможно

да не изрѣмжи. — Няма да се върна в армията, майоре. Преживях достатъчно.

В очите на другия мъж проблесна изненада и Даш знаеше защо. Той беше във войската откакто навърши осемнадесет години. Нито веднѣж не бе и споменавал за напускане. Беше отдал дванадесет години от живота си първо на армията, а след това на Отделите на Специалните части. Даш Синклер беше един от най-добрите, роден водач и безмилостен боец. Но беше преживял достатъчно. Отрядът, с който се бе сражавал в продължение на повече от една година, го нямаше. Малкото момиченце и майката, които му бяха вдъхнали сили, въпреки желанието му да умре, ги нямаше. Даш искаше справедливост. Нуждаеше се да уравни везните и след това трябваше да открие онази част от себе си, която бе крил през по-голяма част от живота си.

Командирът въздъхна уморено, преди да кимне.

— Тази вечер ще се обадя на детектива. Ще получиш това, което ти е необходимо.

Той се изправи на крака, загледан в Даш за няколко дълги, мълчаливи секунди.

— Саморазправата е престъпление. Знаеш това, нали, Даш? — попита внимателно.

Другият мъж се усмихна. Бавно оголи зъбите си, които знаеше, че командирът ще разпознае. Даш беше един от най-добрите поради една причина — знаеше какво прави. И знаеше как да го направи правилно.

— Трябва първо да те хванат — каза той тихо.

Докато чакаше информацията, Даш работеше върху възстановяването си. Все още беше слаб. Постоянно раздвижваше тялото и ума си, за да е сигурен, че са във върхова форма. Когато дойде съобщението, че информацията е изпратена в Съединените щати на адреса, който Даш бе избрал, той опакова багажа си и се приготви за тръгване.

Няколко дни преди освобождаването му, когато силите му се възвърнаха, а умът му беше погълнат от предстоящото завръщане в Съединените щати, въоръжен с достатъчно информация да започне бавен, спокоен лов, пристигна едно писмо с неизвестен подател. Даш

познаваше почерка, но не и името. Сърцето му спря, когато прочете писмото, поставено в обикновен плик.

„Знам, че сигурно имаш много други момиченца, които да обичаш. Мама казва, че сигурно си женен с деца и не се нуждаеш от нас. Но аз имам нужда от теб, Даш. Моля те, помогни на мен и на мама, преди лошите хора да ни хванат отново. Аз съм Касиди Колдър, но мама казва, че сега името ми е Каси Уокър. Уокър е хубаво име, предполагам. Това е шалчето на Бо Бо. Така че знаеш, че съм аз. Мама казва, че ще си помислиш, че сме загинали. Това я наранява, но сме добре. Моля те, помогни ни, Даш.“

Редовете бяха надраскани набързо и това изпрати тръпка на ужас надолу по гръбнака му. Вътре беше медальонът, който Даш ѝ бе изпратил за осмия ѝ рожден ден, а в него имаше нейна снимка и на майка ѝ. Елизабет приличаше на човек, който е преследван. Големите ѝ сини очи гледаха стреснато към фотоапарата, докато момичето се усмихваше очарователно.

Тясното червено шалче беше увито около врата на малкото плюшено мече, което Даш бе помолил майор Томас да поръча за нея. Бо Бо, така го бе кръстила Каси. Младият мъж можеше да подуши уханието ѝ върху него. Бебешка пудра и невинност. Но там имаше и друг аромат, този на Елизабет, и той накара хормоните му да забушуват. Чиста женска съблазън. Тъмна и сладка, като летен дъжд.

Очите му се присвиха върху снимката, а тялото му се разтърси от ярост при мисълта, че някой би посмял да ги нарани. Те бяха негови. А никой нямаше да докосне нещо или някой, който принадлежи на Даш Синклер. Преди да успее да се сдържи, един тътен от чиста заплаха отекна в гърдите му и от гърлото му се откъсна ръмжение, което обещаващо възмездие. Ловът беше на път да започне. Даш щеше да тръгне след врага по-късно. Първо... Първо трябваше да намери семейството, над което бе предявил претенциите си в тъмнината на болката. Половинката, която се нуждаеше от топлина и детето, което имаше нужда от закрила. Първо щеше да ги открие. А ако по пътя

няколко от враговете му намерят смъртта си, много лошо. Щеше да има няколко врагове по-малко за убиване.

ГЛАВА 1

Шест месеца по-късно

Той беше Вълча порода. Даш Синклер знаеше това още преди новините за съществуването им да взривят света преди шест месеца. За щастие, при него това, което го различаваше от обикновените хора, беше вътре в него и се идентифицираше само на генетично ниво, но не и на физическо. Това беше причината да бъде белязан до смъртта си още в най-ранна възраст. Но също така беше и причината да оцелее, след като избяга от лабораториите.

Даш се бе присъединил към армията на осемнадесет години, беше се сражавал и убивал, и бе направил всичко възможно да се укрие, точно под носовите на някои от хората, които бяха финансирали създаването му. Той знаеше кои са. Беше ги виждал в лабораторията, когато бе още дете, и все още помнеше ясно лицата им. Никога нямаше да забрави лицето на врага.

През годините той стана уверен, силен и осъзнаваше мощта си по начин, който го предпазваше от това да прави грешки. Никога не каза на никого какъв е. Никога не рискува да се довери на приятели. По дяволите, Даш никога не бе имал приятели. През повечето време бе навъсен, а през останалото — направо опасен. Повечето хора страняха от него.

Сега младият мъж беше жаден за кръв. Стоеше неподвижен, поемайки миризмите на малката стая, която бе претърсвана, и усети как яростта го залива. През последните шест месеца бе проучвал Елизабет и Касиди Колдър, докато не научи и най-малката подробност, отнасяща се до тях.

Даш бе завързал контакти още докато беше в Специалните части. Познати, които му дължаха услуги и той се възползва от всяка възможност, която имаше. Касиди беше малко момиченце, което живееше живот назаем. Беше обявена цена за главата на детето и майката се бореше да го спаси. Разстоянията, които Елизабет бе изминала, за да предпази малката си дъщеря, накараха вътрешностите

му да се стегнат от ужас. Такава дребна жена трябваше да бъде защитавана, прегръщана, също както и детето ѝ, а не да бяга от страх, за да спаси живота му.

Даш можеше да подуши страха на Каси, детските сълзи, точно както усещаше яростта и ужаса на майка ѝ. Мъжът изръмжа тихо, вдишвайки миризмите, позволявайки им да засилят гнева му. Хората, които ги преследваха, щяха да си платят, в края на краищата.

Той вдигна едно детско яке до носа си и вдиша дълбоко. По него бе полепнало ухането на бебешка пудра и невинност. Но фактът, че дрехата бе тук, а не обвита около малкото тяло, изпрати тръпки по гръбнака му. Навън беше дяволски студено. Малката щеше да замръзне в това време. Не че якето можеше да я стопли много, както беше сега — разкъсано на две.

След това Даш повдигна дебелия пуловер и направи същото. Ах, там имаше мирис на човек, аромат, за който би умрял щастлив. Женски, свеж и чист, с лека следа от бебешка пудра, но изпълнен с деликатното ухание на жена. Неговата жена.

Мъжът огледа стаята. Той не беше далеч зад тях и очевидно те бяха на няколко стъпки пред хората, които ги преследваха. Младият мъж изръмжа тихо. Първо щеше да намери жената и детето. Беше прекалено студено, прекалено брутално там навън, за да тръгне на лов за врага, без да се е уверил, че важните за него хора са в безопасност.

Куклата на Каси беше разкъсана, а пълнежът ѝ бе разхвърлян из стаята. Дрехите бяха нарязани на ивици, книги разкъсани на две. Даш вече познаваше мириса на врага, и се усмихна студено, когато го вдиша, за да го запомни, за да се увери, че никога няма да го забрави. Касиди и майка ѝ вероятно се бяха върнали след унищожаването на временния им дом. Един малък кош с дрехи стоеше до вратата, оставен забравен, но непокътнат. Пералня. Отиването до пералнята бе спасило живота им.

Мъжът пусна дрехите. Те така или иначе нямаше да бъдат необходими, след като ги открие. Той разполагаше с всичко необходимо им в джипа си. Беше се погрижил да не се нуждаят от нищо, когато най-сетне ги открие. Даш се грижеше за това, което смяташе за свое, а всичко вътре в него крещеше, че притежава Елизабет и детето ѝ.

Той се завъртя на пети и се придвижи безшумно през стаята, осъзнавайки скритите грешки в нея. Беше го подушил веднага след влизането си в апартамента. Устните му се извиха в студена усмивка. Имаше си работа с аматьори. Нямахте да има и най-малко предизвикателство в това да ги залови, когато дойдеше времето за това.

Мирисът на страха и яростта на Елизабет не достигаха по-далеч от вратата, така че Даш разбра, че тя не бе губила време да разгледа разрухата. Жената беше умна. Бе проучвал месеци наред и едва миналата седмица бе успял да се доближи достатъчно, за да разбере, че вече се вижда края. Не би било лесно другите да я хванат. След като Даш я намереше, никога нямаше да има надежда да я заловят. Но първо трябваше да я открие.

Мъжът напусна апартамента и се придвижи предпазливо по мръсния коридор, следвайки уханието ѝ надолу по стълбите, след това до мазето. Там видя един малък прозорец, който бе отворен. Протегна се и взе съдрано парче мек вълнен плат. От дрехата на жената. Тя се бе порязала при бягството. Мекият изхабен плат беше напоен с кръв. Но Елизабет бе умна. Достатъчно умна, за да знае, че враговете ще я наблюдават на главния вход. През последните две години тя бе станала по-силна и интуитивна, бе се научила да усъвършенства способностите си, за да остане свободна. Даш усети това, усети способността ѝ да използва съобразителност там, където ѝ липсва физическа сила.

Докато стоеше втренчен в парчето плат, а пръстите му докосваха тъмните петна, които го обезобразяваха, той усети чуждо присъствие, което раздвижи въздуха, идващ от отворената врата.

Даш замръзна, главата му се обърна бързо към леко отворената врата, когато един нов мирис започна едва доловимо да се смесва с този от плата, на препарат и застояла вода. Беше коварен. Мирис на поквара и яростни намерения. Носеше се из хладния въздух на мазето, проникваше в сетивата на младия мъж и го изпълваше с жажда за кръв. Врагът беше на лов, сега дебнеше него, необмислено излизайки от скривалището си, за да проучи намерението на Даш. А Даш чакаше с нетърпение сблъсъка.

Той потисна предупредителното ръмжене, което се надигна инстинктивно в гърдите му. Миризмата на студена стомана се приближи, чуха се предпазливи стъпки. Беше само един човек, уверен,

но изпълнен с ярост и много слаб. Даш се усмихна. Мъжът, който се придвижваше към него, не беше нищо повече от наемник. Не бе заплаха. Един наемен убиец за малко повече от еднократна употреба. Това беше добре, защото той нямаше да излезе жив от сградата.

Даш дебнеше, притаил дъх. Не му се наложи да чака дълго. Вратата се отвори бавно, разкривайки слабото, напрегнато тяло на врага. Беше мъж в разцвета на силите си. Гама, който се опитваше да играе Алфа с едно животно, което дори не подозираше, че съществува. Даш позволи на устните си да се извият в усмивка, знаейки, че наемникът няма да я види като смъртоносната заплаха, която в действителност беше.

— Любопитни сме, а? — изсумтя непознатия, като затвори внимателно вратата и насочи оръжието си към гърдите му. — Вдигни ръцете си така, че да ги виждам, и не прави странни движения, или си мъртъв.

Даш се подчини, вдигна ръце на тила си, а пръстите на едната му ръка се обвиха около дръжката на широкия нож, скрит в ножницата между плешките му. О, да. Сега щеше да си поиграе.

— Просто проверявам някои неща — Даш присви очи, забелязвайки, че пистолетът е насочен под такъв ъгъл, че ако стреля ще го уцели право в сърцето.

На цевта бе прикрепен заглушител. Предпазливо копеле, Даш му го призна. Но само за това. За всичко останало не беше особено изобретателен. Ако беше достатъчно умен щеше да осъзнае заплахата, която представлява Даш и да го убие в мига, в който се изправи пред него. Ако можеше. Вместо това, искаше да играе. А Даш обичаше игрите. И знаеше със сигурност, че противникът му ще загуби. Това беше методът на звяра. Той можеше да усети слабостите. В очите на врага блестеше прекалена самоувереност, а желанието да причини болка се носеше във въздуха около него.

— Кой си ти? — мънистените очи се присвиха. Гъстата му мазна кестенява коса падна напред, обграждайки не особено интелигентното чело.

— Не съм важен — Даш сви рамене, а устните му се извиха с пренебрежителна насмешка. Отказваше да отдаде почит на едно създание, толкова лишено от морал, че щеше да убие дете. — А ти кой си?

Даш наблюдаваше внимателно другия мъж, движенията на дългото тяло под неудобното, макар й скъпо палто, което той носеше, уверения начин, по който държеше оръжието си. Копелето бе свикнало да убива, и то по лесния начин. Не би очаквал да се изправи пред човек със способностите на Даш. Това е едва ли не твърде лесно, въздъхна младата Порода. Позорно. Щеше да се наслади на една битка.

— Прекалено си любопитен, пич — акцентът на сърфист подразни нервите на Даш. Неуважителното отношение бе достатъчна причина да го убие.

— Не достатъчно, може би — Даш следеше внимателно погледа на другия мъж, като позволи на самодоволната си усмивка да се задълбочи. — Тя отново ти се изплъзна, нали? Елизабет е по-умна от теб, пич. Сега отстъпи, преди да съм те повалил.

Ръкавицата беше хвърлена. Даш се постара насмешката в гласа му да си проличи съвсем ясно.

Без сблъсък, без бой. Кръвта на врага щеше да се пролее и точка.

Бузите на наемника пламнаха гневно, но очите му блестяха от желание за насилие, когато пристъпи по-близо. Той би искал да е по-близо, помисли си Даш, за да е сигурен, че куршумът ще убие, а не само ще рани. Да гледа болката и страха, който се надяваше да изпълни очите на жертвата му, когато кръвта бликне от гърдите ѝ.

— Тя ще бъде прекрасно угощение за останалите от нас, когато дадем онова малко момиченце на шефа — каза подигравателно. — Ти също я харесваш, а, голямо момче? Много лошо. Ти си мъртвец.

Наемникът реши, че е достатъчно близо. Пръстът му се стегна на спусъка.

Ножът се плъзна от кожения калъф с тих шепот, когато Даш замахна с ръка, китката му се изви в последната секунда, забивайки ножа в меката плът на шията на врага. Очите на другия мъж се разшириха изненадано, когато гърлото му зейна.

— Не, пич. Ти си мъртвец. — Даш позволи на животинското ръмжене да се освободи, ликуващо от миризмата на кръв, триумфиращо.

Той се наведе настрани, когато рефлексивното свиване на мускула стегна пръстите на убиеца върху спусъка. Куршумът изсвистя безвредно покрай него, докато кръвта шуртеше на широка, ярка дъга, опръсквайки ръкава на изработеното по поръчка яке на Породата.

Тялото се свлече тежко на земята, неவிждащите очи гледаха с ужасено изумление, докато пурпурната струя кръв се стичаше по циментовия под, образувайки голямо петно под главата му. Смъртта не предизвика никакви угризения в сърцето на Даш. Някои животни бяха с подли души и това бе едно от тях. Нямаше защо да съжалява, че е отървал света от едно нищожество.

Младият мъж небрежно изтегли острието на ножа от рамото на мъртвия и го почисти бързо, преди да претърси тялото за някаква информация, която би могъл да използва. На гърба на една намачкана празна визитна картичка имаше телефонен номер. Без име. Даш прибра визитката във вътрешния джоб на якето си. Пари. Хвърли ги до тялото. Едно съобщение до шефа му, ключове, снимка на малкото момиченце и майка му. Нея също я прибра.

Няколко секунди по-късно, убеден, че мъжът не носи нищо, което да бъде проследено до Елизабет, Даш се изправи на крака, прибра ножа си и използва захвърлената на една от пералните кърпа да почисти ръкава на якето си. После я метна върху лицето на мъртвеца и тръгна към вратата.

Счупи ключалката, за да се увери, че няма да бъде отворена лесно, преди да затвори след себе си. Сградата ехтеше от смеховете на семействата, на децата. Не искаше да рискува някое дете да види кървавата сцена или невинен свидетел да поеме вината за убийството. Не че смяташе, че ще има много хора, които да почувстват загубата на този, когото бе убил.

Даш закричи обратно към главния вход в студената декемврийска вечер. Сякаш нямаше какво друго да прави, той заобиколи сградата и пое по алеята зад нея, надявайки се да събере повече информация. Елизабет и Каси бяха излезли през прозореца, който водеше към тази алея. Съмняваше се, че ще открие нещо, но трябваше да провери, за да е сигурен. Именно предпазливостта го бе довела до тук и нямаше никакво намерение да намалява бдителността си точно сега.

За щастие, никъде наоколо не видя тъмносиния седан, който караше жената. Кое то значеше, че бяха на топло в автомобила, вместо да мръзнат в студения зимен ден. Даш коленичи пред отворения прозорец на мазето и разгледа отпъкания сняг под него. Стъпките бяха едва забележими вече и водеха към следи от гуми на няколко метра по-нагоре. Не, те нямаха голяма преднина, ако следите в снега бяха

някакъв показател. И ако не грешеше, копелетата, които ги следяха, без този, когото бе убил, все още наблюдаваха сградата. Косъмчетата на тила му настръхнаха в мига, в който бе прекрачил входната врата.

Даш се огледа внимателно, след това се изправи в цял ръст и започна да проучва следите от гуми по широката алея. По вида им разбра, че Каси и Елизабет са потеглили бързо. Като провери отпечатъците, той бе почти сигурен, че съответстват на тези на седана и водят към центъра на града. Мъжът въздъхна дълбоко, загледан в потъмнялото небе. Снегът се посипа върху бузите и челото му, а мирисът на въздуха показваше, че предстои снежна буря.

Тази вечер нямаше да успеят да стигнат далеч. Скоро трябваше да ги намери. Стараейки се да върви небрежно, Даш се върна пред сградата до собствения си автомобил. Щеше да размени джипа 4x4, по-нататък по пътя, с военния Хамър, с който се бе сдобил в едно местно армейско подразделение. Хамърът щеше да се справи с отвратителните пътища и да продължи да се движи, там, където никое друго превозно средство не би посмяло да опита. Даш знаеше, че за да хване жената, към която бе предявил претенции преди дори да е виждал лицето ѝ, ще се нуждае от това предимство. Освен това този автомобил бе непознат за врага. Това можеше да се окаже важно през следващите дни.

Младият мъж гледаше внимателно огледалото за обратно виждане, докато излизаше от паркинга и извади мобилния телефон от калъфа на колана си. Набра бързо 911. Кратко и ясно съобщи за тяло на мъртвец, нищо повече. През цялото време следеше белия Тарос^[1] с периферното си зрение. Да, определено имаше интерес от страна на пътника вътре, но не и опит да го проследи. Очевидно бяха сигурни, че детето и майката ще се появят скоро. Те нямаха представа, че жената е по-умна от цялата шайка тъпи задници, които бяха по петите ѝ. Даш поклати глава и направи завой, който щеше да го отведе в посоката, в която усещаше, че е поела Елизабет. Ловът му бе почти към края си. След това, можеше сериозно да се заеме с врага.

Елизабет беше премръзнала и гладна, и отчаяно се бореше с яростта и ужаса, които препускаха във вените ѝ, като се движеха на силни приливи към сърцето ѝ. Снегът валеше толкова дяволски силно, че тя бе принудена да отбие до един почти изоставен крайпътен

ресторант, за да изчака времето да се поуспокои. Възползва се от възможността да нахрани Каси, наблюдаваше как малкото момиченце яде, въпреки че светлосините му очи още бяха разширени от страх.

Бедното ми малко дете, помисли си жената. Животът му беше поредица от катаклизми, които, както изглежда, нямаше да свършат скоро. Каси дори не се бе разплакала, когато се изправиха пред унищожението на това, което някога бе техен дом и видяха човека, изпратен да я убие. Тя бе повече от наясно, че ако го направи, това може да им коства живота. Неволните ѝ викове неведнъж бяха предупреждавали враговете им и момиченцето го знаеше. Това беше ужасно бреме за едно малко дете.

Тя беше само на осем години. Умна, красива. Прекалено красива да живее по начина, по който бе принудена. Прекалено малка. Каси губеше от теглото си, от съня си, също както и Елизабет. С това темпо, стресът от бягствата щеше да ги убие, преди враговете на Дейн.

Дейн. Младата жена потисна проклятието, което се надигна гневно към устните ѝ. Той бе бащата на Каси. Не беше добър човек, но Елизабет не вярваше, че в душата си е зъл. Не и докато не бе поставил живота на дъщеря си в опасност, в опит да спаси собствената си кожа. Копелето дори не го бе грижа какво причинява на малкото дете. Всичко, за което го бе грижа, бе да се спаси. Беше отвратена от мисълта за сделката, която той бе сключил с човека, когото бе ограбил. Все още я изумяваше колко лесно бе предал Каси, надавайки се да избегне своето наказание.

— Може би Даш ще дойде тази вечер — промърмори тихо на себе си малкото момиченце, толкова тихо, че Елизабет едва чу думите. — Мислиш ли, че ще го направи?

Елизабет знаеше, че тя не говореше нито на себе си, нито на нея. Когато уплахата и напрежението нараснеха, Каси се обръщаше навътре, към себе си. Говореше на феята, за която се кълнеше, че я следва. Един сияен, мъничък образ, който ѝ шепнеше утешително, който я уверяваше, че Даш Синклер е хубаво име за баща. И че той ще ги спаси.

Господи, Елизабет искаше да изкрещи от гняв, задето детето ѝ вярва в такива истории за феи, за да преживее душевните и емоционални жестокости, които ѝ бяха нанесени. Каси беше твърдо убедена, че войникът, на когото бе писала, ще ги спаси, и че след това

всички ще заживеят щастливо. Майката не знаеше как да обясни на дъщеря си, че човекът, без значение колко е силен и колко е мил, не би искал да се намеси в проблемите, които те ще му донесат.

Не че за кратко време войникът не бе озарил живота на Каси — велосипеда, който ѝ бе изпратил само преди няколко месеца, за да я зарадва, и една малка кукла, която Елизабет бе видяла разкъсана на парчета в онзи проклет апартамент. Знаеше също, че той стои зад даренията за храна, които бяха дошли за толкова кратко време. Младата жена оценяваше жеста, но той беше още една тежест. Още един човек, за когото да се тревожи.

Питаше се дали той изобщо е усетил, че писмата на Каси са спрели. Ако въобще го бе грижа. Човекът не ги познаваше, не бе получил нищо от тях и се намираше на другия край на света. Ако си направеше труда да провери какво се е случило с тях, щеше да повярва, че са загинали по време на експлозията в апартамента миналата година. По дяволите, тогава бяха ужасно близо до смъртта. Почти бяха умрели. Копелетата, които ги преследваха не можеха дори да извършат едно убийство като хората.

И сега дъщеря ѝ стоеше тук. Още една мечта щеше да разбие сърцето ѝ, защото вярваше толкова силно, че Даш Синклер ще дойде за тях. Че той ги търси отчаяно. И че когато ги открие, вече няма да им се налага да бягат повече. Каси го чакаше в продължение на повече от седмица, а в очите ѝ проблясваше надежда всеки път, когато видеше висок, тъмнокос мъж. Всеки ден момиченцето гледаше неясната, нефокусирана снимка, която той ѝ бе изпратил, ужасена, че няма да разпознае войника, че той може да мине покрай тях, без да разбере кои са. Снимката бе направена пред един хеликоптер, заедно с шестима други мъже. Даш беше изправен най-отзад, прашен, облечен в униформата на армията, а чертите на лицето му бяха замъглени. Елизабет нямаше да го познае дори ако в този миг се приближи до нея.

— Яж, Каси — прошепна Елизабет, протягайки се през масата, за да поглади назад заплетените тъмни къдрици на дъщеря си, висящи пред бледото ѝ лице. — Ще наемем стая за през нощта и ще видим дали ще можем да си починем малко — ако Каси не поспеше скоро, щеше да се разболее. Елизабет потръпна при мисълта, че може да ѝ се наложи да потърси медицинска помощ.

Мотелът, прикрепен към ресторанта, изглеждаше приемлив. Няколко часа сън нямаше да им навредят. Нямаше никакъв начин нещо или някой да се движи в тази виелица навън. Никой, освен малоумника, който спря на паркинга с военния Хамър.

Елизабет проследи как висока тъмна фигура слезе от автомобила и закрачи бързо към вратата на ресторанта. Мъжът влезе вътре, изглеждаше по-силен от скала, а очите му веднага се спряха върху майката и детето. За един миг младата жена потръпна от страх, преди да се застави да остане спокойна.

Не. Хората, които я преследваха, не бяха толкова опасни, нито толкова силни. Ако бяха, тя щеше да е мъртва още преди две години. Този мъж беше висок, един от най-високите, които някога бе виждала. Беше облечен с дънки, ботуши и памучна риза. Гъстата му черна коса бе оставена да порасне дълга и падаше върху яката на ризата. Напрегнатите кафяви очи, почти кехлибарени на цвят, огледаха ресторанта бавно, преди да се върнат отново на нея. Тогава въздухът запраця от електричество, сякаш невидими потоци от енергия ги свързаха, принуждавайки Елизабет да го оцени на примитивно ниво. Не че нямаше да го забележи, така или иначе. Той беше властен, мощен, и така невероятно мъжествен, че дъхът ѝ секна при вида му.

Младата жена видя как очите му пламват от... Не, това не можеше да бъде притежание. Беше си изгубила ума. Липсата на сън и болката я бяха накарали да падне толкова ниско, че виждаше само това, което искаше да види. Не бе възможно един непознат, който я среща за първи път, да усети чувство за притежание, желание и решителност до такава степен, че тя да сметне, че ги е зърнала в погледа му, преди да бъдат прикрити.

За първи път от години Елизабет почувства как хормоните ѝ се събудиха за живот. Този поглед беше почти осезаем. Той бе като една ласка. Израз на намерение. Тя примигна и тръсна глава при халюцинацията. Не. Той просто беше едър, добре изглеждащ мъж, а тя бе отчаяна. Отчаяна да намери помощ. Да знае, че дъщеря ѝ е защитена. Мъжът беше достатъчно едър, за да е в състояние да защити и двете им. Но още от сега знаеше, че никой не може да ги защити. Това им беше втълпявано отново и отново.

Елизабет наведе глава и погледна Каси, която равнодушно гризеше един от картофите в чинията си. Беше поела само няколко

хапки от хамбургера си, най-вече защото майка ѝ я принуди.

— Трябва да ядеш, миличка — прошепна тя нежно, опитвайки се да скрие сълзите си. — Всичко е наред вече. Обещавам.

— Уморена съм, мамо — Каси потопа картофа в кетчупа, но не го изяде. Само си играеше с него, и то без ентусиазъм.

— Яж, Каси. И си изпий млякото — жената побутна чашата поблизо до малкото момиченце, а сърцето ѝ се разкъса, когато то надигна глава и я погледна с мрачни, изпълнени със страх очи.

Елизабет се бореше да сдържи вика си на безсилие. Никое дете не трябваше да гледа с такива сломени очи.

— Даш ще дойде тази вечер, мамо — пълните със сълзи очи се взираха в нея, толкова тъжни, че на Елизабет ѝ се прииска да умре, вместо да продължи да ги вижда.

— Миличка... — какво би могла да ѝ каже? Как би могла да ѝ обясни, че дори да е разбрал, че са живи, Даш Синклер нямаше да дойде за тях, да не говорим, че враговете им отново бяха само на няколко часа разстояние зад тях.

Последното нападение не бе най-лошата случка за дългите месеци, през които бягаха, но беше едно от най-тежките. Мъжът ги чакаше. Ако Елизабет не бе заключила вратата на мазето зад тях и ако не бяха открили бързо прозореца, сега щяха да бъдат мъртви. Този път обаче един куршум уцели бедрото ѝ, а след това си поряза китката на счупения прозорец. Младата жена беше слаба и гладна. Но се страхуваше, че ако похарчи още пари за храна тази вечер, по-късно нямаше да има достатъчно средства, за да купи нещо за ядене на Каси.

Някакво движение от страна на човека, който все още стоеше до вратата накара главата ѝ да се надигне. Внезапно я завладя чувство на паника, когато хладните му кафяви очи срещнаха нейните. Лицето му беше диво и съвършено — ъгловато, перфектно за воин. Или може би убиец. Възможно ли бе враговете на Дейн да се бяха уморили да опитват да свършат работата сами?

Точно когато Елизабет си го помисли, той тръгна към тях. Мъжът не просто вървеше, той се плъзгаше. Гладки мощни мускули играеха под ризата и дънките му, приближавайки го с всяка изминала секунда. Когато достигна до тях, ръката му се раздвижи, протегайки се бавно зад гърба му.

Елизабет застина уплашено, готова да скочи през масата, за да прикрие Каси, ако мъжа извади пистолет. Мили Боже! А сега какво? Бяха в капан. Не можеха да избягат, нямаше къде да се скрият.

Устните на непознатия се разтеглиха в усмивка, сякаш можеше да прочете мислите ѝ. Но той не извади пистолет, а намачкан лист хартия. Жената го гледаше, сърцето ѝ биеше учестено, а страхът сякаш прогори дупка в корема ѝ, но някакво странно, необяснимо желание стопли бедрата ѝ. Мъжът спря до масата, погледна надолу към нея, след това към Каси. Елизабет насочи поглед към дъщеря си и видя разширените ѝ очи и бледите бузи.

— Каси — проговори тихо той, подавайки ѝ хартията. — Получих писмото ти.

Елизабет усети как светът ѝ се разтърси, когато момиченцето прошепна името му:

— Даш?

Това е невъзможно, каза си тя. Този човек не можеше да е Даш Синклер. Не можеше наистина да ги е намерил.

Не бе възможно дори да знае, че имат нужда от помощ. И все пак, ако не е той, кой друг би могъл да бъде?

Мъжът погледна Елизабет.

— Яла ли си?

Тя успя само да поклати глава. Мили Боже! Не може да бъде! Това беше някакъв номер. Младата жена повдигна писмото от масата и го разтвори.

„Знам, че сигурно имаш много други момиченца, които да обичаш. Мама казва, че сигурно си женен с деца и не се нуждаеш от нас. Но аз имам нужда от теб, Даш. Моля те, помогни на мен и на мама, преди лошите хора да ни хванат отново.“

Как бе успяла Каси да изпрати това писмо без знанието ѝ? Тя се втренчи в дъщеря си, едва възприемайки факта, че момиченцето говори с непознатия — един опасен непознат, със студени очи, който твърдеше, че е войникът, с когото си бе кореспондирала.

Страните на детето сега пламтяха. От големите ѝ сини очи бликаше надежда, когато страхът бавно бе изместен от щастие.

— Ти дойде, Даш — Каси се хвърли в големите му ръце, дребничкото ѝ тяло изглеждаше крехко и безпомощно до гърдите му. Изражението на младия мъж обаче се напрегна от някакво неопределено чувство, докато ръцете му се обвиваха около нея.

Даш Синклер. Самата Елизабет бе харесала името му, но го бе изтласкала от съзнанието си, с изключение на няколкото пъти, когато Каси бе писала на ранения войник. Още тогава той бе нахлул в сънищата ѝ. Тя обаче не споделяше убежденията на Каси, че един ден Даш ще дойде на бял кон, за да ги спаси, че един ден той ще закриля и двете им. Елизабет беше възрастен човек. Не вярваше в приказки за феи, макар че се опитваше да запази вярата на дъщеря си, възможно най-дълго.

— Яж, Каси — мъжът остави детето обратно в стола му и посочи повелително към храната.

Изненадващо, един пържен картоф изчезна незабавно в устата ѝ. След това още един. Въпреки благодарността си, че Каси яде, Елизабет не успя да сдържи малката искра от ревност. Момиченцето отказваше да се храни заради майка си, но го правеше заради един непознат.

— Мак — извика той към застаряващия закръглен мъж зад бара. — Искam два чийзбургера и две млека.

Елизабет поклати глава.

— Не... — знаеше, че едната порция е за нея.

— Благодаря ти, Даш — Каси отпусна глава на рамото му, докато дъвчеше уморено хамбургера си. — Мама беше гладна. Не яде и вчера. Но аз знаех, че не трябва да се тревожа. Знаех, че ще дойдеш. Знаех го, Даш.

---

[1] „Тарос“ е модел Форд ↑

ГЛАВА 2

Даш едва сдържа тътнещото си ръмжене, когато Каси се облегна на него. Вдигна ръка и я обвини около крехките рамене, поглеждайки към майка ѝ с решителност, която се молеше тя да приеме.

Чувството му за притежание към тях двете само бе станало още по-силно и по-дълбоко през месеците, в които ги бе търсил. С всеки неуспех, с всяко ново осъзнаване на опасността, която ги дебнеше, решителността му нарастваше. Сякаш допълнителното ДНК, което притежаваше в тялото си, виеше той да предяви претенциите си по начин, който го свари неподготвен. А той не обичаше да бъде неподготвен. Но приемаше отговорността към тези две невинни същества така естествено, че дори не си помисляше да го поставя под въпрос.

Усещаше силата на Елизабет. В изпънатите ѝ рамене, в борбения блясък в уморените ѝ сини очи. Жената не му се доверяваше и със сигурност не вярваше, че е този, за когото се представя. Но Даш бе очаквал това. Бе очаквал съпротивата ѝ. Знаеше, че няма да може да я победи лесно.

А и не искаше тя да бъде лесна, осъзна младият мъж. Елизабет беше силна жена, а доминиращите му инстинкти биха потъпкали грубо всяка жена, която не е. Тя трябваше да се научи как да стои до него, кога да се отдръпва и кога да му позволи той да поеме бремето, паднало на плещите ѝ. Трябваше да се научи как да споделя тежестта, вместо да я носи цялата върху крехките си рамене, както бе свикнала да прави до сега.

Внимавайки с малката главичка, сгушена сега в гърдите му, Даш бръкна в задния си джоб и извади портфейла си. Отвори го и го остави между себе си и Елизабет. В единия джоб беше разрешителното му за шофиране, а в другия — военният му документ за самоличност, и двете лесно можеха да се видят.

Мъжът я наблюдаваше, докато тя проучва документите, след което вдигна очи, извивайки едната си вежда подигравателно. Беше

куражлийка, трябваше да ѝ го признае. Не приемаше нищо за чиста монета. Нито писмото, нито документа за самоличност.

Погледът ѝ са насочи отново към дъщеря ѝ. Каси се бе свлякла към него, а крехкото ѝ телце бавно се отпуснаше. Даш усети как тя се потапя в топлината на тялото му през тънкия ѝ пуловер.

— Яж, Каси, след това можеш да поспиш.

— Да, мамо — момиченцето бе съвсем изтощено и това го вбеси.

Майката и дъщерята изглеждаха така, сякаш са прекарвали твърде много дни без сън или истинска храна. Лицата им бяха бледи, а очите им прекалено блестящи от нерви и страх.

— Дойдох да помогна, Елизабет — каза ѝ Даш, като върна портфейла си на мястото му, виждайки едрият сервитьор, който тръгна от бара, носейки чиниите с храната. — Нахрани се, след това ще го обсъдим.

Мъжът се опита да звучи успокоително. Опита се да не изглежда застрашително, но знаеше, че това е като да се опитва да скрие слон под одеяло. Даш беше опасен, когато бъде посрещнат по неправилен начин. Изключително опасен, ако ситуацията го изисква, както в този момент.

Мак, това име бе изписано на табелката на мъжа, работещ в заведението, остави чиниите, отрупани с храна на избелелия плот на масата. Когато го направи, ръкавът на бялата му тениска се повдигна, разкривайки татуировка на Специалните части. Даш запомни тази информация за момента. Щеше да се нуждае от някой, който да ги прикрие, когато си тръгнат. С малко късмет, можеше да получи помощ от този мъж.

— Ти си много деспотичен — промърмори Елизабет, като се загледа надолу в храната.

Даш беше достатъчно близо, за да види как устата ѝ се напълва със слюнка. Точно както можеше да види как гордостта ѝ води борба с желанието ѝ.

— Просто реалист — сви рамене той. — Ако не ядеш, няма да можеш да се бориш, скъпа. Кое е по-важно? Гордостта или здравето ти? — *Или дъщеря ти.* Тези думи обаче остави неизречени.

Даш знаеше колко е важно детето за нея. Тя бе успяла да победи, когато шансовете ѝ бяха нулеви, бе се справила с една ситуация, в която много мъже биха се поколебали как да постъпят, за да спаси

малкото си момиченце. Той не се гневеше на гордостта, която видя да проблясва в очите ѝ, но тя щеше да яде.

И Елизабет го направи. Даш ядеше своята порция, като я наблюдаваше внимателно, докато тя не изяде повече от половината от огромния сандвич и започна картофките. Млякото бе изпито с удоволствие, трептенето на миглите ѝ я издаде, че му се наслаждава. Сякаш бе минало много време, откакто го бе вкушвала.

Даш се запита дали тя ще изпита същото това удоволствие, ако я докоснеше и галеше по начина, по който си бе фантазирал през последните месеци. Колкото повече се доближаваше до нея, толкова по-подробни бяха мечтите му, а желанието му да я притежава ставаше още по-свирепо. Желаше я с глад, какъвто не бе познавал никога преди. Но първо трябваше да ги успокои и да ги отведе на безопасно място. Нямахше да свали гарда си, докато не постигнеше това. А за да го направи, щеше да се наложи да шофира в една от най-тежките снежни бури на века.

Даш внимателно държеше под око паркинга през прозореца зад жената, за да се увери, че никое друго превозно средство не пристига. Имаше редица от камиони на мили надолу по междущатската магистрала заради снежната буря, а пухкавите бели снежинки изглежда нямаха намерение да спират скоро. Репортажите по новините обещаваха страхотна снежна буря, което означаваше, че Даш не разполага с много време да стигне до някое по-безопасно място.

За щастие, единият от мъжете, с които се бе сражавал в Близкия изток, притежаваше къща само на няколко часа път от тяхното местоположение. Даш се бе свързал с него по мобилния телефон, преди да напусне града, и знаеше, че той и семейството му го чакат.

В продължение на години, Синклер бе воювал заедно с колегите си — войници, предпазливо поддържайки дистанция, държейки изкъсо юздите на желанието си да се сближи с останалите. Беше се притеснил, че човекът ще се извърне от него, като разбере, че има нужда от помощ. Но за негова изненада, срещна добър прием. Имаше доста път пред тях и Даш още не беше сигурен, че крайната им цел ще осигури убежището, което се надяваше да даде на Елизабет и Каси. Но поне знаеше начина, по който да стане по-лесно.

Първо, трябваше да я изкара от ресторанта. А тя не изглеждаше особено готова да му се довери.

Докато се хранеше, мъжът позволи на малката Каси да се отпусне отстрани на него, гледайки майка ѝ. Нежното ѝ лице беше елегантно — тънко, решително, малко носле, което се закръгляше леко на върха, намекуваше за игривост, която тя бе принудена да зарови вътре в себе си; големи сини очи, високи скули и нежни розови устни, които Даш можеше да си представи как целува.

— Благодаря за храната — Елизабет най-сетне бутна чинията си настрана, спирайки поглед върху Каси.

Тя беше заспала облегната на Даш, слабото ѝ дребничко тяло бе напълно отпуснато на него. Мъжът погледна към чинията ѝ. Подобно на майка си, момиченцето не бе успяло да довърши храната си, но бе изяло достатъчно, за да го задоволи. Достатъчно, за да му помогне да спи през дългото пътуване.

— Тя е толкова изтощена — Елизабет въздъхна и прокара уморено пръсти през дългата си заплетена тъмнокестенява коса. Беше боядисана. Даш знаеше, че копринените кичури би трябвало да имат дълбокия лъскав цвят на тъмен кестен, меки и блестящи със златистокестеняви кичури. Сега изглеждаше тъмна, не мръсна, а изтощена, каквато бе и самата Елизабет.

— И двете сте изморени — той се опита да запази гласа си тих, да съдържа дивото ръмжене, което продължаваше да се надига в гърлото му, правещо гласа му дрезгав, груб, но не успя.

За съжаление, помисли си Даш, аз съм това, което съм, какъвто съм създаден. Беше суров, властен и много рядко позволяваше никакви безразсъдни постъпки. Елизабет трябваше да разбере, че единствено той, можеше да им гарантира сигурността, от която тя и детето ѝ се нуждаеха. Той нямаше да приеме нещо по-малко.

— Идваш с мен, Елизабет. Ти и Каси — мъжът я погледна решително, виждайки как очите ѝ се разширяват. — Знам, че си ранена и прекалено изтощена, за да продължиш по този начин. Дойдох да ти помогна.

Тя се отпусна назад, притискайки се към задната част на барплота, докато го гледаше предпазливо. Даш можеше да види борбата, която се водеше вътре в нея, желанието да се довери, страхът. Елизабет бе предавана толкова много пъти, за да приеме спокойно предложението му. Но той нямаше да ѝ даде избор.

В момента жената, подобно на Каси, бе повече от шокирана от всичко случващо се. Неотдавнашното им бягство бе на косъм и Даш знаеше, че страхът още пулсира във вените ѝ. От време на време тялото ѝ се разтърсваше от леки тръпки, но той виждаше, че тя упорито се бори да ги усмири, да поддържа впечатлението, че е силна.

— Оценявам жеста...

Даш изсумтя и се намръщи силно.

— Не казвай нищо, което ще се наложи да преглътнеш по-късно, Елизабет — предупреди я, запазвайки гласа си заповеднически. — Докато се опитвах да ви открия през последните шест месеца, научих точно срещу какво сте изправени — мъжът мразеше начина, по който лицето ѝ побеля и неспокойния поглед, който засили сенките в очите ѝ. — Не можеш да се бориш с това сама. Знаеш го.

Очите ѝ се насочиха към Каси и Даш видя как се навлажниха от сълзи. Тя стисна устни здраво, а ръцете ѝ се свиха в юмруци върху лекьосаната повърхност на масата.

Бяха малки, деликатни ръце, с дълги изящни пръсти. Ръце, за които един мъж би убил, за да почувства по тялото си. Даш умираше за докосването им. Да разбере дали жената отговаря на наркотичните мечти, които той още си спомняше ясно.

— Нямам избор — гласът ѝ бе пресипнал, глух. — Не мога да поема риска, господин Синклер. Не те познавам. Нямам ти доверие.

Това не бяха празни думи. Много пъти бе познала предателството. Беше се борила прекалено дълго, за да се предаде точно сега и просто да остави някой друг да поеме отговорността. Което е добре, каза си Даш. Щеше да ѝ позволи да се бори, колкото гордостта ѝ изискваше, но накрая, той щеше да спечели.

Даш позволи на една усмивка да извие устните му.

— Не те моля за доверието ти или за позволение, Елизабет. Просто посочвам факт. Трябва да заведе теб и Каси някъде на безопасно място, след това можем да помислим как да се погрижим за проблема.

Ако лицето ѝ можеше да пребледнее повече, то след думите му наистина щеше. Даш знаеше, че тя се е опитвала неведнъж да отиде при властите, да намери начин да направи това, което е правилно. Но дори тези, които се клеха да пазят правата на невинните, бяха само хора. Тези, които не можеха да бъдат подкупени, биваха убивани. И

той знаеше, че за нея смъртта на тези, които са се опитали да помогнат, тежи на собствената ѝ съвест.

— Веднъж отидох в полицията — каза Елизабет горчиво. — Няма да повторя тази грешка — всички офицери там я бяха предали. Началникът, сам по себе си, бе отговорен за това. Някои от следователите все още я издирваха, неразбиращи какво я е накарало да избяга. Знаеха само, че е в беда. В беда и че е приятелка. Елизабет бе израснала заедно с някои от служителите в малкия град, в който бе родена. Те не можеха да ѝ помогнат, но Даш знаеше, че той може.

Малкият град в Южна Калифорния беше дом също и на един наркопласьор. Много могъщ наркопласьор, който бе готов да плати за защитата, от която има нужда. За съжаление, Дейн Колдър бе направил грешката да пресече пътя на този човек. Тогава, в опит да спаси себе си, той се бе опитал да продаде малкото си момиченце на извратеното копеле.

Дейн сега се пържеше в ада, благодарение на куршума на дилъра, който го бе застигнал пред очите на Каси. След това, мъжът възнамерявал да отведе детето със себе си. Без съмнение, то нямаше да оцелее дълго.

За щастие, Елизабет по някакъв начин бе усетила, че трябва да провери дъщеря си, и чувайки изстрелите, ужасена видяла как Каси бива заключена в една от спалните, докато изхвърлят тялото на съпруга ѝ. Как бе успяла да избяга и да измъкне детето изпод носовете им, Даш не знаеше. Едно бе сигурно обаче — тя го бе сторила и сега двете бяха в по-голяма опасност, отколкото предполагаша.

Терънс Грейндж не беше просто наркодилър. Връзките му с мафията и силната структура, която бе изградил около безшумната си малка империя, простираха пипалата си из целите Съединени щати и няколко държавни агенции. Сега Даш трябваше да намери начин да ги спаси защото, както Елизабет бе разбрала, не бе лесно да се реши на кого може да се има доверие.

— Не съм казвал, че ще пътуваме гладко, а само, че бихме могли — мъжът сви рамене. — Изборът е твой, Елизабет. Можеш да дойдеш с мен и да живееш или да продължиш да бягаш, докато копелетата те заловят и ти отнемат Каси.

Тя силно и дълбоко си пое дъх. Даш знаеше, че тя осъзнава, че в крайна сметка ще се провали. Нямаше връзките и силата да защити

себе си и детето си. Беше само една жена и научаваше точно какво значи това.

— И как да знам, че мога да ти се доверя? — попита тя подигравателно. — Не те познавам, господин Синклер, и със сигурност не вярвам, че ще ни преследваш в продължение на шест месеца от чиста добросърдечност.

Даш погледна надолу към Каси. Когато очите му се върнаха отново на Елизабет, той знаеше, че собственият му гняв тлее в дълбините на очите му.

— Грещиш, лейди — искаше да изкрещи от силата на чувството за собственост към двете жени. — Тя спаси безполезния ми живот, когато той нямаше значение за никой друг, освен за нея. И проклет да бъде, ако позволя тя или майката, която толкова обича, да умре. Сега изборът е твой — дали да дойдеш с мен, или да останеш. Но Каси ще бъде защитена. Тя идва с мен.

Даш видя как очите на Елизабет се разшириха, когато страхът ги засенчи още повече. По дяволите, мразеше да вижда как потъмняват от ужас, вместо от удоволствие, каквото копнееше да ѝ достави. Усещаше как страхът я разтърсва, знаеше, че смразява кръвта ѝ, докато тя се опитваше да намери начин да отвърне на удара. Беше силна жена и не ѝ бе лесно да приеме някой друг да поеме контрола. Но той трябваше да го направи. Трябваше да установи властта си над нея и Каси, за да може да ги изведе живи от тази ситуация.

Между очите ѝ се образува гневна бръчица. Разгневените дълбини блестяха войнствено. Пенисът му се втвърди, което бе повече от объркващо, като се има предвид ситуацията и мястото, на което се намираха.

— Говориш за моята дъщеря — изсъска най-сетне Елизабет, навеждайки се напред. Гневът я разтърсваше. Той надви летаргията, която Даш бе видял в нея преди миг. — Няма да направиш нищо без моето разрешение.

Кръвта препускаше в тялото му, гореща и развълнувана, когато уханието ѝ потече към него, обвивайки се около сетивата му. Тя беше възбудена. Не много, може би предизвикана от любопитство, и малко срамежливо. Това му харесваше. Харесваше тази свенливост, тази колебливост. Но внезапният ѝ гняв беше много по-силен. Нейното дете. Нейната отговорност. Младата жена нямаше да се остави лесно.

Даже на него. Което означаваше, че той трябваше да се бори с нея за това. Даш очакваше с нетърпение битката.

— Твоето разрешение? — той се опита да сдържи гласа си нисък, но усещаше пулсиращото ръмжене точно под повърхността на думите. — Ако не си забелязала, аз не моля за нещо, Елизабет. Просто ти казвам. Не съм пропътувал половината свят и тичал след хубавия ти малък задник през половината Съединени щати само за да ме потупаш по главата и да ме отпратиш по пътя ми. Можеш да приемеш това спокойно или можем просто да продължим напред и да се борим един с друг. Но ти обещавам, бейби, аз знам кой ще спечели накрая.

Очите ѝ се разшириха недоверчиво.

— Ти луд ли си? — попита най-сетне Елизабет любопитно. — Или просто си търсиш смъртта, господин Синклер? Ако знаеш пред какво съм изправена, тогава знаеш и за хората, които той вече уби, за да стигне до мен. Наистина ли искаш да свършиш като следващото окървавено тяло, което копелето оставя след себе си?

Жената беше умна. Даш го знаеше през цялото време. Подигравателното снизхождение в изражението ѝ и тонът ѝ биха накарали всеки друг да се разколебае.

— Всъщност, мислех нещо подобно — да направя *него* следващото окървавено тяло след себе си — отвърна той небрежно. — Не се заблуждавай, Елизабет, аз не съм толкова лесен за побеждаване.

Не един терорист бе опитвал, хора, много по-решителни от Грейндж, с по-голяма мрежа от зло зад гърба си. Даш знаеше добре как да играе тази игра и как да победи.

Мъжът я следеше внимателно, усещаше битката, която се води вътре в нея, инстинктивното ѝ разбиране, че ако някой би могъл да ги спаси, то това е той. Но също така се съмняваше, че за нея и Каси има някаква надежда за оцеляване. Надеждата бавно гаснеше в неговата половина.

Даш се изправи неочаквано на крака, оставяйки малката Каси нежно на стола, докато го прави. След това се наведе по-близо до Елизабет, ръката му се подпря на масата, а лицето му застана само на сантиметри от нейното. Младата жена се взираше в него изненадано.

— Тръгваме след пет минути. Аз и Каси или ти, аз и Каси. Както казах, изборът е твой.

Очите ѝ се присвиха, деликатните ѝ малки ноздри пламнаха, когато по страните ѝ се разля топлина. Сега Даш можеше да подуши вълнението ѝ, но подушваше също така и кръв.

— Няма да ти позволя...

Мъжът се наведе още по-близо.

— Ранена си — изръмжа в лицето ѝ и тя се отдръпна назад от яростта му. — Ако се опиташ да се бориш с мен, обещавам ти, че ще съжаляваш. Сега се приготви за измъкване. Тръгваме си.

Той не ѝ даде време да отговори. Изправи се, хвърли ѝ един последен суров поглед, преди да се обърне и да тръгне към бара. Едрият бивш войник чакаше, наблюдавайки с присвити, преценяващи очи, докато се приближава.

— Тя е в беда — плешивата глава кимна към Елизабет, когато Даш спря пред него. Това не беше въпрос. Човекът имаше необикновен усет за неприятности. Това беше нещо, което научаваш по време на битка, нещо, което никога не забравяш.

— И аз съм тук, за да я измъкна от нея — изръмжа Даш. — Но имам нужда от една услуга.

Мак погледна отново към Елизабет и Каси.

— Не съм се обаждал, но знам, че се предлагат много пари за информация, относно тях двете — очите му се върнаха върху помладия мъж. Светлокафявите дълбини бяха твърди и хладни. — Кажи ми от какво имаш нужда, момче.

ГЛАВА 3

Какво щеше да прави? Елизабет проследи с поглед как Даш плати за храната, след това купи няколко бутилки вода и няколко пакета чипс, докато говореше със сервитьора. Гласовете им бяха ниски и почти заповеднически. Определено обсъждаха нещо повече от цената на чипса.

Младата жена прехапа силно устни, дишайки дълбоко, докато се опитваше да проясни главата си и да прогони изтощението и болката. През последните шест или осем месеца ѝ бе много трудно. Сякаш Грейндж се бе уморил да си играе с нея. Тя рядко имаше повече от няколко дни почивка, да поработи нещо нелегално за минимално заплащане, преди да се наложи отново да бяга. И Каси. Боже, това съсипваше Каси и Елизабет го знаеше. Не можеше да продължават да бягат по този начин. Елизабет трябваше да намери място, където да скрие детето си, докато и двете се излекуват, физически и душевно.

Ръката ѝ падна от плота и докосна дълбоката рана на бедрото ѝ, където куршумът бе разкъсал плътта. Оказа се, че не е толкова дълбока, колкото бе смятала. Вероятно щяха да се наложат няколко шева, но се смяташе за късметлийка. Можеше да бъде много по-лошо. Раната, отстрани на тялото ѝ, причинена от счупения прозорец на мазето, бледнееше в сравнение с другата, въпреки че също бе доста сериозна.

Елизабет ги бе почистила по-рано в тоалетната на ресторанта, изливайки алкохол право върху тях, докато Каси стоеше треперееща и я наблюдаваше. Беше мъчително, по-болезнено от получаването на раните. Но тя знаеше, че не може да си позволи да се инфектират. Ако се разболееше, нямаше как да защити детето си.

Ръката ѝ трепна, а стомахът ѝ се преобърна при спомена за паниката, която я владееше, докато летеше надолу по стълбите от апартамента, борейки се да стигне до мазето. По навик, тя бе паркирала зад сградата, вместо на паркинга. Мястото рядко се

използваше и Елизабет се чувстваше по-спокойна да оставя автомобила там.

Задната врата обаче се отваряше трудно отвътре и тя не можеше да си позволи да загуби ценни минути да пусне долу Каси, за да я отвори. Вратата на мазето бе по-лесна и имаше резе от вътрешната страна. Елизабет плъзна дебелото резе, преди да хукне към редицата перални машини и малкия прозорец, който често бе отворен.

Тя и Каси едва успяха да го стигнат, преди нападателят да разбие вратата. Автомобилът бе само на няколко стъпки пред тях. Вратите още бяха отключени и, за щастие, Елизабет държеше ключовете в задния джоб на дънките си, вместо в дамската си чанта.

Последните две години бяха ужасяващи. Терънс Грейндж никога не се предаваше. Той беше като питбул — челюстите му бяха стиснати здраво, отказвайки да пусне или да ѝ даде малко спокойствие. В началото, Елизабет се бе надявала, че ако само бяга, без да сигнализира в полицията, ако остане тиха и скрита, той ще ги остави на мира. Но копелето искаше Каси. Хората му бяха показали това ясно — да предаде Каси на Терънс, след това може да си върви свободна и да прави каквото, по дяволите, иска. На него не му пукаше за Елизабет. Искаше само дъщеря ѝ.

Извратено копеле. Тя знаеше точно защо иска детето ѝ и щеше да умре, преди да го позволи. Но какво би станало, ако умре и той все пак получи Каси? В гърдите ѝ заседна леден ужас при мисълта. Елизабет не бе достатъчно силна, за да се бори повече. А бе научила колко умел е Грейндж в отрязването на всеки път за бягство, който тя успяваше да открие. Убиваше хората, които се опитваха да ѝ помогнат. Или им плащаше, оставяйки я без вратичка за бягство.

Дали бе платил и на Даш Синклер?

Докато той говореше със сервитьора, Елизабет бавно се премести от мястото си. Мъжът се обърна с гръб към нея, изучавайки малка редица от плюшени мечета зад тезгяха, очевидно с намерение да купи едно от тях. Щеше ли да купува плюшено мече за едно дете, което ще предаде?

Младата жена пое дълбоко въздух. Господи, искаше да му се довери. Искаше да повярва, че той може да ѝ помогне, но ако през последните две години бе научила нещо, то бе, че не може да се довери на никого, освен на самата себе си.

Елизабет прегърна успокоително Каси, придърпвайки я към себе си, дъхът ѝ секна от отчаяние при вида на болезнено слабото малко телце. Тогава погледна навън към паркинга и страхът я разтърси. Можеха да умрат там навън. Какво, по дяволите, трябваше да направи?

— Аз ще я взема — жената трепна, очите ѝ се разшириха, а ръцете ѝ се стегнаха защитнически около момиченцето.

Даш я гледаше мрачно. За първи път погледът му не бе изискващ, не блестеше от раздразнение и гняв.

Беше спокоен, съчувствен, когато улови Каси под слабите мишници и без усилие я вдигна от прегръдките на Елизабет.

— Не я наранявай — тя не успя да спре молбата. За момента нямаше друг избор, освен да му се довери. Знаеше го и това се забиваше като нож в сърцето ѝ. — Моля те, не ѝ причинявай болка.

Грижовни ръце притиснаха тялото на Каси към широкия гръден кош, а дивите очи се впиха в Елизабет с едва доловимо състрадание.

— Вземи нещата, които купих от Мак, Елизабет. Купих на Каси плюшено мече, което да замести унищоженото, както и малко чипс, в случай че огладнее, преди да стигнем до целта си. Трябва веднага да тръгнем — гласът му не беше любезен. Беше студен, мрачен, дълбок. Той погали опънатите ѝ нерви и, за нейна изненада, ги успокои.

Елизабет се раздвижи внимателно, докато го наблюдаваше, ужасена, че той може просто да я остави и да отнесе Каси на чудовището, което я издирваше. Тялото ѝ бе напрегнато, всеки мускул бе готов да скочи и да се бори, когато стигна до бара.

— Довери му се, малката — сервитьорът ѝ подаде торбата, лешниковите му очи бяха сърдечни, когато я погледна. — Той е добър човек.

Елизабет трепна изненадано. Как би могъл да знае този мъж? Как би могъл да знае нещо? Но други думи не последваха. Тя пое чантата и бързо се върна при човека, който имаше намерение да поеме контрола над живота ѝ. Нейният и този на детето ѝ.

Излизането навън, в снежната буря, беше като навлизане в изолиран вакуум от ледена красота. Навсякъде беше бяло, поне петнадесет сантиметра плътен, гладък сняг покриваше земята.

— Не можем да пътуваме в тази буря — Елизабет потръпна, когато Даш бързо отключи задната врата.

Положи спящата Каси на седалката и метна едно одеяло върху нея. След това отключи отпред и подкани Елизабет.

— Качвай се — заповедта не беше ни най-малко любезна. — Мисля, че тези момчета, които ви гонят, не са чак толкова глупави. Те ще се досетят, че най-удачният момент да ви хванат, е по време на снежна буря с автомобил 4x4. Разполагаме с достатъчно време да се измъкнем от тук и да вземем преднина.

Елизабет скочи на седалката и се вторачи объркано в непознатата вътрешност. Това бе най-модерното превозно средство, което някога бе виждала. Беше виждала военни автомобили и преди, разбира се, но никога не бе влизала в такъв. Съмняваше се, че дори може да се протегне през командното табло между седалката на пасажера и тази на шофьора, за да удари новия си похитител. Тогава погледна назад към спящата си дъщеря. Каси беше пристегната в единичната, широка седалка, а главата ѝ бе отпусната на една възглавница, поставена върху широката седалка до нея.

— Закопчай се — Даш скочи на шофьорското място и запали двигателя.

— Това е снежна буря, нали знаеш? — тя изпълни заповедта, пристягайки предпазния колан.

Даш се взря през прозореца замислено, след това сви рамене.

— Виждал съм и по-лоши.

Подкара автомобиля на заден ход с мрачно изражение на лицето си, докато напускаше паркинга на ресторанта.

— Собственикът на ресторанта, Мак, е бивш войник от Специалните части — каза той тихо, когато стигнаха до опустялата магистрала. — Повечето от нас се грижим един за друг. Сигурен съм, че той ще ни покрие, като каже на хората на Грейндж лъжлива информация за автомобиля и посоката, която да следват, но за всеки случай, няма да оставаме на магистралата дълго.

— Няма ли?

Елизабет сграбчи ръба на седалката, когато Даш увеличи скоростта по-бързо, отколкото тя дори можеше да си представи, по заснежения път. Предното стъкло, за нейно изумление, беше с нощно виждане, даващо на водача ясна визия на външния свят, без предателските светлини на фаровете. Автомобилът беше много по-технологичен, отколкото тя би желала. Внезапно се почувства така,

сякаш е била захвърлена в Зоната на здрача. Това я извади от равновесие, направи всичко около нея да изглежда малко сюрреалистично.

— От кого си откраднал този Хамър? — Елизабет потърка ръце нервно, докато се бореше с умората, пропълзваща в съзнанието ѝ.

Даш я стрелна с изненадан поглед.

— Не съм го откраднал. Взех го назаем. Наблизо има депо на Армията. Майорът, който отговаря за него ми позволи да го използвам, за да стигна до там, докдето ми трябва. Няма да го задържаме за дълго.

— Това не е ли доста необичайно? — тя се обърна, облягайки гърба си на ръба на седалката, така че да може да го наблюдава по-отблизо.

Светлините на арматурното табло се отразяваха върху суровото му, примитивно изражение. Даш не погледна към нея, макар че тя изобщо не се съмняваше, че той усеща всяко нейно движение.

Той сви рамене лениво, подкарвайки автомобила по-бързо през сгъстяващия се сняг.

— Не е нормално, но не и точно необичайно. В момента съм в отпуск, но все още съм част от войската. Досието ми говори само по себе си и командирът на депото беше чувал за мен. Не съществува риск в това да ми го заеме.

Тишината отново надвисна над тях. Отвън, светът беше покрит с белота, снегът се трупаеше върху големите камиони, паркирани тук и там. За щастие, изглежда повечето хора бяха обърнали внимание на предупрежденията за приближаващата снежна буря и не бяха излезли по пътищата. Досега не бяха преминавали край закъсали автомобили.

— Защо си тук? И какво, по дяволите, искаш от дъщеря ми? — Елизабет не можеше да издържи повече.

Беше уловена като в капан от снежната буря заедно с човек, когото не познаваше и на когото нямаше представа дали може да се довери. Един силен, опасен човек.

Ръцете му се стегнаха на волана.

— Не те лъжа, Елизабет. Дойдох, за да помогна. Получих писмото на Каси в деня, в който се върнах в Щатите. Когато писмата спряха, помолих командира ми да провери — Даш спря за миг, поемайки дълбоко дъх. — Помислих, че нещо вътре в мен умира,

когато той ми каза това, което всички смятаха, че се е случило с теб и Каси. Изгубих нещо, което не знаех, че притежавам. Когато дойде последното ѝ писмо, нищо не можеше да ме задържи далеч.

Елизабет чу болката, пулсираща в гласа му, яростта, и това я обърка. Не знаеше какво е писала дъщеря ѝ в писмата си. Каси се бе заклела, че няма да казва на войника за опасността, в която се намира, а на Елизабет сърце не ѝ даде да ѝ забрани да му пише.

Това бе по време на един от редките случаи, когато успяваше да изпрати Каси на училище. Беше купила незаконни документи и едва не бе арестувана. Прекарваше безброй нощи, крачейки из стаята от страх, за да може да присъства на учебните часове отново. Да може детето ѝ да почувства поне малко нормалния живот, докато майка ѝ се опитва да осмисли опасността, в която се намираха.

Учителят бе дал на учениците списък с войници, които не получават писма и разрешително, позволяващо на децата да пишат.

Каси бе развълнувана от името, което си избра.

— *Феята каза това, мамо* — тя се изкиска, размахвайки листа с името и адреса на него. — *Той има хубаво име, мамо. Обзалагам се, че е добър татко.*

Каси бе обсебена от идеята за *добрите татковци*. Татковци, които не удряха малките си момиченца, които не се пазаряха за телата им, а след това биваха убивани пред очите им.

Феята. Елизабет не бе сигурна за нея. Каси започна да говори за феята след убийството на баща ѝ. Елизабет никога не я бе притискала за това. Никога не я бе питала за нея. Точно както елфите и еднорозите, и другите фантазии, които играеха роля в живота въображение на детето. Младата жена нямаше сърце да ѝ отнеме това.

— Не ни дължиш живота си, господин Синклер — тя поклати глава при тази мисъл. — Не мисля, че бих могла да понеса да стана причина за още смърт.

Даш беше силен, решителен човек. Но дори той имаше своите слаби места и нямаше да може да спре един куршум.

— Дълга ѝ повече от живота си — Даш сви рамене най-сетне. — Може и да го дам, Елизабет. Няма да победиш този човек.

Елизабет поклати гласа. Беше уморена и замаяна. Как можеше да се очаква да се бори с него, като сама знаеше колко отчаяно се нуждае от помощта му? Сега живееше само на нерви, а не на ясен ум и добре

отпочинало тяло. Нямахте да мине много време, преди да направи грешка, и когато това станеше, тя знаеше, че Грейндж ще бъде там, очаквайки я.

Как дъщеря ѝ бе успяла да намери някой като Даш Синклер, с когото да кореспондира? Какъв инстинкт бе ръководил детето, за да избере неговото име сред всички останали? Каси твърдеше, че е била феята ѝ. Елизабет ужасно се страхуваше, че това е просто още една шега на съдбата, която си играеше и с двама им.

— Тя плака в продължение на една седмица, след като ѝ забраних да ти пише повече — каза най-сетне уморено. — Не знам какво е написала в последното си писмо до теб. Не знам как е намерила начин да ти го изпрати.

— За теб е много добре, че го е направила — изсумтя Даш, въпреки че все още не поглеждаше към нея. — Ако не беше, точно сега щяхте да сте в ужасна каша.

Вече съм, помисли си тя, но се сдържа да го изрече. Снегът ставаше все по-плътен и не искаше да го разсейва, а тя нямаше желание да го ядосва, защото тогава можеше да изгуби контрол върху автомобила. Още се движеха много по-бързо, отколкото тя смяташе за безопасно.

— Успокой се — Даш беше седнал удобно в собствената си седалка, държейки волана уверено, високото му, слабо тяло беше отпуснато. — Това е просто една малка снежна буря.

Просто една малка снежна буря? Елизабет сдържа с усилие едно не съвсем женствено изсумтяване. Белотата се простираше навсякъде около тях. Но въпреки опасността, младата жена не можеше да не се възхити на абсолютната мощ и красота на бурята. Тя ги затваряше в Хамъра, изолираше ги от останалата част на света по толкова интимен начин, че накара устата ѝ да пресъхне.

— Трябва да се опиташ да поспиш — гласът му беше тих и дълбок. Нямахте нищо опасно или заплашително в тона му. Той успокои ума ѝ в един момент, в който тя знаеше, че трябва да бъде повече от бдителна.

Тъмната кадифена дрезгавина на гласа му я накара да пожелае да се протегне към Даш, да бъде обгърната от мощта на ръцете му, да се опре на силата му. Беше уморена. Елизабет знаеше от седмици, че се доближава до точката, когато тялото ѝ ще започне да се предава.

Мисълта за това я ужасяваше. Фактът, че този едър, опасен мъж внезапно я насърчи да го направи, изведнъж я раздразни като жена, въпреки че успокои страховете, които често заливаха съзнанието ѝ.

— Ще го направя. По-късно — нямаше намерение да заспива още. Не и докато не бе сигурна какво се случва. — Къде отиваме все пак?

— Един познат от армията притежава ранчо на границата на щата — отвърна Даш. — Ще останем там няколко дни, докато успея да се свържа с друг познат. Надявам се, ти и Каси да имате безопасно място в рамките на една седмица. След това ще решим кой е най-добрият начин за действие.

— Ние ще решим? — попита тя подозрително. Имаше чувството, че няма да има много право на мнение за решението, което той вземе. Даш Синклер не приличаше на човек, който споделя нещо, най-малкото отговорностите си.

Устните му се извиха. Това беше секси. Тази мисъл я порази като гръм. Мили Боже, колко време бе изминало, откакто бе забелязвала нещо в мъж, освен дали е враг или не?

Тази лека усмивка беше невероятно чувствена. Едно твърдо, решително разтягане на устните, което изглеждаше невероятно еротично и я накара да се запита какво ли ще е усещането им върху нейните. А това бе нещо, за което определено не трябваше да мисли точно сега. Не и докато животът на дъщеря ѝ виси на косъм. Не и когато човекът, когото пожела, можеше да бъде не приятел, а враг. Докато не разбере това, не трябваше да позволява на тялото си да пламва за него.

— Ние — изрече най-сетне Даш полуразвеселено. — Когато двете бъдете в безопасност, тогава ще може да помогнеш при вземането на решенията.

Елизабет извъртя очи, чувайки условията му. Сякаш щеше да приеме това. Но не успя да възпре усмивката, която разтегли собствените ѝ устни.

— Това не беше мило.

— Не се опитвам да бъда мил — той потискаше усмивката си, тя можеше да го види. Това я накара да се зачуди как ли ще изглежда, ако се усмихне истински.

— Е, не успя изобщо — клепачите ѝ трепнаха, когато тя се отпусна на седалката, но не се затвори.

Толкова бе уморена. Колко време бе минало, откакто бе спала спокойно? Откакто се бе чувствала достатъчно сигурна, за да затвори очи и да си позволи няколко часа истинско бягство от действителността? Не и след нощта, когато бе отишла при бившия си съпруг, за да провери Каси, и чу изстрелите.

Елизабет трепна, отвори очи и се взря отчаяно в предното стъкло. Дали щеше да вижда това вечно? Гледката от прозореца на къщата на бившия ѝ съпруг, намираща се до езерото — Каси, бореща се в хватката на Терънс Грейндж, докато той насочва пистолета и изпраща още един залп към тялото на Дейн.

Беше се изсмял, когато Каси извика името на баща си. Злобното му, белязано лице издаваше похотливите му намерения, докато гледаше детето ѝ. Дете! Елизабет потръпна, потискайки яростта си, затвори я вътре в себе си, за да не изкрещи.

Младата жена мълчеше, въпреки че усети как Даш погледна няколко пъти към нея.

Елизабет скочи, когато мъжът се раздвижи небрежно, след това от устните ѝ се отрони сподавена въздишка, когато той пусна радиото. Успокояваща, нежна музика изпълни вътрешността на Хамъра, обгърна я и я залюля обратно в онова състояние близо до съня, от което винаги се бе бояла.

— Спи, Елизабет — прошепна Даш успокоително. — Ще те събудя, когато стигнем ранчото. Обещавам ти. Двете с Каси ще бъдете в безопасност.

Безопасност. Каси беше в безопасност. Засега. Това бе всичко, което имаше значение.

— Трябва да я скрием — въздъхна младата жена, издишвайки дълбоко, главата ѝ се отпусна на облегалката на седалката, а очите ѝ най-сетне се затвори. — Той не трябва да я докосне, Даш. Няма да му позволя да я докосне...

ГЛАВА 4

Вече се разсъмваше, когато Даш паркира зад малък мотел точно след границата на Канзас и Мисури. Беше смъртно уморен, а снеговалежът бе станал опасен още преди часове. Нямаше начин да продължи пътуването до ранчото на Майк, докато не си почине малко. Докато не получи шанс да си почине от интригуващото ухание на жена, свенлива възбуда и зачервена от съня кожа.

Проклятие, тя беше красива, отпусната в седалката до него, главата ѝ често се плъзваше на широкото командно табло между тях. Веднъж, той се бе осмелил да докосне копирената ѝ коса, плъзвайки пръстите си по нея, усещайки как къдриците се обвиват около тях. Елизабет имаше най-меката коса, която някога бе виждал, с изненадващо гъсти къдрици, спускащи се на спирали надолу по гърба ѝ. Коса, която караше един мъж да мисли за секс, див и нежен. Но страстта бе засенчена от нуждата да я защитава.

Даш искаше да я притегли в прегръдките си, да я държи близо до гърдите си и да я увери, че е в безопасност. Да ѝ обещае, че двамата ще закрилят Каси. Заедно. Бе готов да се закълне в земята и луната, ако това ще успокои мрачните сенки, които бе видял в очите ѝ. Но знаеше, че не може да го направи. Не можеше да дава обещания, дори и ако тя бе склонна да ги приеме. Точно в този момент, вероятността да се провали бе прекалено голяма. Всичко, което можеше да направи, бе да се бори с всяко средство, което познава, за да им осигури безопасността, която им бе толкова нужна. А Даш беше сигурен, че е достатъчно борбен, за да го стори. Но първо, всички те имаха нужда от сън, от почивка, поне за днес.

За щастие, имаше един отворен ресторант за бързо хранене в центъра на града, сервиращ топла храна. Едно спиране за кратко бе достатъчно, за да се нахранят той, жената и детето. И двете заспаха, когато им нареди и прибра храната. Следващият път, Даш бе спрял да зареди Хамъра, като взе предпазливо ключовете, когато застана на

колонката. Възможно бе Елизабет да го вземе и да избяга отново. По дяволите, на нейно място той би направил именно това.

Когато се бе върнал в автомобила, Каси още спеше, но майка ѝ бе будна. Не точно на себе си — бе прекарала не повече от два часа в неспокоен сън — но будна.

Даш държеше кафето, закупено от ресторанта за бързо хранене, което бе прибрал в торбите отзад, докато паркираше пред мотела. Регистрираха се, след това подкара автомобила към отредената им стая. Тя бе достатъчно отдалечена от главния път, така че скриваше Хамъра и даваше на Даш достатъчно увереност, че ще чуе ако към тях се приближи друго превозно средство. Не че имаше много хора, които бяха в състояние да шофират по лекия наклон, който водеше към отдалечените стаи.

Даш не губи време в разговори. Искаше удобството на стаята, новините и телефон под ръка. Клетъчните телефони не бяха особено надеждни в това време. Слизайки от Хамъра, той го заобиколи от страната на пасажера, отвори вратата и вдигна Каси от седалката, докато Елизабет се раздвижваше сковано в мразовития въздух. Снегът достигаше до средата на краката ѝ, но тя не показва очевидното си неудобство.

Младата жена се влачеше след Даш, мълчалива като него, докато той правеше пътека към вратата. Постави картата за отключване, отвори внимателно вратата и тогава пристъпи вътре. Обърна се назад, наблюдавайки бавното настъпване на деня, докато Елизабет минаваше забързано покрай него. Навън все още беше тъмно и прогнозите очакваха бурята да продължи през целия ден. По дяволите, те имаха нужда от почивка, така или иначе, преди да тръгнат към лудницата на Майк.

Елизабет светна лампите, докато Даш затвори вратата и тръгна към най-отдалеченото легло. Постави внимателно Каси върху него и дръпна одеялото отгоре ѝ, докато майка ѝ се приближаваше към нея. В ръката си държеше мокра кърпа. Използва я да почисти бързо порозовелите от съня бузки на Каси и малките ѝ ръце. Устните на Даш се разтеглиха в усмивка при вида на това майчинско отношение.

Елизабет изхлузи ботушките на дъщеря си, след това я повдигна леко и придърпа одеялото върху нея. Всичко бе направено много бързо и с пестеливи движения. Даш поклати глава и извърна поглед от тази

гледка. Не разбираше майките. Но, по дяволите, той никога не бе имал такава. Беше живял сам през целия си живот.

Тогава си помисли за Каси. Спря в края на леглото и се обърна. Беше оцелял, защото бе жилав. Суров. По дяволите, не искаше тя да бъде такава. Искаше да вижда сладкото, очарователно малко момиченце, което бе спасило живота му с писмата си. Искаше да вижда усмивката ѝ, увереността ѝ. Обвита от майчината любов.

Поклати глава, завъртя се и тръгна обратно към вратата и бурята. Купил бе дрехи и припаси за майката и детето. Неща, от които щяха да имат нужда. Беше влачил проклетите вещи в продължение на месеци, от момента, в който бе осъзнал, че всеки път, когато са били откривани, те са били принудени да бягат едва ли не само с дрехите на гърба си.

Няколко минути по-късно Даш се върна в стаята и веднага видя Елизабет, застанала в отбранителна позиция пред Каси при отварянето на вратата. Мъжът остави голямата чанта, която носеше, на пода и отново излезе. Когато се върна със собствения си багаж, храната и кафето, тя седеше в края на леглото на детето, взирайки се във вратата.

— В чантата има нощници, дрехи и различни принадлежности — той остави торбите с храна на малката маса. — Купих някои неща, когато разбрах, че всичко е било унищожено. Би трябвало да има всичко, от което се нуждаете.

Даш забеляза стреснатия ѝ поглед, когато тя видя твърдия пластмасов съд.

— Нуждая се от бърз душ — мъжът извади служебния си револвер от личната си чанта, висеща на рамото му. — Ако някой дойде на вратата, уведоми ме. В торбата има храна и кафе, достатъчни за всички ни.

Даш не очакваше отговор и не получи такъв. Елизабет просто се взираше в него с големите си тъжни очи, които много приличаха на тези на Каси, сякаш не можеше да определи дали още сънува, или е будна.

Младият мъж изпитваше болка от желанието да я притежава. Не можеше да възпре нуждата, нито можеше да се бори с желанието, надигащо се в тялото му, но поне можеше да държи ръцете, мислите и желанията в себе си. Имаше доста опит в това. Знаеше точно как да го направи. Контрол. Това бе всичко, което му трябваше. Но тези замаяни

очи му причиняваха нещо, което караше вътрешностите му да потръпват от болка, толкова непозната, толкова настойчива, с която бе дяволски трудно да се бори.

Погледът на Елизабет попадна на оръжието, докато Даш стоеше там. Неконтролируем пристъп на страх пламна в очите ѝ. Даш не можеше да я вини за това, но го мразеше.

— Ще ви оставя за малко сами — трябваше да избяга от нея. Ако не го направеше, щеше да я докосне. Ако я докоснеше, да спре щеше да се окаже дяволски трудно. А щеше да се наложи да спре. Сега не бе нито времето, нито мястото за това.

Даш пусна телевизора, когато мина покрай него — постоянният шум щеше да запази нервите ѝ спокойни, или поне така се надяваше — след това тръгна към банята. Ако не вземеше душ и не успокоеше собственото си либидо, щеше напълно да полудее. Пенисът му водеше непрестанна битка с разума му. Беше твърд, болезнен, копнеещ за Елизабет. За вкуса ѝ.

Проклятие, уханието на тази жена беше като призив към члена му. Не се бе отпуснал изобщо през ужасните часове в ограниченото пространство на Хамъра. Още беше твърд като стомана и по-настойчив от всякога. Не точно състояние, което му носи някакъв комфорт. А изглежда Елизабет дори не го осъзнаваше. Но дори и да го осъзнаеше, мястото и времето не бяха подходящи. Приоритет му бе безопасността на Каси. След това щеше да може да предяви претенциите си към майката.

Даш разтърси глава, докато влизаше в малката баня и затваряше вратата зад себе си, оставяйки я незаключена. Погледна към ключалката и въздъхна уморено. Печеленето на доверие си беше гадна работа.

Елизабет отвори бавно сака, отпусна се на колене и погледна изненадано надолу към съдържанието му. Дрехите бяха чисто нови. Някои имаха дизайнерски етикети, други не. Всички бяха функционални и щяха да бъдат лесни за почистване — задължително условие за едно осемгодишно дете. В сака бяха подредени също и дрехи за нея. Елизабет се изчерви, когато извади чифт дантелени бикини — тип прашки — от грижливо сгънатото съдържание. Бяха

нейният размер, но толкова фини и сексапилни, че тя щеше да се срамува да ги носи.

Имаше нощници и халати за нея и Каси, чорапи и удобни обувки, които още бяха в кутиите си. Младата жена извади една тъмносиня нощница за малко момиченце. Беше дълга, памучна, с дълги ръкави и дантелена яка. Към нея имаше и подходяща роба. Откри няколко пакета детски бикини и чорапи, още неотворени.

След това издърпа една от нощниците, които Даш бе купил за нея. По устните ѝ пробяга усмивка. Беше бархетна, дълга до глезените, с подходяща роба. Нещо, което да ѝ държи топло. С тях вървяха чифт дебели, подплатени чорапи. Изобщо този човек беше ли забравил нещо?

Елизабет поклати объркана глава, питайки се кога реалността бе престанала да съществува. От минута на минута, чистият ѝ ужас преминаваше в плаха надежда. Със сигурност, ако Даш имаше намерение да връща нея и Каси на Грейндж, щеше да го е направил досега.

Но можеше ли да се довери истински на собствените си инстинкти? Младата жена се изправи на крака, чувайки как водата започва да тече в другото помещение. Преглътна тежко. Господи, искаше да му се довери, но страхът беше като демон, който я преследваше безмилостно. Пистолетът и Хамъра щяха да я заведат побързо до собствената ѝ цел.

Тя погледна отново към дрехите, докосна меката материя и ѝ се прииска да изкрещи от ярост. Не можеше да му се довери, без значение колко отчаяно го искаше. Без значение, че душата ѝ крещеше протестиращо, Елизабет трябваше да отведе Каси далеч от тази нова, вероятно неизвестна заплаха.

Звукът на душа беше силен, тръбите буквално стенеха. Не бе чула вратата да се заключва и бе отчаяна. Изправи се и тръгна към нея.

Да потиска тръпките от изтощение и нерви, които искаха да разтърсят тялото ѝ, не бе лесна работа. Мразеше мисълта да предаде единствения останал човек между нея и враговете ѝ, но не можеше да понесе и мисълта, че би могла отново да сгреши.

Докато приближаваше към вратата, тя се сети за другите хора, на които бе повярвала. Разбира се, те не бяха много. Имаше един полицейски следовател в Аризона. Надяваше се той да си живее добре

с малкото състояние, което сигурно бе получил, за да разкрие местонахождението ѝ. От друга страна, Елизабет си спомняше прекалено добре репортажа за смъртта на един автомобилен механик, който ѝ бе помогнал да избяга, след като ремонтира колата ѝ. Беше мъртъв. Заради нея.

Ръката ѝ улови дръжката на вратата и я завъртя бавно и безшумно. Даш не можеше да е взел пистолета със себе си под душа, щеше да го е оставил някъде наблизо. Тя затаи дъх и отвори вратата бавно и внимателно.

Даш облегна глава на стената на душ кабината и направи почти болезнена гримаса. *Недей, бейби. Моля те, недей.* Думите се появиха в съзнанието му, когато уханието на Елизабет раздвижи въздуха около него. Дори тестисите му се стегнаха при аромата. Женствен, чувствено топъл, настойчив, уплашен. Страхът ѝ предизвика болка в сърцето му. Топлината ѝ накара пенисът му да потръпне от желание. Нямаше дори една частица в нея, която да не го възбужда и да не го кара да изпитва неистов глад.

Парата се събираше в мъгливи пипала, които обвиваха уханието на Елизабет около сетивата му, предизвиквайки светкавица от копнеж през корема му, право към пулсиращата му ерекция. Можеше да я види в съзнанието си, стягайки се срещу страха ѝ, докато тя се движи в малкото помещение.

Доверието е от съществено значение, напомни си той строго. Елизабет трябваше да знае, че той може да ги защити. Че ще ги защити. Би трябвало да знае, че той е достатъчно силен, достатъчно уверен, дори да я спре, ако се наложи. Но веднъж, след като се сблъска с нея, дали щеше да има сили да не я докосне?

Не го прави, Елизабет. Даш стисна зъби, когато лекият шум от нежното ѝ тяло се чу до рамката на вратата, карайки го да се напругне допълнително. *Махни се! Не ми позволявай да те докосна!* Ако го стореше, никога нямаше да може да спре. Едно вкусане никога не може да бъде достатъчно. Тя щеше да бъде пир за сетивата му, празник от еротични деликатеси. Но само ако му се довереше. Само ако разбере, без сянка на съмнение, че той е тук заради нея и Каси. Не заради враговете им.

Печеленето на доверие бе гадна работа, напомни си мъжът. По-добре да започне и да свърши с това още сега. Той нямаше да може да ѝ помогне, ако трябва да се пази и от нея, и от хората, които я преследваха. Ако можеше Даш да премине през този изблик на открито неподчинение, тогава двамата имаха някакъв шанс.

Неподчинението изкушаваше животното, което той се бореше да държи под контрол. Животното, което знаеше, че това е неговата половинка. Знаеше, че тази жена е всичко, което е търсил през живота си. Да се контролира бе една битка, която той знаеше, че ще загуби бързо. Сега, часове след като я бе открил, Даш не можеше да мисли почти за нищо друго, освен за това как да се потопи в топлината и влагата между бедрата ѝ. Да се удави в горещите дълбини на вагината ѝ, докато тя се стяга около него. Никога, в нито един момент от живота си, не бе срещал жена, която да му повлияе по този начин.

Даш я остави да се движи из помещението. Усещаше как горещата вода се излива върху кожата му, подушваше аромата ѝ, приближаващ се към него, следеше я с всяко сетиво, което притежаваше, докато тя се придвижваше неотклонно към пистолета и ключовете, намиращи се на рафта над тоалетната.

Стъпките ѝ бяха леки. По дяволите, от нея щеше да излезе съвършена половинка. Мисълта го шокира, но той осъзна истината мигновено. Елизабет се движеше плавно и внимателно, твърдо решена да достигне целта си, без да издава почти никакъв звук, когато отиде за оръжието. Тя щеше да се бори редом с него, без значение дали битката ще бъде физическа или емоционална. Ако спечелеше сърцето ѝ, тя щеше да стане също толкова яростна колкото би била една вълчица. Тя беше шашка динамит — разрушителна за враговете, даряваща живот на тези, които обичаше. Но точно сега, докато разбереше дали Даш е приятел, или враг, щеше винаги да подозира най-напред второто. Винаги щеше да въстава срещу него, а той не можеше да го позволи.

Даш ѝ даде само толкова време, колкото тя да усети вкуса на победата. Само толкова, колкото да позволи пръстите ѝ да погаят дръжката на пистолета, преди да се активизира. Завесата на душа се отметна и той излезе от ваната, водата се разпръска, когато сграбчи раменете ѝ, блъсна вратата, за да я затвори, след това я прикова към нея. Всичко това бе извършено за не повече от секунда, почти безшумно, въпреки че той очакваше Елизабет да се съпротивлява.

Тя не изкрещя. Проклетата да е, дори не изписка. Нищо повече от полъх на въздух не наруши тишината, когато ахването, което успя да спре навреме, премина покрай устните ѝ. Очите ѝ се вторачиха в него изплашено и изненадано, миг преди коляното ѝ да се надигне и отпусне.

Даш разполагаше със секунда, за да успее да блокира удара, насочен към слабините му. Една част от него се възхищаваше от бързината и ефикасността на хода ѝ, докато другата бе изумена от дързостта ѝ.

Бедрото му се притисна силно и здраво между нейните, повдигайки я на пръсти, потърквайки се в нежното, горещо хълмче на женствеността ѝ. Отговорът на Елизабет бе мигновен, макар и нежелан, отгатна Даш. Тя се стегна и се разтрепери, когато той прикова китките ѝ с една ръка над главата ѝ, извивайки гърдите ѝ към своите, а коляното му се потриваше в топлината ѝ.

Желанието пулсираше в тялото му с всеки силен удар на сърцето му, смъквайки обвивката от човечност, която той непрекъснато придърпваше около себе си, подмамвайки глада, разяждащ слабините му.

— Стой мирна, по дяволите. Няма да те нараня — изръмжа мъжът, когато тя се изви към него, въпреки че не спечели никакъв напредък с борбата си.

Елизабет беше изплашена. Даш можеше да го долови в учестеното ѝ дишане, докато тя се бореше да сдържи риданията си. Беше поела риска и сега се страхуваше от наказанието, което той ще ѝ наложи. Но той внимаваше да не я нарани. Възпираше я, контролираше съпротивата ѝ, но знаеше, че няма да остави повече от леки белези по кожата ѝ. Тя вече бе натъртена, наранена от твърде много силни удари.

Даш се притисна към жената, задържайки я до вратата, докато се взираше в нея безмълвно, усещайки меката извивка на корема ѝ до бушуващия си пенис. И тя не пропусна въздействието на стоманено твърдата плът, притисната към нейната. Нито това, нито настойчивото желание, което мъжът позволи да блесне в очите му.

Пръстите на едната му ръка се провряха в косата ѝ, накланяйки главата ѝ назад. Лицето му се сведе бавно, докато гледаше надолу към

нея, видя как очите ѝ се разширяват, а кожата ѝ пламва и след това пребледнява тревожно.

— Когато те пусна — Даш позволи на ръмженето, което се надигаше в гърдите му да отекне в думите, — ако бях на твое място, щях да обърна този сладък задник и да побягна обратно в спалнята при Каси. Ако се поколебаеш, дори за миг, дори само за да си поемеш дъх, тогава ще те чукам толкова силно и дълбоко срещу тази врата, че изобщо няма да успееш да скриеш виковете си на удоволствие от детето, което спи в другата стая. Разбра ли ме, Елизабет?

Точно сега самоконтролът му бе невероятно крехък. Единственото нещо, което усмиряваше жаждата му да вкуси разтворените ѝ устни бе мисълта, че Каси спи само на няколко крачки от тях. Факт бе, че ако я вкуси, ще пожелае повече. Много повече.

Очите ѝ се разшириха допълнително, синият им цвят потъмня шокирано, изумено. Странно, но в тях имаше и пламъче на възбуда. За щастие, Елизабет кимна бързо, но нищо не можеше да промени факта, че закръглените ѝ гърди се надигаха и спускаха рязко до неговите. И зърната ѝ бяха твърди. Проклета да е, бяха корави като малки камъчета, докосваха влажните му гърди като точици от изгарящи пламъци под ризата ѝ.

Даш премести ръката си от косата ѝ и улови китките ѝ поотделно. Преди тя да успее да се възпротиви, той обви пръстите на едната ѝ малка длан около пениса си. Нямахше начин да го обхванат напълно — Елизабет имаше малки, деликатни и — о, боже — меки ръце. Стонът му бе задушен, звук на мъчително удоволствие.

— Никога — изръмжа отчаяно, — никога, Елизабет, не опитвай това с мен отново, освен ако не си готова да приемеш последствията. Защото следващия път, ти обещавам, че няма да те пусна да си тръгнеш.

Той отстъпи назад бързо, сърцето му почти избухна в гърдите му при краткото колебание на пръстите ѝ около ерекцията му, когато я освободи. След това тя отдръпна ръката си и я притисна към гърдите си, взирайки се в него, устните ѝ се разтвориха, а очите ѝ потъмняха още по-изплашено, асимилирайки думите му.

— Тръгвай. Веднага — мъжът стисна юмруци, борейки се с желанието си.

Елизабет ахна. В следващия миг се обърна, хвана неуверено дръжката на вратата и избяга от малкото помещение. Даш отметна глава назад и направи гримаса, причинена от нарастващата ярост в слабините му. Проклета да е. Беше гладен за вкуса ѝ.

Той пристъпи отново под душа, дръпна завесата и пусна студената вода. Мамка му. Тази ерекция щеше да го убие.

ГЛАВА 5

Трябваше да избяга. Елизабет прекоси мотелската стая, тялото ѝ трепереше от болезнени, пулсиращи тръпки, които дразнеха празнотата между бедрата ѝ. Трябваше просто да вдигне Каси и да избяга. Независимо дали има буря или не. Беше се потопила в нещо, за което се боеше, че ако не внимава ще се удави.

Дори не познаваше този мъж. Тази мисъл изгори сетивата ѝ, когато тя се срина върху единия от двата стола до масата. Не знаеше нищо, с изключение на кратките, загадъчни писма, които той бе изпращал на дъщеря ѝ в продължение на една година. Понякога бяха шеговити, но винаги със сух, ироничен хумор, който караше Елизабет да поклаща глава. Каси обаче, ги харесваше. Тя се смееше и казваше, че Даш просто има проблеми с разказването на приказки, да му даде време и тя ще го научи. И може би, по някакъв начин го бе направила. През последните пет месеца, когато ѝ бе писал, той бе казал много странни неща. Как ароматите на пустинята са различни от тези у дома. Звукът на един хеликоптер. Тихите студени нощи в планините на една земя, която вероятно Каси никога нямаше да види. Незначителни неща. Но не формулирани по начина, по който други мъже биха ги казали.

Или поне никой мъж, когото Елизабет бе познавала или ще познава.

Младата жена се загледа в телевизора. Репортерите отново разискваха историята за невероятното откритие на Котешките породи. Мъжете и жените, които се бяха представили, бяха чудесата на света в момента. Репортажите показваха спасявания на други Породи, няколко Вълчи, но най-вече Котешки. Бяха вече стотици, сега, шест месеца след първото важно разкритие.

Смайващо. Елизабет поклати глава. Жестокостта на човека не спираше да я изумява. Те са били създадени, обучени, а след това преследвани, сякаш тяхната ДНК не ги прави нищо повече от животните, с които са генетично свързани. Като едно съвременно сафари, без да се интересуват от бруталността или ужаса, който

извършват, Съвета по генетика бяха направили всичко възможно, за да унищожат своите творения, когато бяха разбрали, че не могат да ги контролират.

И все пак, някак си, вместо да се върнат към дивото състояние, което очевидно бе част от тяхната ДНК, Породите показваха благородство и сила, които им бяха помогнали да преживеят жестокостите.

Елизабет им завиждаше по много начини. Дори женските бяха силни, жилави, обучени да се бият и способни да се защитават. Това я караше да се чувства незначителна, ненужна, а тя мразеше това усещане. Мразеше да знае собствените си недостатъци, собствените си слабости. Ненавиждаше факта, че не иска нищо друго, освен да почувства отново ръцете на Даш около себе си; само за няколко безумни мига да забрави опасностите и болката, и отново да бъде жена.

Младата жена въздъхна уморено и извади чаша горещо кафе от една от чантите. Там имаше също и Кока Кола. Другите торби бяха натъпкани с храна. Две от тях съдържаха пет стиропорени кутии със закуска. В по-малката имаше различни видове бисквити. Но тя си мислеше, че човек с неговия ръст би могъл да изяде много храна.

Стомахът ѝ изкъркори настойчиво и тя поклати глава в ритъм. Трябваше да помисли. Да избяга. Не смяташе, че миризмата на храната е толкова примамлива, че да се съсредоточи върху нея повече, отколкото върху бягството.

Но не бе толкова привлекателна като това, което бе държала в ръката си преди няколко минути.

Елизабет усети как цялото ѝ тяло се разгорещява и пламва от това, което убеждаваше сама себе си, че е срам. Течната топлина се събра във вагината ѝ и се разля по подутите нежни устни. Откликът ѝ към Даш беше толкова силен и шокиращ, като светкавица.

Тя отпи от кафето, притваряйки очи от наслада, усещайки вкуса му, след това извади една от кутиите и пластмасова вилица. Добре. Не можеше да разсъждава, докато е гладна. А трябваше да помисли. Даш Синклер щеше да се окаже по-голям проблем, отколкото изобщо бе очаквала. Той би могъл да се окаже повече мъж от тези, които бе срещала досега.

Боже. Със сигурност беше голям мъж. Ерекцията му, дебела и твърда, я шокира с размера си. Тялото му като цяло я шокира. Тъмна бронзова кожа бе опъната върху здрави, стегнати мускули. Не бяха неприятни, груби на вид, неприлично издути мускули, а изпъкнали, твърди, покриваха всеки сантиметър от тялото му и блестяха под кожата с една аура на интензивна мощ. Като животно, усъвършенствано и подобро, използвано за сурови, напрегнати битки.

Елизабет преглътна пухкавите яйца и бързо довърши закуската, преди да се обърне отново към телевизора. Бе направила добре, че хапна, преди да гледа новините, защото това, което видя, щеше лесно да я откаже от храната.

Те показваха лицето на жертвата, ако можеше да се нарече жертва. Елизабет застина, взирайки се шокирано в образа на екрана. Познаваше този човек. Беше същото копеле, което се бе опитало да нападне нея и Каси в апартамента им предишния ден. Той вече нямаше да може да напада никой друг.

Беше намерен в мазето с прерязано гърло. Телевизионният репортер го нарече професионален, много вещ удар. Парите му още бяха в него. Диамантеният пръстен на ръката му. Кредитните карти.

Обявиха самоличността му, както и полицейския доклад, и информация за текущите заповеди за арестуването му. Младата жена трепереше, едва осъзнавайки, че душът е спрял и вратата на банята е отворена.

Внезапно проблясване на спомен накара погледа ѝ да се насочи към Даш. До пистолета бе имало един дълъг, извит, прибран в калъф нож. Широка му дръжка изглеждаше внушително. Сега тя разбра защо.

Даш спря, отвърщайки мрачно на погледа ѝ, докато тя се взираше шокирано в него. За първи път, Елизабет осъзна, че увереността му не е неуместна, както се бе опасявала. Той изглеждаше като добре смазана бойна машина, защото бе точно такъв.

— Ти си го убил — прошепна тя, гледайки го изумено. Никой, изправил се срещу хората на Грейндж, не бе успявал. Те биваха или подкупени, или убивани, в зависимост от това какво решат наемните му убийци. Даш не беше нито подкупен, нито ранен. Вместо това той бе убил.

Широките рамене, все още блестящи от влага, се свиха небрежно. Той бе облечен само с лек анцуг и бели чорапи, нищо повече. В едната си ръка носеше дрехите, които бе съблякъл в банята, а в другата — кобура с пистолета и ножа.

Очите му се насочиха към телевизора и се присвиха, докато репортерът говореше в камерата.

— Отне им достатъчно дълго, за да го излъчат — мъжът изсумтя и се приближи до леглото, на което бе оставил кожената си чанта.

Извади една черна найлонова торбичка, напъха мръсните си дрехи и ги прибра. Оръжията бяха закътани под възглавницата му.

— Ти си го убил — повтори тя, внимавайки да сдържа гласа си нисък, в случай, че Каси се събуди.

Даш се обърна отново към нея. В погледа му нямаше разкаяние, нито намек за угризение или извинение. Беше твърд, макар и леко озадачен, сякаш не разбираше шока ѝ.

— Той беше едно болно животно, Елизабет — каза Даш с ясно доловимо безразличие. — Чакаше ви; беше сигурен, че ще се върнете обратно и имаше намерение да накара теб и Каси да си платите за бягството. Всеки друг, който се опита, ще умре също толкова бързо.

Стаята се изпълни с тишина. Елизабет можеше само да се взира в него, докато той се премества от леглото, заема другия стол и изважда две от кутиите, както и последната чаша кафе.

— Трябва да вземеш душ и да поспиш през останалата част от деня. Отсега нататък ще пътуваме нощем. Ако тази буря се разкара до вечерта, ще тръгнем към ранчото, което е точно извън града. Сражавах се заедно с Майк отвъд океана. Той е надежден човек и може да ме свърже с някои хора, които да ни помогнат.

Елизабет разтърси глава, учудвайки се на сънената мъгла, която сякаш изпълни съзнанието ѝ. Даш говореше така, като че ли не е бил принуден да убие човек заради нея и Каси. Като че ли животът му никога не е бил в опасност и не е направил нищо необичайно.

Тя усещаше как сърцето ѝ започва да бие учестено при тази мисъл, а умът ѝ се насилва да приеме това, което бе сторил. Никой досега не бе бил в състояние да се изправи срещу горилите на Грейндж. Защитниците ѝ винаги губеха, по един или друг начин. И все пак Даш стоеше тук, удивително незаинтересован за съществуващата опасност.

Разбира се, че не бе загрижен. Елизабет примигна уморено. Той бе по-силен от тях, по-жилав и по-умен, и със сигурност много порешителен. За първи път младата жена осъзна напълно намерението му да защитава нея и Каси.

Мъжът погледна към детето, леко намръщване набръчка челото му, когато тихото й сънливо сумтене изпълни стаята. Проследявайки погледа му, Елизабет видя как малкото момиченце се раздвижи под завивката, лека усмивка разтегна устните му, а краката му се изтегнаха, сякаш играе.

— Звучи като малко кученце, когато спи — жената поклати глава, опитвайки се да приеме промените, настъпващи толкова бързо. — Винаги прави така. Поне тогава знам, че спи, а не сънува.

Елизабет отново тръсна глава. Каси имаше кошмари. Понякога не можеше да спи добре дни наред.

Точно сега, тя се бе изпънала под одеялото, слабицкото й тяло бе отпуснато и спокойно. Тъмната й коса обграждаше порозовялото от съня лице, дишането й бе тихо и равномерно. Не. Сега нямаше кошмари.

— Искам да я събудиш. Трябва да се нахрани и да се изкъпе, а след това може да спи, докато тръгнем довечера. Искам я будна и концентрирана.

Елизабет се завъртя, в тялото й пламна гняв. Пазител или не, тя нямаше да му позволи да наруши единствения истински сън, който дъщеря й бе имала от седмици.

— Имаш ли някаква представа от колко време не е спала толкова добре? — изсъска тя. — Нямам намерение да я будя.

Даш въздъхна дълбоко. Гневът му обаче не се върна, само бе решителен.

— Ако не го направиш и не я задържиш будна за известно време, тогава тя ще спи, докато ние сме будни, и ще заспи, когато всички трябва да бъдем в най-добра форма. Или по-лошо, ще бъде прекалено уморена да издържи или да бяга, ако се наложи. Разполагаме само с няколко нощи, за да я подготвим за пътуването, което да се надяваме, ще последва. Сега я събуди, или аз ще го направя.

Погледът му бе спокоен, повелителен.

— Не можеш да вземаш тези решения, без първо да се допиташ до мен, Синклер — Елизабет се тресеше, яростта почти унищожаваше

самоконтрола ѝ. — Тя е моя дъщеря. И аз няма да ти позволя да нарушиш здравия ѝ сън само защото ти искаш така. И със сигурност повече няма да предприемаш никакви изненадващи пътувания с нея, без първо да ме уведомиш какво става. — Юмруците ѝ се свиха от гняв, докато се взираше в него. Даш я наблюдаваше с хладен, преценяващ поглед, сякаш тя беше забавно малко насекомо, което проучва в момента.

— Тази вечер, с малко повече късмет, ще тръгнем към ранчото на Майк Толър, което се намира извън града — повтори мъжът, след това я изненада още повече. — Майк е бивш агент на ЦРУ и има известни връзки и информация, от която се нужда, за едно възможно безопасно място във Вирджиния. Докато не разбере дали тази къща е на разположение за мен, не мога да кажа нищо повече. Майк ще ни приюти толкова дълго, колкото имаме нужда, но аз искам да останем един ден или малко повече. Достатъчно дълго, за да привикне Каси към мен, и да ви даде възможност за почивка. Това е. След това си тръгваме. Доволна ли си?

Елизабет стисна здраво устни. Той не беше подигравателен или саркастичен. Изглеждаше напълно сериозен.

— Нека Каси да поспи известно време — заяви твърдо тя. — Още един час. Тя е само едно дете, Даш. Има нужда от това.

Тогава тя направи крачка да мине покрай него и да отиде до леглото на Каси, когато болката в бедрото изведнъж я прониза, карайки я да залитне. Елизабет се насили да не извика от ужасния пристъп на болка в мускула.

Следващата ѝ мисъл бе просто да продължава да се движи, без да разсъждава. Болката от повърхностната рана непрекъснато нарастваше и младата жена имаше чувството, че това ще ѝ докара неприятности. Сега, бе хвърлена обратно към тялото на Даш, а той я задържа до гърдите си, след това я завъртя в прегръдките си.

Елизабет изпъшка. Гърдите му бяха също толкова горещи и твърди, както в банята. Ръцете му се стегнаха под гърба и бедрата ѝ, мускулите изпъкнаха от мощ, когато я отнесе до мивката в другия край на стаята.

— Забравих за крака ти — гласът му се изпълни с отвращение към самия себе си. — Първо трябваше да се погрижа за него.

Той я остави върху плота още преди тя да има възможността да свикне да бъде в ръцете му.

— Стой там — изръмжа Даш, хвърляйки й твърд, свиреп поглед. Елизабет го послуша. Но го наблюдаваше внимателно, когато той се върна до леглото, извади една малка чантичка от куфара си, след това взе един от столовете и го отнесе при нея.

— Нека да прегледам първо раната отстрани — заяви мъжът. — Знам, че си се порязала на онзи прозорец.

Елизабет го погледна изненадано.

— Парче от ризата ти висеше на счупеното стъкло — каза той. — По него имаше кръв — посочи съдраното място и започна да повдига дрехата.

Младата жена се опита да диша дълбоко, спокойно, докато пръстите му проучваха нежно меката повърхност.

— Не е много зле — промърмори той. — Когато излезеш от банята, ще сложим малко мехлем и ще я превържем.

Елизабет кимна безмълвно, тогава Даш свали ризата й отново и погледна очаквателно.

— Ще те сваля на пода. Събуй дънките си, за да мога да прегледам крака.

Жената примигна. Да събуе дънките си?

— Не — отсече дрезгаво.

Раната бе високо на бедрото й, няколко сантиметра над коляното и отстрани. Нямаше никакъв шанс...

— Не ме карай да ги разрежа, Елизабет — въздъхна Даш, гледайки надолу към нея. — И двамата сме уморени и дългият път подлага на изпитание темперамента ни. Ако не се погрижа за раната, тя може да се инфектира и тогава няма да можеш да помагаш на Каси. Това ли искаш?

Очите й се присвиха.

— Това е подло — изсъска тя.

Изражението на Даш стана по-сурово.

— Това е истината. Сега свали дънките, преди да го сторя аз.

Ръцете му се протегнаха към ципа. Тя ги плесна и едва не се разсмя при вида на изненадата, проблеснала по лицето му. Очите му се присвиха, тъмните златистокафяви дълбини заискриха решително.

— Добре — измърмори тя и се плъзна от плота, за щастие поне ризата ѝ бе достатъчно дълга, за да прикрие най-важното. — Обаче започвам да мисля, че ти си прекалено деспотичен.

Даш изсумтя. Не каза нито дума, но звукът съдържаше изобилие от мъжко превъзходство. Елизабет го стрелна с възмутен поглед, докато сваляше дънките си надолу, прехапвайки устни, когато платът одраска раната.

— Горе — той я улови за кръста и я повдигна отново на плота, панталоните още висяха на коленете ѝ. — Забрави обувките.

Елизабет забрави ума си. Мъжът вдигна крака ѝ, подпря го на бедрото си и развърза внимателно евтините маратонки. Дългата му коса падна напред, остриите, влажни кичури погалиха горната част на коляното ѝ, докато изхлузваше обувката. Даш се премести на другата, косата му помилва кожата над другото ѝ коляно, когато отстрани и нея. Цялото ѝ тяло пламтеше.

Беше ли ѝ повлиявал някой мъж някога толкова дълбоко? Беше ли я карал някой да бленува просто да го докосне, просто да погали плътта му и да се наслади на усещането ѝ?

Когато и втората обувка падна на пода, ръцете му, изненадващо нежни, издърпаха плата по краката ѝ, главата му се надигна и очите му срещнаха нейните, докато я събличаше. Топлината, която видя там, ѝ отне дъха. Тя правеше очите му по-светли, изглеждаха кехлибарени, а не като тъмен мед. Високите му скули горяха, а устните му натежаха от чувственост.

— Няма да има нужда от шевове — прошепна Даш пресипнало, докато преглеждаше ранената плът. — Имаш късмет, бейби.

Обръщението изпрати светкавица от възбуда, която прониза вагината и утробата ѝ.

Даш отвори чантичката за първа медицинска помощ и извади някакви неща, които Елизабет нямаше представа какви са.

— Това ще боли — прошепна мъжът и тя видя как очите му пламват яростно при мисълта. — Трябва да я дезинфекцирам и да я превържа, след като вземеш душ.

Елизабет бе като омагьосана от лицето му, от изражението му. Беше диво, така изпълнено с желание, че ѝ отне дъха и почти я накара да забрави болката в крака.

— Аз го почистих. В ресторанта — каза тя нервно и прибора косата си зад ухото, преди да сграбчи ръба на плота отчаяно. — Не е много зле. Спря да кърви.

Даш премести стола си, големите му мазолести ръце опипаха раната, а младата жена стисна зъби при усещането на допира на пръстите му по кожата ѝ. Бяха толкова топли и нежни.

— Убих онова копеле само заради това — прошепна той шокиращо, карайки сърцето ѝ да запрепуска в гърдите ѝ. — И бих го направил отново, Елизабет — Даш повдигна очи и я погледна внимателно. — Няма значение кой е. Ще ги убия, преди да позволя отново да наранят теб или Каси.

Мъжът погледна обратно надолу към бедрото ѝ, преди да се изправи на крака. Елизабет се опита да не обръща внимание на издутината, повдигаща меките му панталони. Наистина се опита. Той бе огромен. Даш, обаче, пренебрегна собствената си възбуда. Извади шишенце антисептик от чантичката, навлажни една голяма правоъгълна марля и се обърна отново към жената.

Очите му бяха пълни с болка.

— Мразя да те гледам как страдаш, Елизабет — прошепна той. — Не мога да го понеса.

Тя щеше да го успокои. Щеше да му каже как се е поляла сама с алкохол в ресторанта, ако той не я бе шокирал с последните си думи.

Устните му покриха нейните, миг преди да постави марлята върху крака ѝ. Болката експлодира върху плътта ѝ, устните му погълнаха вика ѝ, след това го замениха с толкова невероятно усещане, че ѝ се прииска да изскимти в отговор. Даш облиза устните ѝ. Не открадна целувката ѝ. Не я взе. Примами я. Езикът му докосваше извивките, притискаше се нежно, ближеше я пламенно, докато тя не разтвори устни и му позволи да влезе.

Нима той изръмжа? Кратък, дрезгав звук отекна в гърдите му, когато пръстите му се отдръпната от марлята и двете му ръце се обвиха около Елизабет и я придърпаха към него. Устните му се наклониха над нейните и той започна да превзема устата ѝ. Нямаше друг начин да се опише.

Пенисът му, като гореща стомана, се притискаше към внезапно пламналата ѝ женственост, докато Даш я целуваше. Настани се срещу клитора ѝ, караше тялото ѝ да се навлажни, женската влага потече от

вагината ѝ и напои бикините ѝ. Трябваше да я почувства, дори през плата на панталоните си, трябваше да разбере, че тя е възбудена, че тялото ѝ е подивяло от докосването му.

Даш захапа устните ѝ, езикът му се стрелна буйно между тях, за да превземе устата ѝ с горещи, възторжени близвания и плавни тласъци. Предизвикваше я да отвърне на всяка ласка. Предизвикваше я да даде толкова, колкото ѝ даваше и той. А Елизабет бе безпомощна срещу опустошителната атака.

Целувката му имаше вкус на полунощ, тъмна и дълбока, плашещо свирепа, и все пак силата му бе толкова изкушаваща, че младата жена се изгуби в нея. Гърдите ѝ набъбнаха и станаха болезнени. Зърната ѝ напиреха настойчиво през плата на ризата, когато Даш раздвижи гърдите си срещу тях.

Той, обаче, не се възползва от възбудата ѝ. Не се опита да я насили за повече, въпреки че Елизабет се питаше дали ще има сили да се отдръпне от него. Даш я държеше притисната към себе си, ръцете му се стягаха около нея, дланите му галеха гърба ѝ, докато езикът му проучваше всяко скрито кътче в устата ѝ и я подтикваше да отвърне на жеста.

Беше съблазняване. Бурно. Даваше и вземаше мълчаливо, и само силното им нахъсано дишане нарушаваше тишината около тях, докато Даш я целуваше с глад, който бе превъзходен, може би, само от нейния собствен.

Само вкусът му я караше да търси още, да жадува за всяко докосване на езика му по нейния. Ръцете ѝ галеха раменете му, косата му, тя жадуваше да почувства възможно най-голяма част от тялото му, да вземе всичко, което този откраднат миг ѝ позволяваше.

Колко време бе минало, откакто я бе докосвал мъж? Колко нощи бе лежала будна, мечтаейки за него? Представяше си как идва при нея, как шепне, че я желае, че жадува за нея, предлагайки ѝ силата и страстта си. Сега Елизабет ликуваше. Напрягаше се в ръцете му, потриваше се в него, усещайки топлината, просмукваща се в кожата ѝ, прогонваща студа, който я бе изпълвал толкова дълго време.

В продължение на няколко минути и двамата се бориха за въздух. Телата им се опитваха да се приближат максимално едно към друго, атмосферата около тях пламтеше от примитивна страст, с която Елизабет нямаше представа как да се бори. Знаеше само, че се извива

към него, че гърдите я болят за докосването на широките му длани, а вагината ѝ пулсира за дебелината на пениса му. Знаеше, че е жива. Най-сетне, безвъзвратно жива, и за един миг, някой човек няма друга мисъл в главата си, освен да я докосва. Да я прегръща. Да...

— Мамо. Мамо, къде си?

Уплашеният глас на Каси им подежда като ледена вода. Даш се отдръпна от нея, борейки се за дъх, когато се извърна настрани, очевидно опитвайки се да скрие ерекцията си, в случай че детето побегне към скритата ниша.

— Мама е тук, Каси — Елизабет се плъзна от плота и изкуцука бързо зад ъгъла, за да може дъщеря ѝ да я види.

Малкото момиченце беше седнало в леглото, очите му бяха потъмнели от страх, когато се вкопчи в плюшеното мече до себе си.

— Сънувам ли? — прошепна Каси, оглеждайки стаята, очите се изпълниха със сълзи. — Даш не дойде ли, мамо? Не е ли тук? Сънувах ли отново?

— Каси...

— Тук съм, Каси — отговори ниският кадифен глас на войника.

Елизабет се обърна навреме, за да види как Даш идва от нишата, тялото му очевидно вече бе под контрол, когато тръгна към собственото си легло. Хвърли на Каси успокояващ поглед, преди да извади една тениска от чантата си и да я навлече. Меката сива памучна тъкан обгърна гърдите и твърдия му корем, а ръкавите се разтегнаха върху силните му ръце. Когато приключи, взе нощницата и халата, намиращи се най-отгоре в отворената чанта, и ги подаде на Елизабет.

Изчервявайки се, младата жена задържа дългите дрехи пред себе си, докато гледаше дъщеря си.

Каси се бе втренчила в Даш с разширени очи, изражението ѝ показваше удивление.

— Уау, Даш, ти наистина си голям — изкиска се тя, устните ѝ се извиха в блестяща, доволна усмивка, когато мъжът седна отстрани на леглото си и я погледна любопитно.

Елизабет следеше тази първа истинска среща много внимателно. Каси толкова бе мечтала Даш да дойде, за да ги спаси. И въпреки че Елизабет признаваше, че ако някой може да го направи, това е той, все още ѝ бе трудно да отпусне контрола, под който бе държала ситуацията до този момент.

— Мислиш ли, че съм прекалено голям? — Даш се намръщи, сякаш бе притеснен от перспективата. — Би било трудно да се смаля толкова късно, Каси.

Ослепителна усмивка озари лицето на момиченцето и преди Даш или Елизабет да се досетят какво ще направи, то литна от леглото и скочи в прегръдките на мъжа.

Елизабет ахна при бързината и дързостта ѝ. Каси не бе дете, което се доверява на мъжете, дори не се бе радвала на прегръдките на баща си, но сега се бе хвърлила към Даш.

Той я улови до гърдите си инстинктивно, погледът му се насочи към майката шокирано, очите му бяха изпълнени с едно чувство, което тя не можеше да определи, когато Каси обви ръце около врата му и положи една звучна целувка на твърдата му буза.

— Толкова се радвам, че дойде, Даш — извика Каси в шията му. — Бях така уплашена. Страхувах се, че няма да успееш да ни откриеш. Че съм сгрешила и не би дошъл да помогнеш на мен и на мама. Но ти го направи. Ти дойде, Даш.

Сърцето на Елизабет се сви, когато Даш затвори очи, изражението му се напрегна от вълнение и той преглътна мъчително.

— Да, дойдох, Каси — прошепна в косата ѝ, държейки я нежно, прегръщаше я така, както баща ѝ никога не бе правил. Упокояващо. С топлота. Със загриженост. — Тук съм, Каси. И имам намерение да остана.

Елизабет ахна при изказването, в същото време очите му се отвориха, златистите дълбини се втвърдиха от решителност. Тя имаше чувството, че може би ще има шанс да преживее опасностите, които я заобикалят, с Даш до нея, но сега знаеше, без сянка на съмнение, че той няма намерение да им позволи да му избягат. Току-що бе предявил претенциите си към тях.

— Хайде, Каси, трябва да се изкъпем — тя се опита да запази гласа си равен, да сдържи нервния трепет, който усещаше, че се надига в тялото ѝ.

Той може да мисли, че е предявил претенциите си, помисли си младата жена, и че може би се нуждае от него повече, отколкото някога се е нуждала от някого в своя живот, но щеше да научи, че тя не е толкова лесна за побеждаване, както смята той.

— О, мамо, позволи ми да постоя с Даш — Каси се обърна към нея, изражението ѝ бе умолително, а очите ѝ ококорени и нещастни. — Ще бъда послушна. Обещавам.

— Ти винаги си послушна, малката ми — отговори Елизабет, но гласът ѝ бе твърд. — Но се нуждаеш от баня, а аз от душ. Хайде сега, за да можеш да се нахраниш и може би, да погледаш анимационни филми за малко — тя остави заплахата да виси. Мразеше да отнема нещо от дъщеря се, което тя искаше. Но не можеше — не би могла — все още да се довери толкова на Даш.

— Но, мамо... — изхленчи Каси.

— Веднага, Касиди Пейдж — Елизабет използва пълното ѝ име, запазвайки твърдия си съдържан глас. Молеше се детето да не предпочете да ѝ се противопостави точно сега. Не мислеше, че ще може да се справи с борбата.

Каси въздъхна дълбоко и се плъзна от скута на Даш.

— Няма да си тръгнеш, нали? — попита с тънко гласче.

— Обещавам — мъжът сложи ръка на сърцето си със сериозно изражение на лицето. — Ще бъда точно тук, очаквайки моя партньор за анимационните филми.

Каси се изкиска, докато Елизабет отиваше към чантата и извади дрехите, от които щеше да се нуждае момиченцето. Четки за зъби, за коса, панделки, множеството дребни, но важни неща, се намираха в една голяма ярка пластмасова кутия, лежаща върху дрехите. Извади ги, взе халата и нощницата пред себе си и пое към банята. Очите ѝ продължаваха да се взират в Даш, докато се опитваше да задържи притесненията си под контрол.

Даш я наблюдаваше, златистокафявите му очи бяха спокойни и съсредоточени. Сериозни.

— Не забравяй да сложиш сваятна превръзка на крака си — напомни ѝ той, когато тя стигна до нишата. — Този сапун ще те изгори много ш... — Даш прочисти гърлото си, — много лошо — довърши, поглеждайки към Каси.

Елизабет се изчерви, но кимна енергично, преди да поведе детето към вратата на банята. Също като Каси, тя искаше да го попита дали ще бъде там, когато се върнат. Дали щеше да обещае, че няма да си тръгне?

По някакъв начин, той сигурно бе разчел страховете й.
Задържайки погледа й, Даш върна ръка на гърдите си.
— Обещавам — оформи с уста, само за нея.

ГЛАВА 6

Даш наблюдаваше в продължение на часове как Елизабет спи. Беше се извила около малкото тяло на Каси, закриляше я дори когато бе почти изпаднала в безсъзнание от изтощение. И двете бяха заспали още през първия час на анимационните филми и той ги бе оставил. По дяволите, трябваше да измисли нещо за плана си. Елизабет беше права, Каси се нуждаеше от сън, но това важеше и за майка ѝ.

Младата жена имаше тъмни кръгове под очите си. Не бяха толкова забележими, когато бе будна. Яркият син цвят на очите ѝ, така различен от по-светлия на дъщеря ѝ, отвлечаше вниманието от бледото, уморено лице. Но в това състояние, тя изглеждаше наранена.

Даш стоеше на леглото си и се взираше в нея. Не можеше да спре. Беше си я представял в продължение на повече от една година. В сънищата си я докосваше, във фантазиите си я любеше. Всичко, което знаеше за нея, бе научил от кратките описания на дъщеря ѝ, но и то бе достатъчно да изпълни съзнанието му с мисли за нея.

Той не беше човек, който вярва в сродните души. Имаше моменти, когато се питаше дали едно творение на науката изобщо притежава душа. Но Елизабет го караше да иска да повярва. И докато я гледаше как спи, Даш осъзна, че вярва. Вярваше в това повече, отколкото някога бе вярвал в нещо друго. Но също така го караше да осъзнае мрачното, мъчително бъдеще, което го очаква, ако не направи нещо относно Терънс Грейндж. Това, и да убеди Елизабет, че му принадлежи. Че той е таткото, от който се нуждае Каси и половинката, за която копнее тя. Което означаваше, че му предстои много работа. Даш вдигна телефона и се обади на Майк.

Беше се сражавал повече от две години заедно с Майк Толър в планините на Афганистан, претърсвайки за групи от терористи, скрити в пещерите и подземните тунели. Беше спасявал задника на Майк неведнъж и знаеше що за човек е.

Майк беше бивш агент на ЦРУ, а сега собственик на ранчо, но Даш знаеше, че мъжът все още има достатъчно връзки, за да получи

информацията, от която се нуждаеше. Нещо не бе наред в цялата тази ситуация, призна си най-сетне младият мъж. Терънс Грейндж бе жестоко копеле и перверзник, но не би рискувал цялата си организация заради едно малко момиченце. Дори заради такова, станало свидетел на убийство. Не до такава степен.

Той щеше да чака. Да чака, докато Елизабет отиде при властите, докато Каси бъде поставена под полицейска закрила и на място, което му дава възможност да се добере до детето. Не би гонил нея и майка ѝ като животни. Ситуацията ставаше все по-сложна с всеки изминал ден и това караше Даш да става все по-подозрителен.

Бе заподозрял, след не повече от месец в преследване на Елизабет и дъщеря ѝ, че усложненията вероятно нарастват. Но не бе очаквал това, пред което се изправи. Опитал се бе да приеме, че Грейндж е просто един вманиачен изрод, животно, което изпитва желание да убива. Кое то бе вярно, до голяма степен. Но все пак, имаше нещо повече. Можеше да го усети с всяка своя фибра.

Набра номера на Майк, докато денят се превръщаше в нощ и най-лошата част от снежната буря бе преминала, поне колкото да може да види Хамъра. Както предполагаше, Майк го очакваше.

— Махни се оттам — нареди Майк живо. — Имаш нужда от почивка, докато аз проследя някои от другите сведения, които пристигнаха. Инстинктите ти са прави, Даш. Както обикновено.

— Какво откри? — попита той тихо. Не искаше да събуди Елизабет или Каси.

— Грейндж е едно мръсно копеле. Перверзник. Но малките момиченца на възрастта на Касиди не са предпочитани от него. Нито пък е превеждал пари, за да следи едно дете, което е прекалено изплашено, дори да си спомни кой е убил баща му. Точно сега, подробностите, които имам, са непълни. Обаче успях да се свържа с Кейн Тайлър вместо теб. Той те чака да стигнеш ранчото, за да подсигури предаването. Разкарай задника си от там, възможно най-скоро.

Даш погледна към прозореца. Не можеше да тръгне, докато не се стъмни. След падането на мрака, щеше да е много по-лесно да скрие факта, че кара жена и дете в Хамъра.

— Тази вечер — каза му той. — Чакай ни по някое време, след осем. Мисля, че за да приготвим това малко кутре, което Елизабет

нарича дете, ще отнеме известно време. Каси е по-енергична от всяко дете, което някога съм виждал — бе подскачала наоколо почти един час, преди да се срине на леглото, за да гледа анимационни филми.

Майк се изсмя.

— Да, те са като диви маймунки на тази възраст. Погрижи се, старче. Ще се видим довечера.

Даш затвори телефона и изтри с ръка лицето си, докато се опитваше да свърже късчетата информация, която имаше. Не беше много.

Дейн Колдър е бил много виден лекар в малкия калифорнийски град. Беше се оженил за Елизабет веднага след завършването ѝ на гимназията. Десет години по-възрастен от нея, той я бе ухажвал в продължение на няколко месеца, преди да ѝ предложи прибързана сватба. Година по-късно бе зачената Каси. Две години по-късно, Елизабет се бе развела с копелето заради несъвместимост в характерите. Но Даш подозираше, че причините са други.

Тя се бе борила за служебни посещения, но Колдър бе непоколебим. Беше му присъдена една седмица в месеца с дъщеря му. От този момент нататък, срещу него бяха отправяни обвинения след обвинения за малтретиране, от страна на Елизабет, само за да бъдат отхвърлени от съда, поради липса на доказателства. Колдър бе разполагал със силно влияние и няколко могъщи приятели. Една година преди смъртта си, той се бе закачил за Грейндж поради някаква неизвестна причина. Шест месеца по-късно, бе повел дело за попечителство над Каси. Носеше се слух, че е щял да го получи, ако тялото му не е било открито в една мръсна, тясна уличка, напълнено с куршуми.

Обаче все още имаше нещо, което липсва. Някакво парче информация, което Даш знаеше, че ще позволи на всичко да си дойде на мястото, най-сетне. Докато не го откриеше, работеше на сляпо, поне докато не пипне Грейндж. Дотогава, той трябваше да се увери, че никой няма да докосне Елизабет или детето ѝ отново. Което означаваше, че те трябва да тръгнат скоро и да стигнат до ранчото още тази вечер.

Даш се изправи на крака, извади дрехите и обувките за майката и детето, след това натовари останалото в Хамъра. После ги събуди,

изчака търпеливо Елизабет да помогне на Каси да се измие, да изчетка зъбите ѝ и да среше къдриците, падащи върху лицето ѝ.

На жената не ѝ отне много време да се приготви, колкото да се погрижи за момиченцето. Хвърли продължителен поглед на черните дантелени прашки и подходящия сутиен, преди да ги вземе безизразно и да ги сложи при дънките, чорапите и дебелия ръкав, които той бе оставил за нея.

Даш прикри усмивката си. Тя се дразнеше все повече. Можеше да го види на лицето ѝ, да го усети във въздуха около нея. Обаче не му се противопостави, докато Каси ги гледаше. Внимаваха да даде на детето достатъчно увереност, че е готова да работи с Даш. Че е готова да направи всичко, което трябва, за да запази безопасността ѝ.

Уважението му към нея само нарастваше. Тя бе дяволски силна жена. Не бяха много хората, мъже или жени, които да могат да сдържат темперамента си пред него за толкова дълго време. Даш я проследи с поглед как изчезва в банята, чудейки се колко време ще изчака Елизабет, преди да избухне и да се изправи срещу него заради решенията, които той вземаше самостоятелно. Решения, които от самото начало не бяха приети от нея.

Каси също я следеше. Даш видя изражението на малкото момиченце, когато майка ѝ отиде в другото помещение — беше едновременно замислено и игриво манипулативно. О, със сигурност щеше да се окаже буйно дете.

— Дрехите на мама са хубави — Каси скочи на леглото до него, докато Даш пъхаше малката полиетиленова торбичка, в която Елизабет бе прибрала мръсните им дрехи, в чантата, която той използваше. — Моите също.

Тя прокара пръсти по мекия сив велурен ръкав на блузата си, след това погледна надолу към новите си ботуши. Беше очевидно, че се наслаждава истински на усещането на дрехите.

Даш я гледаше как се възхищава и не можа да възпре усмивката, която изви устните му. И Каси не остана назад, беше намислила нещо и се готвеше да го каже. Младият мъж само се питаше дали би искал да го чуе точно сега. Имаше чувството, че малкото момиченце ще го изкарва извън релси при всяка възможност.

— Можеш ли да пазиш тайни, Даш? — попита най-сетне предпазливо, докато го наблюдаваше как затваря ципа на чантата.

Даш се вгледа в нея мълчаливо за няколко дълги секунди.

— Зависи — отвърна накрая нежно. — Ако са тайни, които майка ти трябва да знае, тогава може би ще трябва да се опитам да те убедя да й кажеш.

Каси примигна, дългите ѝ гъсти мигли скриха очите ѝ за частица от секундата.

— Ще ѝ кажеш ли, ако аз кажа не? — попита тя.

Даш въздъхна дълбоко.

— Не знам, Каси — изрече той сериозно. — Тайните са големи неща. Малките момиченца трябва да доверяват на майките си своите тайни. Дори ако смятат, че ще ги вкарат в беля.

Каси го гледаше мълчаливо. Даш видя как изражението ѝ се прояснява, а очите ѝ заблестяват малко повече от преди.

— Това е хубава тайна — каза най-сетне. — Тайна, свързана с мама.

Как би могъл да устои? Той направи гримаса.

— Ох, Каси, не ми разказвай истории за твоята *мама* — въздъхна мъжът. Но отчаяно искаше да узнае всичко, което ще му каже.

Тя се изкиска леко и многозначително.

— Мама може да ти се разсърди, Даш — прошепна най-накрая, взирайки се в него с големите си сини очи. — Бъди внимателен или може да ти се развика. Тя не крещи наистина силно, но когато го прави, може да бъде страховита.

Даш сдържа смеха си, когато го заля облекчение. Искеше да опознае всеки сантиметър от Елизабет, отвътре и отвън, но не желаше Каси да му разказва истории. Но с тази можеше да се справи.

— И как звучи, когато се разкрещи? — попита той, гласът му бе тих, сякаш наистина това бе тайна. По дяволите, знаеше, че Елизабет е ядосана и става все повече с всяка изминала минута.

Каси погледна към вратата на банята.

— Така, сякаш може да вземе всички лакомства за цяла една седмица — момиченцето кимна тържествено, но мъжът можеше да се закълне, че видя в очите ѝ да се прокрадва веселие. — По-добре бъди мил с нея или няма да ти позволи никакви лакомства.

Даш почти трепна. Да, беше съгласен с детето, това можеше да бъде ужасно. За съжаление, той още не знаеше какво е да опита истински лакомствата, предлагани от Елизабет.

— Ще си купя мои собствени сладкиши — довери мъжът с усмивка. — Какво ще направи тогава?

Очевидно не бе разглеждала нещата от този ъгъл.

— О-о — момиченцето сви устни замислено. — Ще вземеш ли на мен един? — къдриците ѝ сякаш подскочиха около лицето ѝ, когато му се усмихна очарователно. Чиста невинност. Или поне искаше той да си мисли така.

Даш изсумтя. О-о, тя бе една малка чаровница.

— Не знам. Намесата на твоята майка относно сладкишите ти може наистина да ми докара неприятности — той се намръщи, сякаш размишляваше над въпроса. — Може да не искам да рискувам с това, Каси.

Очевидно харесваше своите сладкиши. Но също така се наслаждаваше на играта, от която да научи колко добър съюзник може да бъде Даш.

Той я наблюдаваше как подръпва една от къдриците си замислено. Главата ѝ се наклони и Даш можеше да се закълне, че може да види в големите ѝ сини очи как малкото ѝ мозъче работи.

— Мога да ти кажа как да я накараш да спре да ти се сърди — повери му накрая мило. — Аз знам тайната. Мама не може да устои.

Това вече можеше да се окаже интересно. Даш погледна над нея.

— Ти кажи първо. След това ще говорим за сладкишите.

Каси извъртя очи.

— Тази информация е по-ценна от няколко сладкиша, Даш — тя поклати глава към него, сякаш я бе разочаровал. Очевидно очакваше много повече от него.

На Даш му се прииска да се разсмее. Беше изненадан от това колко лесно смехът се надигна в гърдите му. Тя със сигурност бе едно упорито малко същество. Мъжът очакваше от нея да се свива от страх, да трепва при всеки внезапен шум. Вместо това, Каси изглежда напълно бе забравила предишния ден.

— Хм — изсумтя най-сетне Даш, сякаш може би бе склонен да се пазари. — И за каква цена говорим тогава? — той нямаше много опит с децата, но Каси правеше нещата наистина лесни, за да намери общ език с нея.

— Ами — тя погледна към вратата на банята с намръщено лице, след това се обърна отново към него с невинна усмивка. — Най-малко

три шоколада. Аз наистина обичам шоколад, да знаеш.

Даш прокара ръка през лицето си, борейки се със смеха си. По дяволите. Тя бе добра. Майка ѝ ще го убие заради три шоколада.

— Три, а? — мъжът въздъхна, сякаш това бе възможно. — Колко ще се ядоса майка ти заради тези три шоколада?

Каси изпъна ръкава на блузата си. Отново прокара пръсти по меката материя, след това го погледна с ангелските си очи, сякаш нямаше нищо друго наум, освен да улесни живота му.

— Ами, сигурно ще се овладее, ако знаеш тайната, за да я накараш да спре да се сърди — Каси сви небрежно и състрадателно крехките си рамене. — Е, имаме ли сделка?

О-о, наистина беше добра!

— Не знам — Даш наклони глава настрани. — Точно сега нямам никакви шоколади.

Детето присви устни, сложи два от малките си пръсти на носа си и поклати глава, сякаш бе изгубило всякаква надежда за него. Накрая въздъхна примирено. Очите ѝ, обаче, проблясваха, сенките на страха бяха изчезнали.

— Тогава ще разчитам на думата ти — въздъхна тя. — Но наистина трябва да се запасиш с шоколад. Той е по-ценен от злато, когато човек се занимава с деца, да знаеш.

Даш кимна тържествено.

— Ще го имам предвид. И така, каква е тайната?

— Целувки — Каси се облегна назад, сякаш току-що бе спечелила победата на века. И сега, разбила всички, му се смееше.

— Целувки? — попита той предпазливо.

Тя кимна уверено.

— Много целувки, Даш. А мама вече е разстроена. По-добре се приготви.

Момиченцето се кискаше. Плесна се с ръка по устата, когато майка му излезе бързо от банята, прокарайки енергично гребена с редки зъби през непокорните си коси.

— Забравил си ластици за коса за мен, господин „Подготвен за всичко“ — измърмори тя раздражено, като отметна дългите си до кръста къдрици през рамо и вдигна глава.

Очите ѝ мигновено се присвиха. Ръцете ѝ се подпряха на стройните бедра, подчертани от плътно прилепналите дънки и черната

блуза, затъкната в колана.

— Какво правите вие двамата?

Очите на Каси се разшириха незабавно, скочи от леглото и се хвърли в прегръдките на майка си.

Елизабет я улови без усилие и по устните ѝ премина усмивка, въпреки подозренията. Но прие буйната целувка по бузата от страна на малкото момиченце и ѝ отвърна с топлота.

— Не са ли много хубави дрехите ни, мамо? — тя се отдръпна назад, за да позволи на майка си да се възхити на тъмносивото велурено облекло. — Даш има добър вкус, а?

Каси беше висока почти колкото Елизабет. Даш ги наблюдаваше тайно, като се изправи на крака и вдигна чантата от леглото. Мускулите на рамото му се стегнаха, докато проверяваше здравината на кожените ремъци, държащи калъфа на ножа между плешките му.

— Да, Даш има добър вкус — Елизабет остави дъщеря ѝ да се плъзне на пода и сложи ръка на раменете ѝ. — Вземи си палтото. Изглежда Даш е готов за тръгване — гласът ѝ забележимо охладня. — Обаче може би е по-добре да побързаш и първо да отидеш до тоалетната. Сигурно ни предстои дълъг път.

Каси заподскача към банята, докато майка ѝ гледаше след нея. Когато вратата се затвори, Елизабет се обърна към Даш.

— Никакъв шоколад — каза тя, като седна на ръба на леглото, за да завърже ботушите, които мъжът бе купил за нея. — Прави я прекалено хиперактивна и не иска да яде храна. Точно сега, витамините са много по-важни.

Той знаеше, че няма начин да е чула разговора им. След като приключи, Елизабет вдигна глава и го погледна с въпросително изражение.

— Тя се пазари за шоколад. Какво ти обеща в замяна? — Даш видя как устните ѝ се свиха, сякаш се опитва да потисне собствената си усмивка. — Не вярвай на това дете. Тя наистина не знае тайната на Вселената или древни друидски проклетия. Само така си мисли.

По дяволите, не му беше предложила това, помисли си мъжът с прилив на веселие. Но той много добре бе осъзнал, че малкото момиче е много далеч от желанието да получи шоколад. Малката пакостница се правеше на сватовница.

Даш поклати глава, когато Елизабет се изправи на крака, а очите ѝ се присвиха към него.

— Е? — попита любопитно. — Какво е?

Той сви рамене.

— Не мога да ти кажа. Шоколадовите тайни са свещени, да знаеш.

Елизабет изсумтя. За щастие, Каси избра този момент да излезе, подскачайки от банята. Майка ѝ се обърна бързо, за да се погрижи да си измие и подсуши ръцете, след това приглади гъстите детски къдрици и ѝ облече палтото. Каси говореше през цялото време.

— Наистина ли отиваме в ранчо, Даш? — тя го гледаше изумено. — Никога преди не съм била в ранчо.

— Определено ще отидем, Каси — мъжът отвори вратата.

Снегът достигаше два фута и продължаваше да вали.

— Хайде, бърборано — той я вдигна на ръце и започна да си проправя път през снега към Хамъра, разчиствайки пътя за Елизабет, която вървеше зад него.

— Гладна съм, Даш — уведоми го детето, когато той я пристегна с колана на задната седалка, гледайки го с широко отворени очи. — Може ли да си вземем нещо за хапване? Аз искам пица.

Даш погледна към Елизабет, долавяйки изненадата ѝ.

— Нека първо да тръгнем, хлапе — засмя се той. — След това ще видим какво мисли майка ти, че е най-добре.

Даш затвори вратата на Каси, след това отвори тази на пасажера, улови Елизабет през кръста и я вдигна на високата седалка. Тогава осъзна, че миналата нощ я бе оставил сама да се оправя. Тя се стегна в ръцете му, но му позволи да ѝ помогне да се качи, хвърляйки му изненадан поглед, докато той издърпваше предпазния колан.

— Понякога си спомням добрите маниери — Даш прочисти гърлото си и закопча колана. Мислено си взе бележка да си ги спомня по-често, въпреки че те бяха самоуки. Вероятно трябваше да ги полира леко. Може би Майк щеше да има някои идеи. По дяволите, той вече беше женен, трябваше да знае.

Външните светлини хвърляха бледо, ефирно сияние около Елизабет. Тъмната ѝ коса блестеше, сините ѝ очи изглеждаха потъмни, по-загадъчни. Устните ѝ блестяха, покрити с лека влага от езика, който ги погали.

Тя пое дълбоко и силно дъх, гърдите ѝ се надигнаха под блузата ѝ. Даш си спомни за сутиена ѝ — дантелен, нежен. Полудяваше само при мисълта за съблазнителното ѝ бельо.

Мъжът отново се покашля.

— Пица? — попита я тихо. Беше гладен, но не за храна.

Елизабет преглътна мъчително.

— Звучи добре.

И двамата подскочиха, когато Каси изпищя от радост от задната седалка. Даш кимна рязко, преди да затвори вратата и да отиде бързо до шофьорското място. Пицата бе достатъчно лесна. Да накара Елизабет да се отпусне можеше да се окаже много по-трудно.

ГЛАВА 7

— Този човек твой приятел ли е?

Елизабет бе нервна заради пристигането в ранчото на Толър. Беше свикнала с това да няма някой, който да ѝ помага, а сега нямаше никакъв избор и трябваше да остави Даш да поеме инициативата и да намери възможности, които тя никога не би могла да открие сама.

От две години тя не бе зависила от никой, освен от себе си. Беше поддържала себе си и Каси живи, често едва успявайки, но още бяха живи. Бе вземала свои собствени решения. Да защитава Каси сама и да приема отговорността за всяко действие, за всяко решение, бе най-доброто, което можеше да направи по онова време.

Сега Даш вземаше решенията и го правеше, без да я информира за последствията, ако някое от тях се провали. Тя се чувстваше така, сякаш е на тъмно, търсеща твърда опора в една обстановка, която ѝ е непозната. Не познаваше Майк Толър. Не познаваше семейството му, нито силните и слабите му страни, и не се чувстваше в безопасност.

Елизабет наблюдаваше Даш, забеляза отпуснатата му поза, усещаше аурата на вяра и контрол. Кога щеше и тя да се чувства така контролирана във всяка ситуация? Светлините от таблото се отразяваха върху твърдото му лице, приглушения блясък на стъклото за нощно виждане му придаваше почти различен земен вид. Необичайните светлини правеха изражението му напълно безизразно, а очите му почти светеха, когато погледна към нея.

— Той е колега войник — каза Даш просто, свивайки широките си рамене.

Силни, мускулести рамене. Тя бе държала гладката стегната плът по-рано тази сутрин, бе позволила на ноктите си да се забият в гъвкавата кожа, докато той превземаше устата ѝ. Връхчетата на пръстите ѝ потръпнаха при спомена. Устата ѝ се навлажни от внезапен глад да усети вкуса му отново.

— Колега войник не ми говори много, Даш — Елизабет се откъсна от еротичните възможности, които проблясваха в съзнанието

й. Не можеше да си позволи да изгуби концентрация. Животът на Каси бе прекалено важен. — Дори приятелите невинаги са надеждни.

— Вероятно заради това нямам никакви — мъжът не изглеждаше да съжалява или да е огорчен. Това бе просто изказване, нищо повече. — Бихме се заедно в Афганистан. В условията, в които бяхме, човек научава характера на хората, с които воюва. Майк няма да предаде едно дете. Той е излагал живота си на риск прекалено много пъти, за да спаси някого. И няма да ме предаде. Дължи живота си на мен.

Това бе информиране. Нищо повече. В гласа му нямаше друго чувство, освен уважение. Елизабет си помисли за хората, на които някога бе вярвала, че са й приятели. Хора, за които се бе грижила и бе вярвала, че ще се погрижат за нея. Беше ги обичала. Истински. Никога не бе поставяла под въпрос тяхната честност или доверие към нея. Но бързо бе научила, че и най-малкото противоречие, дори с тези приятели, с които бе израснала, я тласка назад.

И все пак, Даш беше тук и пътуваха към човек, с когото се бе сражавал, уверен в лоялността му, в честта му. Това имаше малко смисъл за нея.

— Как можеш да бъдеш сигурен? — това беше най-големият й страх. Предателството можеше да струва живота на дъщеря й. — Поверяваш живота на Каси на този човек.

— Поверявам му моя собствен — той я стрелна с мрачен поглед. — Не може да се сражаваш заедно с един човек в продължение на една година в ада и да не знаеш на какво е способен, Елизабет. Майк е добър. Той няма да ни разочарова.

— И очакваш от мен просто да се доверя на думата ти? — тя съдържа гласа си нисък знаейки, че Каси все още е будна на задната седалка. Съжаляваше, че вътрешният й часовник я бе предал вчера, позволявайки й да заспи, докато Даш не събуди и двете им. Трябваше още преди часове да поговорят за това.

— Фейта казва, че всичко е наред, мамо — изчурулика малкото момиченце с мек, успокоителен тон.

Елизабет затвори очи болезнено, а гърдите й се стегнаха. Как й се искаше фейта на Каси, която и да е тя, да проговори и на нея. Но все пак, тази история с фейта вече започваше да я тревожи. Когато вървяха от мазето към апартамента си преди два дни, Каси бе прошепнала, че фейта не иска да се връщат в стаята им.

— *Моля те, мамо, феята казва да стоим тук. Да почакаме. Не искам да отивам горе.*

Дали Каси беше разбрала по някакъв начин, че враговете им са там?

Елизабет знаеше, че децата имат развити сетива за нещата, които ги заобикалят. Родителите го изгубват, когато достигнат зрялост. Способността да виждат и чувстват неща, в които родителите рядко влагат смисъл. Беше ли феята просто начин Каси да обясни това?

— *Кажи на феята, че ѝ благодаря, Каси — майката погледна между седалките, усмихвайки се на малкото момиченце. — Но мама трябва да се увери. Възрастните нямат феи, които да ги насочват.*

Каси погледна към нея невероятно сериозно.

— *Можеш да използваш моята, мамо. Аз ще ти кажа какво мисли.*

И как да отговори на това? Каси никога не спираше да я изненадва.

— *Благодаря ти, миличка, но мама се нуждае от нещо повече от думата на една фея точно сега. Разбираш ли? — тя запази гласа си нежен. Не искаше да нарани чувствата на детето. Не искаше то да разбира, че майка му много отдавна е изгубила вярата си във феите.*

— *Разбирам, мамо — Каси се облегна в седалката си, а усмивката ѝ проблесна в мрака. — Можеш тогава да говориш с Даш колкото искаш за това. Аз знам, че всичко ще бъде наред.*

Елизабет се обърна и се загледа напред. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Снегът още се сипеше, макар ѝ не толкова плътен като преди. Пътищата бяха опустели и извън града черния път почти се бе слял с околната среда, и едва се забелязваше, че се движат по път.

Елизабет мразеше да бъде в неизвестност. Да бъде несигурна. Не познаваше този ранчero, бившия агент на ЦРУ, при който ги отвеждаше Даш. Не познаваше и Даш. И все пак от нея се очакваше да им се довери, защото нямаше друг избор.

— *Защо ми се довери, Елизабет, и пое риска? — попита най-сетне младият мъж. — Можеше да си тръгнеш от мотела, докато се къпех. Можеше да направиш някакъв опит да избягаш от мен. И имаше възможност, ако наистина го искаше. Защо не го стори?*

Гласът на Даш беше тих. Мрачен и настойчив, но със скрита мекота, която погали опънатите ѝ нервни окончания.

Елизабет прокара неспокойно пръсти през косата си. Той не я нарани, когато имаше възможност. Бе убил човек заради нея. Беше я последвал през снежна буря и я бе отвел далеч от хората, които преследваха Каси. Беше се пазарил с Каси за шоколадите и носеше чанта с дрехи за цял месец, която бе разнасял тук и там, защото знаеше, че техните ще бъдат унищожени.

Беше купил на дъщеря ѝ велосипед, а на нея бе изпратил една роба. Даш бе направил толкова много неща, още преди дори да ги открие, за да направи живота на Каси, както и нейния, по-лесен. Как би могла да не поеме риска?

— Ти изказа гледната си точка — Елизабет преплете пръсти и ги стисна силно. — Но аз още не познавам този човек. Не мога да му се доверя толкова лесно, Даш. Не и след всичко, което преживяхме.

— Тогава се довери на мен — предложи мъжът. — Можеш, Елизабет. Знаеш, че можеш.

Тя се загледа навън към снега, който не спираше да вали, опитвайки се да задържи самообладанието си, когато той зави предпазливо по пътя и премина под един знак, обявяващ, че приближават „Ранчото на Толър“. Бяха само на няколко километра от тази потенциално опасна ситуация. Елизабет се подготвяше за нея, знаейки, че сега няма избор, освен да се довери на Даш.

Светецният часовник на таблото показваше почти девет часа. Обикновено едночасовият път с автомобил, бе отнел над три часа, като се смяташе и спирането за пицата на Каси. Пица, която сега стоеше като камък в стомаха на Елизабет.

— Облечи си палтото, Каси — каза тя равно. Ако се наложеше да бягат, не искаше детето да е без никаква защита от студа навън.

Младата жена се напрегна, когато Даш се протегна надолу между неговата седалка и вратата, тялото му се раздвижи внимателно. Когато извади кобура с пистолета от кухнята и ѝ го подаде, тя го погледна шокирано.

— Няма да рискувам живота ти — каза той тихо. — Имам нужда от доверието ти, Елизабет. Ето ти моето в замяна.

Тя погледна надолу към оръжието, след това вдигна отново очи към него.

— Ти би ли очаквал някой войник да те последва сяпано? — попита най-сетне мрачно. — Би ли го накарал, без обяснения, без да

му споделиш плана, който се моля да имаш, просто да те следва?

Той не проговори за няколко дълги мига, остави револвера на конзолата между седалките им и улови волана с две ръце, докато маневрираше през снега, който достигаше повече от тридесет сантиметра.

— Има шанс да успея да уредя безопасно място за теб и Каси. Такова, в което Грейндж няма да може да проникне или да получи достъп по някакъв начин. Място, на което Каси ще бъде в такава безопасност, в каквата е златото във Форт Нокс^[1].

Елизабет пое дълбоко въздух. Не се молеше за нищо повече. Или по-малко. Но тонът му я предупреди, че отговорът може да не ѝ хареса.

— Къде е това място?

Мъжът я погледна.

— Предпочитам да не казвам, докато не съм сигурен, Елизабет. Това изисква място без малки уши и повече време, от това, с което разполагаме в Хамъра. Друг войник ще разбере това. Точно както ще разбере, че щом се обръщам за помощ към някого, значи му имам доверие. Ще разбира дори и да не ги познава, защото връзките, които мога да осигуря, са важни. Друг войник ще разбере, че командирът знае какво, по дяволите, прави и ще разясни целия план и ще го обсъдят, когато той самият обмисли този план.

Елизабет стисна зъби. Силно. Проклет да е.

Тя преглътна ругатнята, което искаше да се излее от устните ѝ, като се извърна от него и се загледа възмутено навън. Той беше прав. Но проклета да бъде, ако това трябва да ѝ харесва.

— О, мамо, Даш е добър... — гласът на Каси бе изпълнен с благоговение и уважение, заради това колко лесно Даш бе успял да накара майка ѝ да си промени мнението, особено след като тя самата никога не бе успявала да я надхитри. И никога нямаше да може, помисли си Елизабет с обич, въпреки че все още бе малко раздразнена на Даш.

Младата жена изсумтя.

— Спомняш ли си фразата „прекалено голяма за панталоните“, Каси? — попита дъщеря си, използвайки твърдия си тон. — Даш може да се окаже в опасност там.

— Ох-ох — пропя Каси. — По-добре си спомни какво ти казах по-рано.

Елизабет погледна към Даш любопитно.

— Прекалено голям за панталоните, а? — промърмори той само за нея. — Елизабет, скъпа, нямаш си и представа — след това каза на Каси. — Ще си припомня съвета ти, миличка, веднага след като получа шанс. Облече ли си палтото? Скоро ще стигнем.

Тялото на Елизабет се обля в топлина, която накара бузите ѝ да пламнат от възбуда и смущение. Бързо се извърна от Даш, спомняйки си точно колко голям може да бъде. Определено, прекалено голям за панталоните си. Тя преглътна трудно, след това започна да вдишва бавно и равномерно, борейки се срещу внезапно учестилото се биене на сърцето ѝ. Проклет да е. Нима имаше готов отговор на всичко?

Останалият път премина в пълно мълчание. Елизабет се подготвяше за предстоящото пристигане. Смърт или безопасност. С всеки ход, който бе правила през изминалите две години, се стигаше до това. И въпреки че започваше да вярва на Даш до степен, до която не се бе доверявала на друг, да изпълнява заповедите му, бе доста трудно.

Хамърът минаваше безпроблемно през снега, въпреки че Даш не караше бързо. И все пак, много скоро те заобиколиха последния малък хълм и двуетажната къща се появи пред погледите им. Беше добре осветена. Предната врата се отвори и широкият вход към гаража започна да се вдига.

Един висок мъж се движеше спокойно от верандата по почистената от снега алея, стъпките му съвпадаха с маневрирането на Даш в широкия гараж. Когато минаха през вратата тя започна да се спуска отново, затваряйки ги в ярко осветеното помещение. Даш изгаси двигателя.

— Мамо — гласът на Каси беше плах. — Феята казва, че всичко е наред. Наистина — но Елизабет чу страха на дъщеря си, когато непознатият мъж започна да се приближава от едната страна на автомобила.

— Ела тук, малката ми — Елизабет откопча предпазния си колан едновременно с Даш, взе револвера в едната си ръка и направи знак на детето в другата.

В същия миг Каси скочи над конзолата. Крехките ѝ ръце се обвиха около врата на майка ѝ, а главата ѝ се зарови в него, докато тя трепереше.

— Елизабет? — обърна се към нея Даш, наблюдавайки Каси разтревожено.

Младата жена поклати глава.

— Изплашена е — тя прокара успокоително ръка надолу по гърба на момиченцето. — Едрите мъже я плашат, Даш. Освен теб. Тя смята, че те познава... — Елизабет остави думите да заглъхнат.

Тя и Каси не познаваха човека, който сега стоеше търпеливо от другата страна на вратата на Даш, изражението му бе загрижено, докато чакаше да му отворят.

Младият мъж въздъхна дълбоко, докато Елизабет го гледаше мрачно.

— Тя е само едно малко дете... — опита се да обясни, страхувайки се, че Даш ще очаква от Каси повече, отколкото би могла да даде. Момиченцето си имаше своите моменти на страх. Своите моменти на радост. Елизабет се бе научила да приема всеки от тях, когато настъпят.

— Знам това, Елизабет — гласът му бе мек, въпреки че очите му пламтяха с тъмен огън заради думите ѝ. — Притесних се за Каси. Не за Майк. Можем да останем тук толкова, колкото ви е нужно.

Елизабет поклати глава. По-добре да разбере веднага какво ги очаква тук, на това ново място.

— Ако се намира в безопасност, ще се успокои — тя остави останалото неизказано.

Даш прокара уморено пръсти през косата си, след това извади ключовете от стартера и отвори вратата. Каси се напрегна, а от устните ѝ се откъсна тихо скимтене.

Даш спря. Челюстта му се стегна, преди да затвори отново вратата.

— Каси — гласът му бе така невероятно нежен, когато се обърна, че на Елизабет ѝ се прииска да изкрещи. Беше ли чувала някой мъж да говори на нея или на дъщеря ѝ с такава топлина? — Каси, вратата е затворена, миличка. Няма ли да ме погледнеш?

Елизабет я залюля бавно, знаейки, че страхът ще доведе до по-дълбоки, разтърсващи тръпки, които толкова приличаха на конвулсии и я ужасяваха.

За нейна изненада, Каси погледна към него, въпреки че ръцете ѝ стискаха врата на майка ѝ толкова силно, че ги усещаше като колани от

потръпваща стомана.

— Ще се оправя — Каси се опитваше да бъде смела, но гласът ѝ трепереше от страх. — Фейта каза, че всичко е наред. Фейта винаги е права — Елизабет можеше да чуе риданията, които сега изпълваха гласа ѝ.

— Знаеш ли, че и Майк има едно малко момиченце — проговори неочаквано Даш с мек тон. — Само няколко години по-голяма от теб. Името ѝ е Мика. И се обзалагам, че тук няма други малки момиченца, с които да си играе, така че ще е много щастлива, когато отидеш в къщата.

Главата на Каси се надигна още малко и погледна навън.

— Тя тук ли е сега? — попита със съмнение.

— В къщата е — отвърна Даш. — Чух я да си играе, когато говорих с Майк по телефона по-рано. Искаш ли да се запознаеш с нея?

Каси не охлаби хватката си около Елизабет, но тръпките ѝ намаляха значително.

— Сигурен ли си, че тя е там, Даш?

— Знаеш ли какво, ще изляза и ще поговоря с Майк и ще му кажа да повика Мика да дойде до другата врата на гаража — той посочи затворената врата от другата страна на широкото помещение. — Как ти звучи това?

Елизабет сведе глава и целуна къдриците на дъщеря си, докато се бореше да скрие сълзите си. Даш беше нежен, разбиращ. Гласът му не бе снизходителен, какъвто би бил на Дейн, а запазваше обичайната си модуляция, без да бъде настоятелен.

— Той добър баща ли е? — гласът на Каси още беше пресипнал. — Не удря малкото си момиченце, нали?

Елизабет погледна към Даш. Молеше се само да види искрата на ярост, която проблесна в очите му за миг.

— Не, Каси — преглътна мъжът мъчително. — Майк никога няма да удари малкото си момиченце. Можеш дори да я питаш, ако искаш. Майк я обича много. Никога не би ѝ причинил болка.

— Тя ще дойде ли до вратата? — каза неспокойно детето. — Мога ли да я видя, преди да изляза?

— Да, можеш. Аз ще затворя, когато сляза. Така няма да ти стане студено, докато чакаш — или да се изплаши, че големият мъж, стоящ отвън може да я хване, предположи Елизабет.

Каси кимна предпазливо.

— Добро момиче — Даш се усмихна нежно, отвори отново вратата и излезе от Хамъра.

---

[1] Форт Нокс — Сградата на златния резерв на САЩ, известна като Форт Нокс, намираща се в близост до военна база със същото име в щата Кентъки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Даш искаше да извърши убийство. Отново. Искаше Грейндж да бъде в ръцете му, гърчещ се, а кръвта му да изтича, докато се моли за милост. Милост, която Даш знаеше, че никога няма да бъде в състояние да му даде. Беше побеснял, когато видя колко се ужаси Каси, виждайки Майк. И точно в онзи миг той осъзна, колко силно му вярваше малкото момиченце. Колко много зависеше тя от него да запази безопасността ѝ и колко бе трудно да се води тази битка.

Той изруга тихо и издиша тежко, когато емоцията го заля. Страхът, който бе подушил в автомобила, едва не го задуши, разкъса защитните му стени, ако изобщо имаше такива срещу нея, и чиста неподправена ярост изгори душата му. Грейндж щеше да си плати за щетите, които бе нанесъл на това дете, и Даш щеше да се погрижи за това.

— Здравсти, приятел — в гласа на Майк се долавяха въпросителни нотки и Даш знаеше, че другият мъж може да усети яростта му.

Двамата бяха воювали заедно прекалено често, бяха се пазили един друг по много начини. Хора, които се сражават заедно, опознават характера на другия, силните и слабите му страни, по начин, който при други обстоятелства би им отнел цял един живот. Когато воюваш в непознати земи и убиваш или биваш убит, хората, с които се сражаваш, са необходими като дишането, за да оцелееш. Трябва да познаваш характера на човека, чийто гръб пазиш и който пази твоя.

— Моля те, кажи ми, че Мика още е горе — каза Даш уморено, потърквайки с длан лицето си. — Каси е на ръба на истерията, като вижда само теб. Ужасява се да излезе от Хамъра.

Другият мъж се напрегна едва забележимо. Последниците от причините за такъв ужас заляха сивите му очи. Челюстта му се стегна, зъбите му се стиснаха за една дълга секунда, докато Даш го гледаше как се бори с гнева си.

Майк най-сетне погледна към затъмнените стъкла на Хамъра.

— Стой тук. Ще я доведа.

Няколко секунди по-късно, съпругата на Майк, Серена, висока стройна блондинка, и дребничката ѝ русокоса дъщеря, излязоха. Мика обви ръце около кръста на баща си, облегна се на него и се усмихна на Даш.

— Спомняш си Даш, нали, Мика? — попита Майк нежно. — Малкото момиченце, което е довел на гости, се страхува да излезе от автомобила. Защо не отидеш с мама и да се представиш? Накарай я да се почувства като у дома си.

Даш наблюдаваше слизането на семейството на площадката. Майк се отдели от тях и се върна до него, гледайки безмълвно как вратата на Хамъра се отваря. Из гаража се разнесоха тихи женски гласове. Даш бе виждал малкото момиче и майка му няколко пъти през годините, по време на кратките си отпуски в Съединените щати. И двете бяха сърдечни и говореха меко, а сега Каси и Елизабет се нуждаеха точно от това, помисли си той.

— Колко е зле, Даш? — попита тогава Майк.

Даш знаеше, че има предвид състоянието на Каси. Младият мъж въздъхна дълбоко.

— Държеше се добре досега. Мъжете я плашат, въпреки че при мен дойде доста лесно. Особено едрите мъже, от това, което успях да разбера. Още не съм имал време да поговоря задълбочено с Елизабет за това, което се е случило. Надявам се да го направя, докато сме тук.

Сега Даш се чудеше дали ще бъде в състояние да сдържи собствената си ярост, ако страховете му се потвърдят. Дали Грейндж бе докоснал Каси, преди да я заключи в онази спалня и да даде възможност на Елизабет да я спаси? Ако го бе сторил, Даш се закле мислено, че ще го накара да премине през ада, преди да умре.

Майк въздъхна дълбоко, тялото му потръпваше от желание за мъст. Той бе дяволски добър баща и съпругата и дъщеря му бяха неговия живот. Даш знаеше, че другият мъж ще разбере яростта, която заплашваше да го погълне.

Майк бе висок почти колкото приятеля си, с къса, светлокестенява коса и сиви очи. Не беше толкова широкоплещест като Даш и не толкова силен в определени области, но със сигурност бе човек, който може да се грижи за себе си и за другите в битка. Беше добър боец и заслужаваше доверие. И не на последно място, бе добър

човек и щеше да убие за едно непознато дете. Заради един приятел, той би причинил вреда на няколко врагове, срещу които едва ли би искал да се изправи. В това отношение, приличаше много на Даш. Лоялността и задълженията, които идваха с нея, не бяха лесни за пренебрегване.

— Благодарен съм ти, че ни прие — каза Синклер тихо, когато Елизабет и Каси най-сетне се измъкнаха бавно от Хамъра. — Те двете отчаяно се нуждаят от почивка. Надявам се да не ти създаваме неудобство.

— Ни най-малко — Майк поклати глава, докато наблюдаваше движението от другата страна на автомобила. — Ще бъдете в безопасност тук, докато разберем какво точно става и как да се справим с него. Но от това, което научих досега, много парчета липсват, Даш. Нещо тук не се връзва.

Даш бе наясно с това.

— Хайде, нека да влезем вътре — подкани го Майк и двамата тръгнаха внимателно към жените.

Каси стискаше здраво ръката на Елизабет, но изглежда сега започваше да се държи по-естествено, когато Мика стоеше до нея и ѝ говореше. Дъщерята на Майк едва бе навършила десет. Беше дете с благ характер, чиито живи очи блестяха от щастие.

— Хей, татко, Каси също е чула за хората-котки — изчурулика неочаквано Мика. — Те имаха още едно интервю по новините тази вечер — каза тя на Даш. Малкото момиче следеше историите на Породите почти с благоговение. — Мисля, че са много готини, а Танер наистина изглежда добре.

— Той е порода Бенгалски тигър — Каси погледна към Майк, след това към Даш. — Само на двадесет и пет години е, но стана известен като един от най-големите им говорители. Обзалагам се, че наистина е добър... — гласът ѝ заглъхна.

— Танер е доста приятен, всъщност — Майк се усмихна на малкото момиченце. — Срегнах го миналото лято, заедно с Кейн Тайлър. И двамата са много добри оратори.

Каси изглеждаше впечатлена и гледаше нагоре към Майк замислено.

— Кейн Тайлър не обича особено да говори пред обществото — тя се намръщи, докато го гледаше, преценявайки отговора му. — Той

действа като Даш. Танер е по-хитър и се справя много по-добре, когато говори. Така че е по-добър.

Четиримата възрастни се вторачиха в Каси изненадано. Майк се засмя.

— Тя е само за там — той плесна Даш по рамото. — Питам се колко ли ще му хареса на Кейн да разбере как една осемгодишна го е разбила толкова лесно?

Каси се премести по-близо до майка си и я прегърна здраво през кръста, докато гледаше към Майк с внезапно разгневено изражение.

— Само защото съм ниска не значи, че съм бебе.

— Каси — гласът на Елизабет бе твърд, когато погледна надолу към дъщеря си. — Господин Толър е наш домакин. Сигурна съм, че не мисли, че си бебе.

Младата жена не се извини за поведението на детето. Не беше и необходимо. Но внимателно накара дъщеря си да разбере, че е преминала границите.

— Смятам, че изглеждаш ужасно стара за възрастта си — подразни я Майк. — Хайде, дами, аз съм на по-голяма възраст от осем години и имам нужда от удобен стол за гостуването. Серена, ти и Мика не оставихте ли домашно приготвените бисквити да изстинат?

Серена се премести до съпруга си, ръката ѝ се обви около кръста му, когато се надигна да го целуне леко по бузата.

— Наистина го направихме — каза тя с усмивка, преди да се обърне отново към Елизабет и Каси. — Хайде да влизаме, ще ви настаним и ще получите малко бисквитки. Каси, обичаш ли джинджифилови сладки?

Серена поведе майката и дъщерята към къщата, а мъжете тръгнаха бавно след тях. Даш не можеше да не се възхити на другата жена за това колко лесно бе помогнала на Каси и Елизабет да се почувстват удобно.

— Благодаря, приятел — Даш въздъхна, когато влязоха в къщата. — Пътят за тях беше дълъг.

— Мога да го разбера — Майк поклати глава бавно. — По дяволите, Даш, имам кошмари откакто ми се обади, мисля си за тази жена и дъщеричката ѝ и какво е могло да се случи, преди да ги откриеш. Не знам как са успели да оцелеят.

Самият Даш не бе спал много, преди да открие Елизабет и Каси. И това започваше да му се отразява.

Младият мъж изсумтя.

— Твоите кошмари дори не се доближават до моите.

— Хайде да отидем в кабинета и да си поговорим — Майк кимна надолу към дългия коридор, недалеч от входа за гаража. — Събрал съм малко сведения за теб.

Даш кимна.

— Нека първо говоря с Елизабет и ще дойда.

Той влезе във всекидневната. Каси стоеше на колене пред телевизора заедно с Мика, погълната от репортажа и интервютата с Котешките породи. Елизабет бе изправена до входа на кухнята и гледаше как Серена прави кафе.

— Елизабет — изрече името ѝ тихо, привличайки вниманието ѝ.

Тя се обърна към него, дългата ѝ коса се разлюля до кръста ѝ, очите ѝ бяха тъмни и мрачни. Господи, как мразеше този поглед, ненавиждаше мисълта, че дори сега страховете ѝ я преследваха. Елизабет хвана с едната си ръка револвера, въпреки че внимаваше да го държи зад гърба си, за да не могат да го видят момичетата.

Тя тръгна бавно към него, дълбоките ѝ сини очи го наблюдаваха предпазливо. Не беше отпуснала гарда си, не се бе поддала на нуждата от почивка, откакто я бе открил, освен няколкото часа сън в мотела. Все още бе нервна и се страхуваше, което го подлудяваше. Нуждаеше се от почивка. Нещо вътре в Даш настояваше, че тя е прекалено слаба, прекалено крехка, за глада, който се надигаше вътре в него.

— Трябва да поговоря с Майк за малко, но ще бъда наблизо, ето там надолу по коридора — той я завъртя с гръб към вратата и се загледа в револвера. — Ще го задържиш ли или искаш аз да го взема?

Елизабет погледна назад към Каси, след това към оръжието. Даш я видя как облиза нервно устни, преди да му го подаде. Когато очите ѝ се вдигнаха, му се прииска да завие от мъка при вида на страха и несигурността, които съзря там.

— Елизабет — прошепна мъжът нежно, като пое оръжието с едната си ръка, а другата се повдигна към бузата ѝ, за да докосне бледата кожа. Беше толкова мека. Искаше му се да прекара остатъка от дните си в проучване на допира ѝ. — Обещавам ти. Никой няма да ни проследи до тук. Никой няма да ни открие.

Тя преглътна и кимна леко. Но сенките в очите ѝ не намаляха.

Даш се протегна зад себе си и изгаси осветлението в антрето, докато тя се взираше шокирано в него.

— Искам да те целуна — прошепна той, като я облегна на стената, доволен от внезапния пламък на любопитство в очите ѝ.

О, да, помисли си Даш, очевидно си спомняше колко гореща беше последната целувка, колко хубаво бе усещането. Това накара очите ѝ да заблестят от нещо коренно различно от страх.

— Знаеш ли колко са меки устните ти? — Даш внимаваше да сдържа гласа си, докато навеждаше глава към нея. — Колко топъл и сладък вкус имаш?

Преди Елизабет да успее да отговори, той позволи на езика си да оближе нежно устните ѝ. Чу как дъхът ѝ секна, видя руменината, която изби по страните ѝ. Беше твърд и болезнено напрегнат, пенисът му пулсираше настойчиво, докато мъжът се бореше да бъде нежен и внимателен. Ако я целунеше както му се искаше, се страхуваше, че никога няма да може да спре.

— Даш — ръцете ѝ се повдигнаха към гърдите му, сякаш, за да го отблъснат. Пръстите ѝ се извиха срещу ризата му, а гърдите ѝ започнаха да се повдигат и спускат с учестяването на дишането ѝ.

— Мога да те изям, Елизабет — произнесе Даш, позволявайки на малка част от желанието да се отрази в гласа му. — Докато бях в онази проклета медикаментозна кома, единствената ми връзка със света бяха писмата на Каси. А тя говореше за теб. Колко си хубава. Колко си мила и добра. Постепенно, ти престана да бъдеш майката на Каси. Аз не виждах майчиния образ, виждах жената. Жена, която исках да прегърна. Да докосна. Наистина много искам да те докосна, Елизабет. Толкова много, че ръцете ми почти треперят от желание.

Даш реши да рискува. Може би бе прекалено рано да ѝ позволи да разбере точно колко жадува за нея. Но, по дяволите, беше се бе уморил да чака, беше се уморил единствено той да изгаря в пламъците на тази страст. Искаше и тя да почувства същото. Да мисли за него. Да разбере това, което предстои.

— Не — Елизабет поклати глава, очите ѝ горяха от чувство на женска паника, когато той облече искането си в думи.

— Да, Елизабет — Даш сдържа гласа си нисък, но позволи на възбудата да се усети. — Оживях заради теб и Каси. Но докато се

борех за живота, сънувах, и сънувах точно това.

Устните му бързо покриха нейните, езикът му се възползва от ахването ѝ и нахлу властно в устата ѝ. Тази сутрин, той бе помолил за милувката, сега изискваше. Завладяваше, ближеше и галеше езика ѝ, ликуващ от незабавния, макар и колеблив отклик.

Елизабет беше плаха, предпазлива. Не се предаде лесно на страстта, която пулсираше помежду им. Но бе достатъчно любопитна, за да допусне целувката. Тя се облегна леко на него, а тялото ѝ се напрегна. Беше твърдо решена да се опита да контролира желанието, да си го обясни, преди да му се отдаде. На Даш засега му бе достатъчно, че може да усети копнежа вътре в нея. По-късно щеше да настъпи времето да го проучи по-обстойно.

Устните му отпиваха от нея, а езикът му галеше нейния, позволявайки възбудата да се надигне много бавно. Едната му ръка улови ханша ѝ, задържайки я близо до него, а гърдите му се притискаха към закръгления ѝ бюст, който се надигаше и спадаше рязко. Езикът ѝ се преплете свенливо с неговия, а ръцете ѝ се опуснаха на стегнатите мускули на корема му.

Даш бързо изгуби разсъдъка си в целувката ѝ. Нарастващите усещания го помитаха, бръмчаха в съзнанието му, сетивата му експлодираха от ненаситната страст. Тогава чу Каси. Гласът ѝ се повиши, когато попита Серена къде е майка ѝ.

Да се отдръпне от нея бе едно от най-трудните неща, които бе правил през живота си. Но го стори, неохотно, насили се да отвори очи и се взря в шокираните дълбини на нейните. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бързо, зърната ѝ бяха твърди и малки под плата на блузата ѝ. Ръцете ѝ стискаха ризата му, деликатните ѝ нокти се забиваха в кожата му, сякаш беше спасително въже, докато тя се бореше за въздух.

Дланта му прилепна към бузата ѝ, а палецът му погали леко подутата извивка на устните ѝ. Бяха зачервени и подпухнали от целувката. Клепачите ѝ бяха натежали, а страните ѝ пламтяха. Даш можеше да подуши есенцията на желанието, което бе започнало да се надига в тялото ѝ. Хлъзгавите сокове щяха да я подготвят, да затоплят сладката ѝ вагина, улеснявайки пътя за него. Пенисът му запулсира силно при тази мисъл.

— Помисли за това, Елизабет — изръмжа мъжът. — И тогава се запитай дали сега вкуси страст, или предателство.

Преди Елизабет да успее да отговори, Даш се обърна и тръгна надолу по късия коридор зад тях, оставяйки я да се взира шокирано и с нежелан глад. И, надяваше се, с поне малка капка доверие.

Елизабет наблюдаваше отдалечаването на Даш. Продължаваше да стои притисната към стената, потискайки инстинктивното желание да го повика обратно, докато гледаше как мощното му тяло върви към другата стая. Повдигна ръка бавно към устните си. Те потръпваха, изпълнени с топлина от неговите, вкуса му изпълваше устата ѝ.

Целувката му я замая и не бе никак лесно да излезе от това състояние. Най-после се върна в кухнята, поговори малко със Серена Толър, докато наблюдаваше как децата си играят, и през цялото това време си спомняше за целувката на Даш. За докосването му.

Мислеше за начина, по който бе излязъл изпод душа и я бе притиснал към вратата на банята по-рано този ден. Пенисът му бе горещ, твърд като камък, притискащ се настойчиво към корема ѝ, докато Даш се взираше в нея с блестящи от глад очи. Страст бе твърде слаба дума за това, което видя в погледа му.

Най-сетне Серена поведе нея и Каси към стаите им. Даш вече бе внесъл дрехите им и ги бе оставил в огромната спалня. Леглото, кралски размер, бе обърнато приканващо, върху калъфа на юргана бяха изобразени викториански цветя и подходящите чаршафи, които предизвикаха болезнен копнеж в гърдите на младата жена.

За един кратък миг, тя се почувства отново у дома. Домът, който родителите ѝ бяха оставили. Малката двуетажна тухлена къща, която бе обзавела с много любов след развода си с Дейн, изпълнена със слънчева светлина и смеха на Каси, и чувство за принадлежност. С юрган и чаршафи на викториански цветя. Пухени възглавници. В украсената с волани спалня на Каси имаше легло с балдахин и бели дъбови мебели. Нейният дом. Но него вече го нямаше. Завинаги.

Елизабет пое дълбоко и накъсано дъх и отвори очи. Стаята за гости бе обзаведена с тъмни мебели, комфортна и елегантна, с дебел горско зелен килим, както и останалата част от къщата. Имаше малък френски прозорец, който водеше към балкона. До него стоеше един стол в стил Кралица Ана.

— Хайде, Каси — Елизабет се запъти към голямата чанта, която Даш бе донесъл от Хамъра. — Да се приготвим за сън.

Извади нощницата и халата на момиченцето, след това почука тихо на вратата, която свързваше стаята ѝ с тази на Даш. Когато не получи отговор, тя отвори и влезе. Приготвянето на Каси за сън не беше трудно. Детето беше изтощено. То се сви под топлите завивки в леглото, половин час по-късно, и потъна в сън. След няколко минути започна да издава един от меките си, мяукащи звуци, който винаги предизвикваше усмивка на лицето на майка ѝ. Елизабет поклати глава, чувайки звука.

Това ново положение беше толкова нетипично в сравнение с последните две години, че Елизабет не можеше да не се успокои. Мисълта за опасността, която я заобикаляше от толкова дълго време, вече не присъстваше. Тя усети промяната с всяка клетка на тялото си. Сякаш с пристигането на Даш вече имаше надежда. Как, младата жена не знаеше. Но усещаше, че около нея се надига чувството на надежда дори когато инстинктивно се съмняваше. Как можеше нещо да се промени толкова бързо само от присъствието на един човек?

Но защо не? Даш бе променил нещо и в нея. В рамките на двадесет и четири часа, той я бе накарал да осъзнае, че е нещо повече от майка на Каси. Че също така е и жена. Бе изминало дълго, много дълго време, откакто бе усещала такъв прилив на женска нужда и събирането на гъстите влажни сокове на възбудата между краката си. Женствеността ѝ я болеше. Никога не я бе боляла така, дори когато Дейн я бе ухажвал. Никога не бе пламвала от една целувка. Не беше го пожелавала толкова бързо или така горещо, както внезапно осъзна, че желае Даш Синклер.

ГЛАВА 9

На следващата сутрин Елизабет наблюдаваше Каси и дъщерята на Толър, Мика, докато играеха в задния двор. Те хвърляха снежни топки и ровеха в снега, смехът им отекваше в ярко осветената кухня, където тя седеше с чаша кафе.

Още рано сутринта Даш и Майк се бяха затворили в кабинета, след като обясниха на Елизабет, че търсят безопасна къща за нея и Каси, както и информация за Грейндж. Между двамата мъже се усещаше аура на потайност, сякаш щяха да се заровят по-дълбоко в двете задачи, отколкото ѝ казваха. Но въпросите, които зададе тя, нямаха значение, не научи нищо повече.

Не че двамата не отговориха на всичките ѝ въпроси. Направиха го. Това беше просто чувство, усещане, че има повече.

Сега Елизабет наблюдаваше как Каси и Мика се търкалят в снега, смеят се и издават фалшиви писъци, които по свирепост напомняха за малки животинки. Каси бе захапала със зъби якето на Мика, докато другото момиче се смееше неконтролируемо.

— Мика е толкова щастлива, че има друго малко момиче, с което да играе. Радвам се, че успяхте да го направите толкова скоро — Серена Толър седна срещу нея с димяща чаша кафе в ръка, внимавайки да не пресече гледката на Елизабет към момичетата.

— Благодаря ви, задето ни позволявате да останем — каза тихо другата жена. — Каси се нуждае от време за почивка. Само се надявам, да не ви причиняваме проблеми — ужасяваше се, че може да докара гнева на Грейндж върху семейството.

Серена изсумтя.

— Майк и Даш ще се зарадват, ако това копеле се опита да атакува тук. Повярвай ми, Елизабет, тази къща е по-добре охранявана от Форт Нокс. Майк не поема рискове и е виждал по-лоши неща от Грейндж.

Елизабет не можеше да си представи нещо по-лошо от този човек.

Докато стояха там и наблюдаваха играта на децата, Елизабет потисна прозявката си, осъзнавайки, че това бе първият път, от много време насам, който можеше да си спомни да не е работила или да не се е подготвяла за бягство. Беше поспала няколко часа миналата нощ, но по навик се бе будила често, за да проверява ключалките на вратите на спалнята, ослушвайки се внимателно в звуците на къщата.

— Върви, легни на дивана и си почини, Елизабет — предложи Серена меко. — Аз ще стоя тук, за да гледам момичетата. Майк има няколко души от стария си отряд, които работят в ранчото. Те следят децата внимателно, докато са навън. Нуждаеш се от малко почивка.

Елизабет се бе запознала с тримата мъже. Те бяха малко по-възрастни от Даш, но също толкова силни и опитни. И ако имаше едно нещо, което бе научила, то бе да си почива, когато може.

— Благодаря ти — тя отнесе чашата си на мивката, изплакна я и я остави на металната поставка, преди да се отправи към огромната, открита всекидневна.

Все още можеше да чуе как децата си играят, въпреки че звукът бе приглушен. Тя знаеше, че няма да могат да останат навън дълго и се почувства достатъчно сигурна да легне и да затвори очи за кратко.

Елизабет осъзна, че никога не бе заспивала така през последните две години, никога не се бе доверявала на някого, никъде другаде, да гледа Каси, докато самата тя спи. Детето бе прекалено уязвимо, когато майка му не е будна и с ясно съзнание. Но някак си, Даш ѝ бе вдъхнал доверие, което се бе промъкнало в нея през последните двадесет и четири часа.

Той бе убил, за да защити нея и Каси. Беше ги последвал в снежна буря, рискувайки собствения си живот, за да ги отведе на място, където могат да се излекуват, където могат да си починат, поне за известно време. Тя вече не го подозираше в предателство и може би точно това я изненадваше повече от всичко друго.

Когато изтощението я връхлетя обаче, нито доверие, нито предателство подхрани богатите картини в съзнанието ѝ. Беше Даш. Гол, освежен от душа, тялото му се притискаше силно към нейното, а ръката ѝ държеше твърдия му дълъг пенис. Елизабет не мислеше, че някога бе познала толкова силна топлина като тази, която чувства, в онзи миг, в който той бе дръпнал ръката ѝ надолу и я бе обвинил около твърдата си плът. Очите му горяха. Предателска възбуда и влажна

топлина бяха облели женствеността ѝ, карайки я да запулсира болезнено. И още я болеше.

Целувката му — Елизабет се раздвижи неспокойно — целувката му бе като грапаво кадифе и лятна светкавица. Вкусът му бе див, опияняващ. Тя можеше да си представи как я полага на леглото, тялото му покрива нейното, притискайки я към матрака, тежко и настойчиво, докато се настанява между бедрата ѝ.

Младата жена едва не простена при тази представа, нуждаеше се от него още сега. Копнееше да легне върху нея, да я вземе, да изпълни заканата си да я чука толкова силно и дълбоко, че тя да не може да възпре виковете си. Никога не бе обладавана по този начин. Дейн не беше точно страстен любовник. И целувките му никога не я бяха карали да изгаря. А точно сега, тя изгаряше.

Даш пристъпи във всекидневната и спря рязко. Очите му се насочиха към мястото, където лежеше Елизабет. Още от пръв поглед се забелязваше, че тя спи, докато тялото ѝ се движеше неспокойно на дивана. Какво ли сънуваше? Той можеше да подуши възбудата ѝ, гореща и сладка, която се обви около него, примамвайки всеки примитивен инстинкт, надигнал се в тялото му. Пенисът му набъбна, нараствайки услужливо под дънките му, внезапно плътта му стана невероятно чувствителна, сякаш можеше да почувства самия въздух, движещ се около него.

Чуваше как Серена работи из кухнята, приготвяйки обяда. Гласовете на децата ехтяха от топлия гараж, където се бяха преместили да играят. Майк още беше в кабинета, очаквайки обаждането от Кейн Тайлър с молбата, която Даш бе приготвил. Надяваше се, че другият мъж няма да се окаже толкова глупав и да му откаже. Едно пътуване до Вирджиния нямаше да бъде особено приятно, ако преди това не бе уговорил всичко предварително.

Но грижите, които имаше, бледнееха в сравнение с това, което се случваше в момента. Горещата вълна на възбуда и нужда, която заля тялото му, беше толкова силна, толкова настойчива и това го накара автоматично да спре да усмирява желанието си. Никога не бе срещал жена, към която да изпита такъв дяволски глад. Такъв глад, че не искаше нищо друго, освен да я хвърли на колене и да я яхне като

животното, което живееше вътре в него. Ако не я обладаеше скоро, щеше да полудее.

Даш влезе бавно в стаята и наведе глава, очите му обходиха стройното ѝ тяло, пълните гърди, които се притискаха в мекия памучен плат на ризата ѝ. Едно копче беше разкопчано и разкриваше малка част от цепнатината. Елизабет още беше прилично облечена, но меката горна част на гърдите ѝ накара устата му да се овлажни.

Тя сигурно си бе сложила един от сутиените с коприна и дантела, които ѝ бе купил, помисли си мъжът. Онзи, с малката предна закопчалка, която бе лесна за отваряне и събличане. Гърдите ѝ бяха закръглени, а зърната ѝ — твърди, толкова дяволски твърди и стегнати под ризата, че езикът го заболя от желание да ги докосне.

Даш коленичи на пода до нея, повдигна ръка и погали с пръсти един измъкнал се от прическата ѝ копринен кичур коса, който сега докосваше бузата ѝ. Тихата ѝ въздишка бе почти като стон, нацупените ѝ устни се разтвориха, сякаш за целувка.

Тя се нуждае от сън, казваше си той, докато се взираше надолу към нея. Не биваше да я буди, натрапвайки се на съня ѝ. Прекалено много възможности за избор ѝ бяха отнети, не искаше да ѝ отнема и този.

Даш видя, че Серена облича палто в кухнята, чу шепота на плъзгащите врати, когато тя напусна къщата. Усамотение. За какво? За глада, който бушуваше вътре в него, докато той завладява Елизабет? Даш не мислеше така. Не смяташе, че тя е готова за тази стъпка, поне засега.

Тогава очите ѝ се отвориха. Бяха сънени и се взряха в него с жажда, която бе невъзможно да не забележи.

— Усещам те — прошепна тя, влажните ѝ устни се разтегнаха в усмивка. — Гледаш ме. Трябва ли да усещам как ме гледаш?

Спеше ли или беше будна?

— Разбира се — в гърлото му се надигна ръмжене. — Всеки път, когато те погледна, бейби, аз те докосвам.

Бузите ѝ пламнаха, когато ръката ѝ се протегна и докосна лицето му. Хладните копринени връхчета на пръстите ѝ погалиха плътта му, преди да се плъзнат към устните му. Проследиха извивките, очите ѝ потъмняха от желание, уханието на възбудата ѝ се обви около тялото му, докато той не закопня да се удави в него. Да се удави в нея.

Устните му се разтвориха и поеха едно от нежните връхчета в устата му, погали го с езика си, но всъщност искаше да гали едно от твърдите малки зърна, изпъкващи под ризата ѝ. Ръката му се отпусна точно под едната от заоблените извивки и я притисна нагоре. Искра от изненада проблесна в очите ѝ.

— Когато най-сетне бъдеш под мен, ще те погълна — каза той дрезгаво, когато пръстът ѝ се изплъзна от устата му. — Ще накарам всеки сантиметър от тялото ти да изгаря за мен, Елизабет.

Младата жена вече дишаше тежко. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха с всяко бързо вдишване.

— Аз вече изгарям — призна тя със сънena чувственост.

— Ще те накарам да изгаряш още по-силно — обеща Даш и сведе устни, но вместо да ги приближи към нейните, той само прошепна над меката извивка на гърдата, разкрита от разкопчаното копче.

Дъхът ѝ секна. Даш можеше да подуши как влажната ѝ топлина нараства, знаеше, че вагината ѝ пулсира, разливайки нежната течност на възбудата ѝ. Искаше да я вкуси. Искаше да зарови езика си толкова дълбоко между бедрата ѝ, че да стане част от нея, завинаги.

— Даш — въздишката ѝ бе натежала от желание, когато палецът му се изпъна и подразни малкото твърдо зърно. Да я докосва по този начин, го погубваше. Да поддържа фасадата на благоприличие, когато всичко, което искаше бе да я съблече и да проникне толкова силно и бързо вътре в стегнатата ѝ вагина, която отричаше нуждата, бе агония.

— Трябва да спра това — изръмжа Даш, позволявайки на езика си да докосне ароматната ѝ кожа. — Сега, Елизабет, или ще усложня положението и за двама ни.

Можеше да направи много по-лошо от това. Можеше да я чука на дивана на домакина им, още в този миг, ако не се отдръпнеше веднага от нея. Майк беше доста толерантен човек, но Даш не смяташе, че ще е доволен ако излезе от кабинета и открие гостите му да се чукат до забрава на дивана му.

Той повдигна глава, видя силно поруменелите ѝ от желание бузи, както и знанието къде се намират и кой може да влезе всеки момент. Елизабет прочисти гърлото си и преглътна тежко, когато Даш се отдръпна и я погледна. Тя се надигна и седна на дивана, треперещите ѝ пръсти затърсиха копчето на ризата.

— Позволи на мен — той отмести ръцете ѝ настрани и извърши най-големия грях. Закопча дрехата ѝ, прикривайки отново съвършенството на деликатните извивки.

— Даш — той можеше да го чуе в гласа ѝ. Знаеше какво предстои. Едно внимателно построено оправдание. Отричане на това, което той знаеше, че ще се случи.

— Недей — Даш сложи пръст на устните ѝ. — Това ще се случи, Елизабет. Знаеш го толкова добре, колкото го знам и аз. Не се оправдавай и не се опитвай да го отречеш. Когато моментът е подходящ, когато имам усамотението и времето да те накарам да изгаряш толкова силно, че да крещиш, това ще се случи. Не си мисли, че няма.

Очите ѝ се разшириха. Малкият ѝ розов език се подаде и навлажни зачервените ѝ устни. Ниският стон, който се надигна в гърлото му, накара страните ѝ да пламнат още повече.

— Хей, Даш — Майк изпревари всичко, което тя щеше да каже, като влезе откъм коридора.

Той спря и погледна към тях. Лицето му изведнъж придоби иронично изражение.

— Извинете. Смятам да отида да обядвам, веднага щом успея да довлека Серена обратно в къщата. Гладни ли сте?

О, да, *много гладен*, помисли си Даш. Погледна към Елизабет и видя разочарованието ѝ.

— Обяд? — попита я той меко.

Тя прочисти гърлото си.

— Обяд.

ГЛАВА 10

Напрежението, което бавно нарастваше помежду им, не намаля. Даш остана заключен в кабинета заедно с Майк през по-голяма част от деня, но излизаше често. А когато го правеше, тръгваше да търси Елизабет.

Даряваше я с леки докосвания. Слагаше една ръка на рамото ѝ, другата на кръста ѝ и я облягаше на себе си. Усмиваше се надолу към нея, открадвайки бисквитки, когато тя и Серена не гледаха, а очите му блестяха от страст. Той нямаше да чака още дълго. Елизабет можеше да го усети в напрегнатото му тяло, да го види в начина, по който я гледа. Той бе представил претенциите си към нея още преди да я срещне и скоро щеше да ги изпълни.

И най-накрая, тази вечер, младата жена намери няколко минути да го притисне за постигнатия напредък. Стоенето в къщата и чакането опъваха нервите ѝ. Можеше само да си почива, и то много. Серена беше свършена домакиня, децата се разбираха добре, и Елизабет бе изпълнена с толкова неспокойна енергия, че вече ѝ бе трудно да я контролира. Беше свикнала да бяга и да се притеснява. Не бе свикнала да има безопасно място или свободно време, което не е изпълнено с борба за оцеляване.

След вечеря Майк и Серена отведоха момичетата във всекидневната, оставяйки я сама с Даш в кухнята, предоставяйки им възможност да поговорят на спокойствие. Даш я наблюдаваше внимателно, докато те излизаха. Очите му бяха мрачни, замислени, въпреки че възбудата, горещта и настойчива, се криеше в дълбините на погледа му.

— Какво открихте? — попита го тя, след като децата се отпуснаха пред огромния телевизор във всекидневната на Толър.

Серена и Майк се настаниха на дивана заедно с момичетата, докато Елизабет и Даш допиваха кафето си в кухнята. Младата жена остана загледана в Каси за няколко дълги секунди, виждайки сянка на

игривото малко момиче, което дъщеря ѝ някога беше. Сърцето ѝ се сви. Каси бе изгубила толкова много.

Когато Даш не проговори, тя се обърна към него и видя присвистия му поглед вперен в дъщеря ѝ.

Той насочи вниманието си към нея. Златистите му очи бяха тъжни.

— Само още повече въпроси — каза тихо. — Грейндж дава много пари за главата ѝ, Елизабет. Повече от разумното, като се има предвид ситуацията.

Младата жена изсумтя.

— Тя го видя да убива баща ѝ, Даш. Може да го вкара в затвора за много дълго време.

Даш поклати глава.

— Погледни на това логично — той се наведе напред и тя усети как нервността ѝ се заменя с тихо спокойствие, което се разля вътре в нея. — Съпругът ти е бил затънал дълбоко с Грейндж. Така че решава да му продаде Каси. Мога да разбера защо Грейндж е искал да се отърве от копелето, наистина мога, но — Даш направи пауза, докато я наблюдаваше внимателно, — защо пред Каси? За да я изплаши? Не мисля така. Той притежава достатъчно разум, за да разбере колко полесно би било да постигне целите си, ако я отдалечи и след това убие баща ѝ. Нищо от това няма смисъл.

Елизабет облиза нервно устни. Нямахте друго обяснение. Трябваше да е правдоподобно.

— Може би просто не му пука — изсъска тя. — Той убива, и убива, Даш, и не го е грижа.

Мъжът отново поклати глава. Елизабет стегна пръсти около чашата си с кафе, когато той започна да разнищва единствените причини, които тя можеше да намери за ада, през който бяха преминали двете с Каси.

— Той убива тайно — каза тихо Даш. — Всеки, освен Дейн Колдър. Убийствата са били очевидни, но няма начин да го свържат с тях или с теб и Каси. Той се е опитал да хвърли много внимателно изграден щит около двете ви. Преследвал ви е небрежно, когато е можел да ви хване няколко пъти.

Елизабет въздъхна тежко.

— Имахме късмет — най-малкото това се опитваше да внуши на себе си.

— Да, така е — Даш я гледаше съсредоточено. — Прекалено голям късмет, Елизабет. Нещата тук нямат никакъв смисъл. Докато намеря начин да ги разбера, ще продължавам да работя по въпроса. Ако трябва, ще отида на лов. Но бих искал да получа информацията, от която се нуждая, преди да предприема нещо такова. Какво точно си спомня Каси от онази нощ?

Заплахата от планирания лов остана да виси между тях, когато прозвуча последния въпрос. Въпрос, от който Елизабет се страхуваше.

— Тя не беше на себе си, когато я измъкнах от онази стая. Почти бе изпаднала в шок, беше толкова ужасена и усилено се опитваше да не издаде звук. Не можех да намеря смисъл в това, което казваше, когато стигнахме колата. Не успях да разбера и една дума. — Елизабет се опита да сдържи болката и ужаса от онази нощ. — Беше съвършено мълчалива в продължение на часове след това и после се опита да се държи сякаш нищо не се е случило. Облякох я и я заведох право в полицията, но докато бяхме там, пристигнаха две от неговите горили. Точно преди да влязат, Каси започна да полудява. Беше категорична, че те идват. Бях толкова ужасена, че избягахме от стаята. Хората му идваха от другия край на коридора, когато излязохме от офиса. Едва се измъкнахме.

Даш се намръщи.

— Как е разбрала Каси?

Горчива усмивка изви устните ѝ.

— Нейната фея — Елизабет въздъхна тежко. — Каквато и да е тази „фея“, тя ни спасява живота неведнъж.

Даш прокара уморено пръсти през косата си, карайки меките кичури да щръкнат около лицето му. Беше разтревожен. Елизабет можеше да види как чувството на безсилие нараства вътре в него. Точно както бе нараствало в нея през последните две години.

Връщаха се към спомените ѝ от онази нощ отново и отново. Даш я разпитваше дотогава, докато тя не усети, че ще експлодира, докато нервите ѝ не се изопнаха до крайност, а страхът сграбчи вътрешностите ѝ. Това нямаше смисъл. Никога не бе имало. Да се изправи пред това не беше никак лесно.

Най-накрая Даш се върна в кабинета с Майк, за да проведе още разговори, да търси още отговори. Елизабет проследи тръгването му, след това се обърна, търсейки Каси. Намръщи се, когато видя измъченото, почти ужасено изражение върху лицето на дъщеря си, докато гледаше как двамата мъже напускат стаята.

Най-сетне главата на малкото момиченце се сведе и то се загледа надолу към ръцете си, сякаш принадлежаха на някой друг, след това се обърна отново към телевизора. Елизабет се намръщи. Внезапно я връхлетя страх. Имаше ли нещо повече? Нещо, което Каси бе доловила и не ѝ бе казала?

При тази мисъл младата жена прокара пръсти през косата си. През първите месеци бе разпитвала безмилостно дъщеря си, опитвайки се да открие отговори на стотиците въпроси, които я измъчваха. *Не знам, мамо. Не знам.* Това беше стандартният отговор на повечето от тях.

Спомняше си как баща ѝ ѝ бе съблякъл нощницата, бе я побутнал към Грейндж и другият мъж я бе вдигнал на ръце.

— Ако успееш да задържиш майка ѝ настрани — бе го предизвикал Дейн. — Още малко време и ще получа попечителството.

— Кой се нуждае от попечителство? Там, където тя отива, никой няма да я открие — бе отговорил Грейндж, преди да го убие пред дъщеря му.

Каси нямаше какво друго да ѝ каже. Грейндж бе дошъл за нея, а Дейн бе поискал да изчака, докато съдът присъди родителските права на него. Грейндж обаче не бе пожелал да изчака.

По-късно тази вечер, след като изкъпа Каси и я зави в леглото, Елизабет стоеше и наблюдаваше спящото момиченце. Въпросите на Даш я бяха притеснили, накараха я да се вгледа по-усилено в последните две години сега, когато има възможност да си поеме дъх и да помисли. Елизабет не харесваше объркването, което изпълваше ума ѝ или внезапното желание да разпита Каси още веднъж. Единственият човек, който имаше отговорите, от които се нуждаеха, бе тя, и майка ѝ се боеше, че денят, в който трябваше да я разпитат, бързо приближава.

Младата жена наведе глава и я поклати бавно. Нуждаеше се от Даш. Само още няколко минути, за да запази покоя, което бяха открили в средата на този ужасяващ кошмар. Той беше като оазис на спокойствие, на сила, за която внезапно се оказа, че тя жадува.

Елизабет знаеше, че времето на мир и спокойствие ще свърши прекалено скоро и отново ще бъдат захвърлени в жестоката реалност на положението, в което се намираха. Но засега, тя можеше да бъде жена. Жена, която неочаквано се бе сблъскала с първия мъж, който я кара да изгаря, кара я да захвърли здравия разум и да легне под него, скимтяща от удоволствие.

— Хей — той беше тук. Гласът му се разнесе като тих шепот от вратата свързваща нейната стая с неговата, докато Елизабет стоеше в края на леглото и се взираше в дъщеря си, но виждаше единствено промените в себе си.

Младата жена се обърна бавно към него.

Господи, той изглеждаше добре. Високо и широкоплещесто, тялото му проблясваше от светлината на банята. Дънките обгръщаха слабите му бедра и притискаха голямата издутина между тях. Елизабет внезапно осъзна, че иска тя да я притиска, да почувства дебелия пенис, не по корема си, а да се заравя дълбоко и силно вътре в стегнатите мускули на вагината ѝ. Гърдите ѝ набъбнаха под нощницата. Зърната се заостриха, а женствеността ѝ започна да се овлажнява още повече. Точно както грехът си проправяше път в душата ѝ.

Животът на дъщеря ѝ беше в опасност и в момента, в който намери възможност да си почине, вместо това, Елизабет си мислеше за секс, как язди Даш, как възсяда силното му тяло, как го усеща да нахлува в нея.

Младата жена прочисти гърлото си.

— Най-сетне заспа — тя направи жест към Каси. — Просто я гледам.

Лъжкиня, изкрещя един глас вътре в нея. Изражението му подсказваше, че я подозира в лъжа. Чувствеността, която блестеше горещо в очите му, накара вагината ѝ да пламне, а гърдите ѝ да набъбнат от копнеж.

— Ела да си поговорим за минута, докато тя спи — погледът му беше натежал и настойчив.

Елизабет се вторачи в него неразбиращо за един дълъг миг. Да говори с него? Насаме? Тя усмири слабостта в коленете си при мисълта за това. Не искаше да говори. Вече не.

— Уморена съм...

— Елизабет — сега гласът му прозвуча леко обвинително. — Смяташ ли, че ще те нараня? Дори сега?

Тя поклати глава. Не. Знаеше, че няма да я нарани. Поне не съзнателно. Не от болка се боеше тя сега, а от растящата близост помежду им. Превръщаше се във връзка, която тя не разбираше и от която се страхуваше, че никога няма да може да избяга.

— Хайде — Даш протегна ръка към нея. — Ще чуем, ако Каси се събуди.

Елизабет пое дълбоко и силно дъх. Знаеше, че ще дойде време, когато ще трябва да поговорят. Знаеше, че ще има много неща за решаване. Но защо да съжaliaва? Защо внезапно не си пожелае света просто да изчезне и да остави нея и Даш сами, заобиколени от тъмнина, пламтящи от страст? Но нямаше как. И сега бе моментът да се справи с това.

ГЛАВА 11

Елизабет го последва в спалнята му. Внезапно стана неспокойна, осъзнавайки прекалено ясно, че Даш е мъж, който напълно осъзнава какви копнежи е събудил в тялото ѝ. Беше изминало толкова дълго време, откакто бе изпитвала желание да бъде докосвана или някой мъж да предизвика интереса ѝ. Но през тази година, когато Каси бе писала на Даш, Елизабет се бе заинтересувала, жадуваща за писмата му, също като дъщеря си. Загубата на тази крехка връзка се чувстваше не само от детето, но и от майка му.

Тя знаеше какво предстои, когато Даш я повика в спалнята си. Знаеше какво възнамерява да направи той, когато затвори вратата и отиде до интеркома, инсталиран между двете стаи. Включи само приемника. Елизабет облиза устни нервно.

— Това може да се окаже лоша идея — прошепна тя, когато мъжът се върна при нея.

Лесно можеше да прочете намерението в погледа му, сексуалния глад, излъчващ се от високото му тяло. Ако един мъж би погълнал жена само с очите си, тогава Елизабет можеше да се смята за погълната.

— Може би — той тръгна към нея целенасочено, без да откъсва очи от нейните. Дишането ѝ започна да се учестява.

— Даш, това може да се окаже много лоша идея — Елизабет дишаше тежко, когато погледът ѝ се плъзна надолу и видя как платът се опъва още повече от впечатляващата издуптина. Беше възбуден и готов. Той бе пренебрегвал желанието си толкова дълго, колкото можеше, и Елизабет се страхуваше, че никога няма да намери сили да му откаже, след като я докосне.

Очите ѝ се стрелнаха обратно към лицето му, когато той спря пред нея. Устните му се извиха в лека иронична усмивка.

— Само трябваше да те погледна и ти разбра, че искам да те докосна — прошепна загадъчно. — Аз дойдох да кажа лека нощ, Елизабет, това беше всичко. Погледнах те и изпитах желание да те

докосна. Нищо повече, бейби. Само няколко целувки, малко галене. Защото това е всичко, от което имаш нужда точно сега. Всичко, с което можеш да се справиш, или поне така смятам.

Тя пое силно дъх, горчивината я изпълни. Усмихна се подигравателно.

— Не се нуждая от съжалението ти, Даш.

Нямаше да го понесе от него. Беше се борила срещу желанието да изпита съжаление към себе си и да потъне в бездната на собствената си мъка, твърде дълго време. Нямаше да му позволи сега да я запрати там. Не искаше съчувствието му. Тя се обърна и тръгна към вратата само за да бъде уловена за ръката и дръпната към твърдото му тяло. Даш погледна надолу към нея с потъмнели очи.

— Беше ли съжаление това, което държа в ръката си онази сутрин, Елизабет? — попита я тихо и тя се изчерви смутено. — Ако не греша, беше пенисът ми. Набъбнал и твърд, готов да те чука. Това не е съжаление, бейби. Нито пък това.

Устните му не молеха за нищо. Езикът му не искаше разрешение. Даш покри устните ѝ и потопа езика си в устата ѝ. Вземаше, без да пита. Това не можеше да се нарече целувка. Беше поглъщане, един пир за сетивата, а Елизабет беше безпомощна срещу това. Даш я наклони в прегръдките си, извивайки бедрата ѝ към своите, като я повдигна на пръсти, притискайки огромната си, покрита в дънки, ерекция към женствеността ѝ, докато ѝ позволи да вкуси глада му с целувката си.

Елизабет не можеше да диша. Не искаше да диша. Ръцете ѝ уловиха раменете му, а в гърдите ѝ се надигнаха слаби, мяукащи звуци на копнеж. Усещаше как тялото ѝ бива обхванато в пламъци, как зърната, клитора и вагината ѝ пулсират и болят за докосването му, за чувственото поглъщане, което прилагаше върху устните ѝ.

Езикът му се плъзгаше навън и навътре в устата ѝ, имитирайки сексуален акт, докато ръцете му се движеха по гърба и бедрата ѝ. Не спираха дори за миг. Галеха я, милваха тялото ѝ. Дланта му се придвижи целенасочено нагоре, обхващайки заобленото хълмче на гърдата ѝ.

Елизабет потръпна от усещането на пръстите му, които внезапно уловиха зърното и го подръпнаха, потриха се в него. Електрически стрели на почти агонизиращо удоволствие се изтръгнаха от корема ѝ и простреляха утробата ѝ със силата на усещането.

Тя извика в устата му, ноктите ѝ се забиха в раменете му, вече не се подчиняваха на волята ѝ от удоволствието, което заплашваше да я погълне. Откакто водеше сексуален живот, никога не бе познавала нещо подобно. Никога не бе вкусила такава дива целувка, такава, която я предупреждаваше, че мъжът няма намерение да взема под внимание липсата ѝ на богат сексуален опит. Той беше гладен. Жаден. И тя бе точно това, за което жадуваше.

Елизабет никога не бе чувствала вагината си толкова стегната, присвиваща се от такава отчаяна нужда. Всички мисли за опасност се изпариха. Положението, изпълнено с безнадеждност до пристигането на Даш, бе пометено от съзнанието ѝ. Съществуваше само Даш. Само ръцете, които я държат, пръстите, които галеха зърното ѝ, езикът, помитащ устата ѝ като чувствен мародер, стремящ се да завладява.

Елизабет простена, езикът ѝ се сля с неговия, безпомощен срещу бурните усещания, бушуващи в тялото ѝ. Младата жена едва забеляза как той се наведе, вдигна я на ръце и я понесе към леглото. Не пускаше устата ѝ. От време на време тя можеше да се закълне, че той ръмжи в устните ѝ. Звукът беше горещ, изпълнен с глад и караше соковете ѝ да потекат.

Тя изгаряше. Кълнеше се, че може да свърши само от целувката му.

Даш я положи по гръб на леглото и се отдръпна бавно, устните му отпиваха от нейните колебливо, преди най-сетне да прекъсне целувката. Елизабет повдигна сънливо клепачи и се взря нагоре в него, дъхът ѝ секна, когато го видя да разкопчава бързо ризата си, след което я отстрани от широките си рамене. Ръцете му бяха силни и големи, леко мазолести и толкова горещи. Младата жена осъзна, че почти трепери от желание да я гали, да съблече халата и нощницата от тялото ѝ. Искаше да я докосва, да я милва с настойчивите си пръсти.

И той го направи. Гледайки надолу към нея, ръцете му се насочиха към колана на халата ѝ. Устните му отново обхванаха нейните и езикът му проникна в устата ѝ, когато тя простена жадно. Даш я караше да изпитва неимоверен глад. Глад за вкуса на всяка целувка, на всяко докосване.

Елизабет се изви под него, когато усети робата да се разтваря, усети пръстите му върху малките копчета, придвижващи се надолу по предната част на нощницата.

— Мили боже — изпъшка Даш, когато разтвори краищата на дрехата и се взря в закръглените твърди хълмчета на гърдите ѝ и стегнатите зърна.

Елизабет се изчерви от възбуда, докато той я гледаше. Наблюдаваше лицето му, виждайки натежалата чувственост, която очертаваше устните му и караше очите му да изглеждат сънливи, а изражението му — изпълнено със страст и вълнение.

— Даш — прошепна тя умолително, зърната ѝ болезнено жадуваха за влажната топлина на устата му.

— Ако докосна едно от тези малки, твърди връхчета, никога няма да мога да сдържа контрола си — въздъхна той, наблюдавайки как гърдите ѝ се повдигат и спускат бурно. — Разбираш ли това, Елизабет? Няма да спра.

Младата жена облиза сухите си устни, взирайки се в пронизителните дълбини на очите му, когато погледът му се върна на нея.

— Тогава не спирай.

Даш усети как слабините му пламват, щом чу думите ѝ. Обърна се бързо, седна на ръба на леглото и започна да сваля ботушите си. Ако не се съблечеше, преди да я е докоснал, тогава нямаше да има контрола, който му трябваше да сваля панталоните си и да освободи пениса си, преди да се тласне вътре в нея.

Желанието бушуваше в него, почти неконтролируемо, докато се бореше да изхлузи ботушите от краката си. Зад него, Елизабет се размърда, застана на колене и пръстите ѝ погалиха гърба му, преди да се спрат на дясното му рамо.

— Колко сладко — тя проследи малкия белег в задната част на рамото му. — Каси има същия белег.

Даш замръзна. Тя проучваше генетичния маркер, който потъмняваше кожата точно под извивката на рамото му. Специфичният идентифициращ белег не можеше да бъде пропуснат от някой, който знае какво е това. Отпечатък от лапа. Това беше постоянна шега сред учените, които я бяха направили. Като малко рождено петно с форма на ягода, което не може да бъде премахнато.

— Нейното е със същата форма — гласът ѝ беше леко развеселен. — Не позволявай Каси да го види. Тя вече твърди, че Дейн не ѝ е баща и че е сигурна, че баща ѝ има същия белег като нейния.

Кръвта започна да пулсира в главата му, мисълта нахлу в съзнанието му като внезапна ледена вълна. Каси има същия белег? Имаше само един начин едно дете да носи белег като неговия. Само един начин да бъде поставен този генетичен маркер. Ако Дейн беше Вълча порода. Но това не беше възможно. Нали? Порода на такава важна длъжност като реномиран хирург? Не. Никоя Порода не би позволила детето ѝ да бъде наранено, да не говорим да се опита да го продаде. Какво, по дяволите, ставаше тук?

Даш се обърна с лице към нея.

— Сигурна ли си? — той се опита да прочисти съзнанието си. — Абсолютно сигурна?

Елизабет се взираше в него, усмивката ѝ бавно избледня, когато видя изражението му.

— Разбира се — тя се намръщи объркано. — Аз я отгледах, нали?

Елизабет нямаше белег, Даш го знаеше. Раменете ѝ имаха мекия цвят на сметана, съвършени, без недостатък.

— Дейн имаше ли белег? — попита мъжът бавно, въпреки че инстинктивно знаеше отговора.

— Не — Елизабет поклати глава. — Никой от неговото семейство няма. Аз дразнех Дейн, че лекарите сигурно са заменили спермата му с тази на някой друг...

Тя продължаваше да говори. Устните ѝ се движеха, лицето ѝ изразяваше горчивина, но сякаш всичко вътре в Даш се изключи. Гледаше я как говори, чуваше я, мозъкът му обработваше информацията, докато той сякаш се сви вътре в себе си от ужас.

Искуствено осеменяване. Елизабет не е могла да забременее, заради малкия брой сперматозоиди на Дейн. Така са се свързали с един негов приятел, специалист по зачеване. Маркърс Мартен. Той бе извършил процедурата тайно, заради гордостта на Дейн. Съпругът ѝ не искал никой да знае, че не може да създаде дете. Така те бяха опитали по друг начин.

Въпреки това обаче, Дейн все още не бил щастлив. Никога не се бе грижил за Каси. Винаги бе виждал в нея провала си, разказваше му Елизабет. Каси беше момиче, а той искаше син. Не беше зачената както трябва. Не приличаше достатъчно на него. Списъкът на Дейн продължаваше и продължаваше.

Каси със сигурност не бе дете на Дейн, обаче беше на Елизабет. Даш можеше да го помирише. Щеше да го знае, ако не беше така. Различията в миризмата биха били твърде големи, ако не е била използвана яйцеклетката на Елизабет. Но спермата на Дейн не е била.

— Даш? — сега тя го погледна загрижено, когато погледът му се впи в нея и изведнъж всичко си дойде на мястото.

Дейн сигурно е знаел, че Каси не е негово дете. Че е дете-Порода. Трябва да е знаел, защото се бе опитал да се пазари за нея. Информацията за маркера не беше публично достояние. Беше много внимателно пазена тайна от самото начало. Даш направи своя работа това да изучи всяка частица информация, която се дава. На всяка Порода имаше специфичен маркер на определено място. Вълчите породи носеха техните на дясното си рамо.

— Трябва да го видя.

Трябваше да се увери. Трябваше да е сигурен, че Елизабет не вижда прилика там, където вероятно няма.

— Какво? — Елизабет поклати глава объркано. — Да видиш какво?

— Белегът, Елизабет — Даш улови раменете ѝ и я задържа, когато тя се опита да се отдръпне. — Покажи ми проклетия белег.

— На Каси? — младата жена се намръщи, страхът започна да замъглява очите ѝ, докато придърпваше нощницата и робата си, за да ги затвори. — Защо? Какво значение има? Това е просто белег. Ние питахме доктора за него.

И, разбира се, Мартен бе излъгал наивната майка. Било е експеримент. Тайно проведен експеримент, за който Мартен очевидно не бе казал на никого, освен на бащата. Нуждаел се е от помощта на Дейн. Някак си, той бе успял да убеди другия мъж да участва в опасното начинание.

— Покажи ми го — Даш я сграбчи за китката и я издърпа от леглото към другата стая. Спря едва до леглото на спящото дете.

— Даш, престани, ще я събудиш — прошепна Елизабет.

Той я игнорира, като повдигна внимателно тънката връзка на нощницата на Каси и оголи рамото ѝ. Там беше. Една тъмна сянка точно под кожата. Генетичната маркировка на Вълчите породи. Ако беше израснала в лабораторията, тя щеше да е маркирана или

татуирана, според съответната лаборатория, за да се скрие белега. Но Каси не е била. Била е родена от любяща майка и подъл баща.

Даш се наведе по-близо и пое аромата на кожата ѝ. Разтърси се от новината, която мозъкът му най-сетне възприе. Беше слаб и малко по-незабележим, отколкото си спомняше. Очевидно гените бяха по-навътре от неговите, в противен случай той щеше да долови миризмата на Порода по-рано. Но тя беше там. Каси беше дете на Вълча порода. Но на коя?

Какво бяха направили? Даш познаваше Мартен много добре. Спомняше си доктора, който бе посещавал лабораторията, който проверяваше резултатите и решаваше кой да живее и кой да умре. Даш беше избран да умре. Той беше изтърсакът на котилото — по-дребен, по-слаб от другите Породи в глутницата. По онова време Мартен беше млад, дори нямаше тридесет години. Едно студено, брутално копеле.

Даш дишаше тежко, по челото му избиха капчици пот, докато се бореше с яростта, която се надигна вътре в него. Вече не провеждаха ли експериментите си в лаборатории? Дали не внасяха генетичната смес в общото население?

Мъжът пусна връзката, погледна към напрегнатото, ужасено лице на Елизабет и закрачи из стаята.

— Проклети да са — изруга той в мига, в който влязоха в неговата спалня, след това се обърна и удари стената с юмрук. Мазилката се напука. Солидната дървена гредка, два инча дебела и четири широка, се разцепи. Даш усети как звукът отекна около него.

Долови как Елизабет подскочи назад, когато влезе в стаята и заглуши вика си с ръка, докато стоеше и го гледаше с разширени очи. Даш облегна глава на стената и я завъртя по студената повърхност, докато се опитваше да разсъждава.

— Тя беше ли гола, когато я взе от Грейндж? — гласът му беше силно, гневно ръмжено.

— Не — отвърна Елизабет с плах, тънък тон. — Беше обута с бикини. Но нощницата ѝ беше разкъсана. Даш, какво става?

Грейндж сигурно бе поискал доказателство. Дейн му го бе дал. Данни, разбира се. Той би трябвало да разполага с информация за експеримента, в случай, че му потрябват. И белега. Един белег, който можеше да потвърди произхода на детето.

— Трябваше да се досетя — измърмори Даш. По дяволите, помисли си той, беше предположил, но просто отказваше да го приеме. Мисълта за това бе прекалено нереална, прекалено пресилена за разглеждане. Как, по дяволите, се бе случило? Мартен сигурно си е изгубил ума. — Мамка му. Трябваше да се досетя. Нищо чудно, че я иска — прозвуча кратък, горчив смях. — По дяволите, разбира се, че ще я иска. Тя е шибана златна мина.

Той прокара пръсти през косата си, докато се бореше да превъзмогне яростта, пулсираща в тялото му. Елизабет и Каси бяха преминали през ада. Бяха преследвани. За главите им беше обявена цена. Всичко това, защото Дейн Колдър бе позволил съпругата му да бъде оплодена със сперма на Порода. Как бяха успели? Защо Мартен не бе информирал Съвета, че е открил тайната за размножаването на Породите? Не го беше сторил, Даш го знаеше. Експериментите с размножаването бяха напълно документирани.

— Даш — гласът на младата жена бе изпълнен със страх. — Даш, какво не е наред с Каси?

Той поклати глава отчаяно. Не можеше да й каже. Не можеше да й позволи да узнае.

Гласът ѝ беше слаб.

— Какво означава този белег?

Даш я погледна, видя бледото ѝ лице, ужасените очи. Как искаше да я предпази. Бог да му е на помощ, да предпази себе си. Мислеше, че може да бъде нещо за нея, да изгради бъдеще и въпреки всичко да скрие това, което е. Да познае само сладката ѝ страст и женското сърце, а не отвращението ѝ.

— Трябва да поговоря с Майк.

Трябваше да разбере това. Трябваше да информира Кейн Тайлър за промяната в ситуацията. Това щеше да осигури на Каси добър прием в Съединението, а не само внимание. Даш бе разбрал позицията на Прайда и се молеше за положителен отговор. Но не бе очаквал да се отвърне на молитвите му точно по този начин.

— Не. Трябва да говориш с мен — Елизабет го сграбчи за ръката, гласът ѝ, ехтящ от гняв, бе изпълнен с настойчивост. — Първо говори с мен, по дяволите. Какво значи този шибан белег?

— Не сега, Елизабет. Трябва да поговоря с Майк — не можеше да ѝ каже.

— Върви по дяволите — тя разтърси ръката му яростно, в гласа ѝ се усещаше страх. — Кажи ми какво става първо, мамка му! Тя е мое дете, Даш. Не на Майк. Какво, по дяволите, става?

Даш затвори очи и поклати глава рязко, издърпвайки ръката си от хватката ѝ.

— Върви при Каси. Веднага — каза остро. — Първо трябва да поговоря с Майк.

Той изхвърча от стаята, осъзнавайки късния час и факта, че Майк лежи удобно в леглото с любящата си съпруга и вероятно сънува блажени сънища. От гърдите му прозвуча кратко, остро ръмжене. Сигурно ще стане много забавно.

Намери стаята на приятеля си и почука силно на вратата. Дочу мърморене, някакво проклятие и съннения глас на Серена. Няколко секунди по-късно Майк отвори, очите му бяха замъглени от съня.

— Какво? — погледът му се избистри, когато зърна приятеля си. Даш знаеше, че яростта, бушуваща вътре в него, е повече от очевидна.

— Тя е Порода — гласът му беше приглушен от болка.

— Какво? — Майк поклати глава объркано.

Даш не можеше да го вини. И на него самият му беше нужно време, за да се разбере.

— Каси — изръмжа той. — Затова я иска Грейндж. Тя е Порода, Майк. Вълча порода. Точно като мен.

— Не! — шокираният, невярващ на глас на Елизабет го накара да се обърне бавно.

По някакъв начин съзнанието му пламна от ярост и болка, когато разбра, че тя стои зад него. Сега знаеше. Тя се взираше в него, сякаш виждаше ясно животното, което бе той. Очите ѝ бяха разширени, невярващи, докато го гледаше със сърцераздирателен ужас, опитвайки се да отхвърли истината, която бе чула. Истината, че човекът, на когото едва не бе отдала тялото си, чиито език бе прониквал в устата ѝ, бе едно животно. Съзнанието му се изпълни с горчивина, докато я гледаше. Тя изглеждаше така, сякаш ще повърне.

Даш изръмжа, niskият животински звук накара Майк да изругае, а Елизабет се разтрепери ужасено. Той знаеше как изглеждат очите му в коридора, приглушената светлина над главата му се отразяваше под прав ъгъл и ги караше да изглеждат демонично червени, без защитата

на контактните лещи, които носеше, когато е необходимо. Животно. Едно животно, с което тя почти бе спала.

Можеше да види как очите ѝ се отдръпват от него. Видя желанието да избяга, преди Елизабет се обърне и хукна към стаята си. Даш беше зад нея. Тя щеше да се опита да вземе Каси и да избяга веднага от него. От животното. От чудовището. Да избяга от истината, която не искаше да приеме. Но нямаше начин Даш да ѝ позволи.

Хвана я до вратата на спалнята му, ръката му се обви около кръста ѝ. Тя се бореше и драскаше, когато той я дръпна към стената, юмрукът ѝ едва не уцели челюстта му, в мига, в който Елизабет се отскубна от хватката му. Дишаща тежко, с подивели очи върху бледото си лице, тя се изправи пред него.

ГЛАВА 12

Елизабет знаеше, че не трябва да се шокира толкова много. През последните две години с дъщеря ѝ бяха ставали жертва на редица предателства и сътресения, каквито никога не си бе представяла, че биха могли да преживеят. Но това... Не знаеше дали ще успее да преживее това.

— Ти грешиш — тя го посочи с пръст, след това го отпусна, осъзнавайки колко силно трепери. — Това не е възможно.

— Видя белега, Елизабет — главата му беше сведена. Очите му бяха пламнали в отговор на нейната ярост и решителност.

Това не можеше да се случва. Елизабет искаше да се оципе, за да се събуди, да се откъсне от този нов, ужасен кошмар, който изведнъж експлодира в съзнанието ѝ. Сигурно сънуваше. Това не можеше да бъде истина. Дъщеря ѝ не бе създадена в някаква проклетата лаборатория. Беше зачената в нейната утроба, износена до края на бременността и родена в болница пред очите на грижовен акушер. Изследвания. Имунизации. Бяха взети всички мерки, за да е сигурно, че Каси е здрава и без увреждания. Перфектно момиченце.

И сега Даш бе разкъсал това, което бе останало от живота ѝ, на парчета. Казвайки ѝ, че Каси е нещо повече, отколкото бе смятала, че детето ѝ е изправено пред опасност не само от страна на Грейндж, но и от побъркания Съвет, който беше дори още по-могъщ. Ако разберяха. Ако знаеха... Последствията се блъскаха в главата ѝ, карайки я да се бори инстинктивно с тях. Не и нейното дете.

— Това е съвпадение — ръцете ѝ се притиснаха към корема ѝ, Елизабет преглътна тежко, борейки се с жлъчката, надигнала се в гърлото ѝ. Това бе невъзможно.

Даш се изсмя. В ниския, груб звук нямаше веселие. Той опъна нервите ѝ и ги разкъса допълнително. Беше животински, опасен. В гласа му нямаше веселие, само безжалостно приемане на това, което е той и пред което бе изправен. Мъжът, в когото се бе влюбила, още преди да го срещне, също щеше да ѝ бъде отнет. Не само детето ѝ, но и

Даш щеше да изчезне. Как щеше изобщо да успее да задържи някого от тях?

— Ако има нещо, което знам, Елизабет — информира я той остро, — това е как да бъдеш Порода и как да го прикриваш. Обаче няма как да скриеш маркера. Нищо не може да го заличи. Това е генетичен отпечатък, създаден да издържи на всичко, което би могло да се случи. За да е сигурно, че роденото дете е Порода. Съветът беше фанатизиран относно това да не се смесват животните в общата популация.

Елизабет се олюля. *Господи! Това не се случва. Моля те, не позволявай това да се случи*, молеше се тя. Ако последните две години бяха кошмар, то това беше ад и тя се хвърли с главата напред. Нямаше възможност да изследва възбудата. Нямаше възможност да приеме опасността и болката. Нямаше шанс да намери изход. Тя нямаше да го приеме.

— Дъщеря ми не е животно — Елизабет искаше да изкрещи думите, да се увери, че той я е чул, че е разбрал. Не я интересуваше какво мисли Даш, че е, но детето ѝ не беше животно. И беше дяволски сигурна, че не е експеримент. — Нито пък е Порода. Тя е моето дете — ръцете ѝ се свиха на корема ѝ. — Аз я износих. Аз я родих. Прилича на мен.

Нейното дете. Елизабет се бореше с Даш. Бореше се с внезапното, болезнено осъзнаване, че той може да е прав. Винаги бе знаела колко е специална дъщеря ѝ. Толкова уникална и толкова надарена по толкова много начини, че тя се бе опитвала да се убеди, че само майчината гордост я кара да го види.

— Тя още е твое дете, Елизабет — Даш се опита да пристъпи поблизо до нея, но спря, когато младата жена се отдръпна ужасено. Не можеше да му позволи да я докосне. Ако го стореше, тя щеше да се пропука. Да се разбие на толкова много парченца, че никога няма да може да ги събере всичките. — Подушвам връзката ти с нея. Тя е непогрешима. Но Дейн Колдър не ѝ е баща.

Тя щеше да припадне. Можеше да го усети и се бореше с това. Можел да го подуши? Не. Майчинството не беше миризма. Или пък беше? Каси бе дошла от нейното тяло. От утробата ѝ. Елизабет потрепери бурно. Как би могъл да го подуши?

— Напротив — тя поклати глава решително, спомняйки си неочаквано отчаянието на Дейн да я убеди да имат дете още първата година. — Той беше решен на всяка цена да имаме дете. Заедно отидохме в кабинета на доктора. Направи всичко, което трябваше.

Опитваше се да опровергае Даш, да отхвърли това, което ѝ казва. Бореше се да намери изход от тази неочаквана, ужасяваща ситуация. Взираше се в младия мъж с безмълвна молба, молеше го да върне всичко назад, да покаже поне малък миг на слабост, съмнение, че може би не е прав. Ако го направеше, тогава тя можеше да намери начин да убеди себе си, че нищо от това не е истина. Вместо това, Даш ѝ даде доказателство.

— Мартен беше учен от Съвета по генетика от много високо ниво — каза той със смразяващо познание. Разбира се, че знаеше, помисли си тя. Той беше Породата. Познаваше чудовищата, които са работили в онези лаборатории. — Изследваше началните фази на размножаването, като се опитваше да противодейства на кодирането, което пречеше мъжете да оплодят жените си — единственият ѝ протест беше тихо, болезнено скимтене. — Когато не успя да направи това, което искаха от него, той беше отстранен спокойно, а не убит, в случай че се нуждаят от него по-късно — продължи Даш. — Мартен започна да практикува по специалността си, но очевидно експериментите му са продължили. Някак си, той е измислил как да използва уникалната сперма на Породите, за да оплоди яйцеклетката. Защото, кълна се, Елизабет, Каси е дете на Вълча порода. Ето защо Грейндж няма да я остави намира. Затова е убил баща ѝ. И затова Дейн е отказал да приеме детето. Защото е знаел.

— Не — Елизабет поклати глава отчаяно. — Той не би го направил. Не би го направил.

— Направил го е, Елизабет — изръмжа Даш, звукът рикошира в тялото ѝ като куршум. — Изслушай ме, по дяволите, защото животът на Каси е в по-голяма опасност, отколкото някога си си представяла. Тя е първата. Чуваш ли ме? — младата жена трепна силно. — Тя е първото дете-Порода, заченато извън лаборатория. Първото заченато, ин витро, без първо да се промени яйцеклетката, за да приеме уникалното ДНК. Разбираш ли какво казвам, Елизабет? Тя е уникална. Един мост между човека и Породите, и една женска, която ще има способността да ражда деца Породи, Елизабет. Грейндж е знаел това.

Знаел е и затова я е искал. И ако не я получи, следващата му стъпка ще бъде да продаде тази информация на копелетата, които ни създадоха в началото.

Способна да ражда Породи? Та тя беше още дете. Човек не просто ражда бебета. Прегръща ги и ги обича, и ги отглежда, за да бъдат щастливи и свободни, и да те обичат в отплата. Елизабет не можеше да намери смисъл в това. Не можеше да възприеме информацията, която се забиваше в мозъка ѝ.

— Тя е само едно дете. Не можеш да направиш това с едно дете.

— Елизабет — изрече името ѝ с чувство на болка. — Чуй ме, скъпа. Трябва да ме чуеш сега. Не можеш да предпазиш Каси от това. Не можеш да я защитиш или да избягаш достатъчно далеч, за да я скриеш.

Елизабет се вторачи в него шокирано. Не можеше да я защити? Трябваше да го стори. Тя беше нейно дете. Елизабет не можеше да приеме нищо друго.

— Няма да позволя бебчето ми да умре — реагира тя яростно. — Ти грешиш. Трябва да грешиш.

— Знаеш, че не греша — каза остро Даш. — Звуците, които тя издава, докато спи. В лабораториите, в които аз живях, нямаше Вълча порода, която да не ги издава като дете. Когато си играеше с Мика и я ухапа. Това е инстинкт, да се използват зъбите, вместо ръцете, за да се спечели свобода. Кучешките ѝ зъби са по-дълги. Интелигентността ѝ е далеч по-напреднала за възрастта...

— Престани! — изкрещя младата жена при болката, която връхлетя цялото ѝ същество. Не можеше да диша, толкова много я болеше. Трябваше да избяга от него. Трябваше да помогне на Каси да преживее това. — Махни се от мен. Просто се разкарай от мен.

Тя тръгна към свързващата врата. Трябваше да стигне до Каси. Трябваше да се увери, че нищо или никой няма да нарани детето ѝ отново. Опита се да избяга, да се втурне покрай него, да се отскубне от болката, която той бе внесъл в живота ѝ.

Даш я хвана точно когато минаваше край столовете, движейки се по-бързо от нея. Ръцете му, толкова здрави и силни, се обвиха около нея и я придърпаха към гърдите му, където тя се срина. Едната му голяма длан задържа главата ѝ към него, широките му гърди заглушиха внезапния вик, агонизиращия ѝ отказ да приеме случващото се.

— Не — изплака в гърдите му, юмруците ѝ го удряха толкова силно, колкото истината удряше нейната душа. — О, Господи, не! Той няма да причини това на детето ми!

Елизабет трепереше толкова силно в прегръдките му, че сама се уплаши. На едно ниво осъзнаваше рухването си. Последните две години достигнаха връхната си точка сега. Крехката хватка, в която държеше контрола си, се разкъса и спомените връхлетяха съзнанието ѝ.

Не се беше чувствала спокойна с Мартен. На Дейн му се бе наложило да спори, да я умолява да позволи на доктора да извърши процедурата. Елизабет бе искала някой друг. Бе искала доктор, на когото има доверие, който не кара кожата ѝ да настръхва. Но Дейн беше упорит. Така щяло да бъде тайно. Никой никога нямало да разбере, че детето им не е заченато по естествен път. Никой нямало да разбере, че той не е достатъчно мъж, за да оплоди собствената си съпруга.

Списъкът с оправданията бе дълъг, а споровете почти бурни. Най-сетне, Елизабет се бе предала. Дейн бе във възторг, докато не им бяха казали, че процедурата е била успешна. Елизабет бе забременяла.

Тогавя той бе станал мълчалив. От този момент нататък вълнението му бавно избледня. И Елизабет никога не разбра защо. Сега знаеше. Беше изчезнало, защото жена му и детето ѝ бяха преминали успешно експеримента. Дейн беше почти маниакално ревнив. Мисълта, че тя не носи неговото дете, сигурно го е разяждала жив. Това бе разрушило брака им и в крайна сметка алчността му бе коствала живота.

— Майк, виж какво можеш да разбереш за Колдър и Мартен, тайно, както и всички пари, които дължат или са платени. Необходима ми е колкото се може повече информация. Обади се на Тайлър от мое име. Трябва да поговорим отново.

Елизабет едва осъзнаваше, че другият мъж и съпругата му са влезли в стаята, докато тя и Даш спореха. Сега беше в прегръдките му, а той я държеше здраво до гърдите си, докато плаче. Тя не знаеше защо плаче. Сълзите нямаше да помогнат. Но не можеше да спре.

Докато Даш изстрелваше бързите си заповеди към Майк, ръцете му галеха косата ѝ, гърба ѝ, държаха я близо до топлината и

твърдостта на тялото му. Защи́таваше я по единствения начин, който познаваше. Елизабет го разпозна. Беше го правила често с Каси.

Детето ѝ беше предадено отново, както и тя. Вече всичко придоби смисъл. Съществуваха толкова много неща, които не бе способна да си обясни — внезапния приток на пари, след като забременя, отдръпването на Дейн от детето, интереса на Мартен към нея. Той често бе посещавал къщата преди развода ѝ и ѝ беше звънял лично няколко пъти.

И Каси. Елизабет усети как сърцето ѝ замира. Дъщеря ѝ знаеше. Знаеше и не бе казала на майка си. Би трябвало да знае. Тя беше там, когато Дейн бе убит, беше чула пазарлъците на баща си за цената на продажбата ѝ с Грейндж. Би трябвало да е наясно с произхода си.

Късчетата от мозайката започнаха да се нареждат по местата си. Как Каси бе разбрала, че има някого в апартамента, в който живееха? Тя беше спряла, страхът сковаваше тялото ѝ, докато дишаше дълбоко. *Те са тук, мамо. Фейта казва, че те са тук.* Фейта не се бе появявала преди нощта, в която Дейн бе убит.

Фейта ѝ казваше, когато опасността приближеше. Инстинкт. Животинско усещане, както бе обяснено в интервютата, които бе гледала с Котешките породи. То се развиваше през младежките години и само нарастваше със съзряването. Фейта ѝ казваше, когато враговете са близо. Инстинкт. Тя можеше да ги подуши, също както Даш можеше да помирише доказателството за нейния произход. Фейта винаги знаеше нещата, които Каси се подготвяше да приеме и да укрепи.

Елизабет се притисна към гърдите на Даш, избърсвайки сълзите от лицето си, докато се бореше за контрол. Той нямаше да я пусне. Държеше я здраво към себе си, знаейки, че тя иска да избяга, да се скрие не само от Грейндж и от истината, но също и от него.

Бе предявил претенциите си към нея. Вече я бе информирал за този факт. Нямаше да я пусне да си замине. Елизабет си спомни за интервютата на Калън Лайънс, яростното му закрилническо чувство към съпругата му Меринъс, решителността да я види в безопасност на всяка цена. Очите му бяха горели, когато говореше за нея, и Елизабет бе видяла мъж, който е готов да убие, за да спаси жена си. Както бе направил и Даш. Той бе убил, за да защити нея и Каси. Колко хора още ще бъде принуден да убие сега? Мисълта за това, за опасността, застрашаваща не само детето ѝ, но и Даш, я погубваше.

ГЛАВА 13

— Пусни ме — Елизабет избута отново гърдите му, когато Серена и Майк напуснаха стаята. — Трябва да проверя Каси. Моля те, Даш. Трябва да я проверя.

Той я пусна бавно, докато тя се опитваше да подсуши лицето си, за да изтрие сълзите, които още капеха от очите ѝ. Не можеше да влезе там в това състояние. Каси щеше да се събуди. Тя винаги разбираше кога майка ѝ е разстроена, кога плаче.

Господи, дано да спи! Елизабет се втурна в стаята, някак си знаейки, че Каси е будна.

И беше права. Тя бе седнала в леглото си, а малкото ѝ лице беше обляно в сълзи. Беше се вкопчила в плюшеното мече, което Даш ѝ бе купил от закусвалнята. Крехките ѝ рамене се тресяха от риданията, докато се поклащаше напред-назад. Безшумни, сърцераздирателни ридания, които погубиха Елизабет. Колко ли бе чула дъщеря ѝ?

— Каси? — младата жена осъзна, че трепери, че се тресе от главата до петите, когато момиченцето повдигна глава, лицето му бе изкривено от срам и страх.

— Аз не съм лоша, мамо — прошепна то отчаяно. — Кълна се, мамо. Кълна се, не съм животно. Не съм.

— О, Боже! — младата майка усети как е на път да изгуби съзнание от шок, виждайки истината в очите на дъщеря си, сгушена така отчаяно в леглото.

Елизабет се втурна към нея и я придърпа в прегръдките си, почувства как тъничките ръчички се обвиват около нея, докато риданията разтърсваха тялото ѝ.

Не можеше да диша. Бореше се със замайването, което я обгръщаше, докато люлееше малкото си момиченце, бореше се с истерията, забиваща се в съзнанието ѝ, когато паникьосаният глас на Каси отекна около нея.

— Съжалявам — извика тя в гърдите на майка си. — Мамо, моля те. Съжалявам.

— Каси — Елизабет се опита да сдържи собствените си сълзи, отдръпна момиченцето назад и се взря в малкото личице. В него видя толкова много болка, толкова голямо разбиране за жестокостите по света. — Защо съжаляваш, миличка? Каси, ти не си направила нищо лошо.

— Той каза, че ти няма да ме обичаш — Каси се тресеше толкова силно, че зъбите й тракаха. — Каза, че съм животно. Че трябва да бъда вкарана в кошара. Че ти не би искала едно животно. А ти не харесваш кученца. Нито дори котки. И той каза, че няма да ме искаш.

Пръстите на Каси се забиваха във врата ѝ, докато Елизабет се взираше в нея с такъв огромен шок, че се боеше, че си губи ума. Каси крещеше и плачеше, толкова истерично, че майка ѝ знаеше, че ако скоро не спре, ще се поболее.

— Достатъчно — Елизабет я разтърси здраво. — Касиди Пейдж Колдър. Това е достатъчно.

Тя използва гласа, който Каси наричаше гласът „без шоколад“ — твърд, укорителен, гарантирано приковаващ вниманието на дъщеря ѝ.

Очите на детето се разшириха, сълзите още се стичаха, а от гърдите ѝ се откъсваха ридания, но не крещеше, не ужасяваше майка си с пълната си истерия.

— Касиди. Защо плачеш? — тя се бореше с желанието да гушне бебчето си, да я залюлее, но видя как очите на дъщеря ѝ се изпълниха с шок и разбра, че Каси изобщо няма да чуе нежни думи.

Момиченцето примигна.

— Аз съм животно, мамо — болката в гласа му бе непоносима.

— Танер Уилямс животно ли е, Касиди Пейдж? Калън Лайънс? Животни ли са?

Дъхът на Каси секна.

— Бебето, което носи съпругата на Калън животно ли е, Каси? — попита я яростно. — Такива ли ги виждаш? Тези мъже и жени, които са се борили за живота и душата си, и са толкова свършено красиви. Животни ли са те?

Каси погледна нагоре изненадано.

— Не, мамо — поклати глава енергично.

— Аз казвала ли съм, че са такива? — продължи остро и яростно. — Не се ли радвах за тях заедно с теб? Какво те кара да мислиш, че ще повярвам, че си животно? Млада госпожице, много си близо до това да изгубиш шоколада за цял месец.

Устата на детето увисна, а очите ѝ се разшириха, когато Елизабет се взря в нея със справедливия гняв на една майка.

— Може би два месеца — поправи се тя. — Защото, ако знаеш нещо в този свят, то трябва да е колко много те обичам, Каси — тогава гласът ѝ се прекърши, очите ѝ се изпълниха със сълзи, а гърлото ѝ се стегна, докато гледаше надолу към уязвимото, почти разбито дете. Мили Боже, би могла сама да убие Дейн заради това, което му бе причинил.

— Той каза, че съм била животно — Каси поклати глава, сълзите ѝ най-сетне пресъхнаха.

— Не, Каси — Елизабет улови лицето ѝ и се взря в нея с прикрит гняв, който разкъсваше душата ѝ. — Ти си моето бебче. И който и да е биологичният ти баща, където е да е той, мога единствено да му благодаря, задето ми е подарил толкова скъпоценно, толкова умно и любящо дете като теб. Разбираш ли ме, Каси? Чуваш ли какво ти казвам?

Каси примигна към нея. В следващия миг малкото момиченце се хвърли в прегръдките ѝ, прилепи се плътно към шията ѝ и я целуна силно и отчаяно по бузата.

— Обичам те, мамо — прошепна в ухото ѝ. — Обичам те.

— И аз те обичам, Каси — Елизабет вече можеше да залюлее бебчето си. Можеше да я държи в ръцете си и да я прегръща, да я успокоява.

Младата жена затвори очи, борейки се със собствените си викове, с риданията си, докато държеше Каси плътно до гърдите си. Притисна устни към главата ѝ, закриляше я в прегръдките си и се молеше на Бог да намерят начин, какъвто и да е начин, да я защитят.

Нямаше значение, че Майк и Серена стояха на прага. Без значение бе, че Даш ги гледа с гладни очи. Всичко, което имаше значение сега, бе Каси. Нейната безопасност. Нейната сигурност. И Елизабет знаеше, че само Даш може да ѝ ги осигури.

Тя повдигна очи, борейки се със сълзите си, знаейки, че Каси никога няма да се справи с това да види как майка ѝ рухва. А Елизабет

знаеше, че е дяволски близо до рухването. Тресеше се вътрешно, беше замаяна, отслабнала. Мили Боже, какво щяха да правят сега?

Майк и съпругата му напуснаха стаята бавно, когато Даш тръгна към леглото, очите му бяха мрачни и изпълнени с болка, когато погледна надолу към Елизабет.

— Каси — мъжът седна до нея. — Подслушала си, нали?

Каси се напрегна в ръцете на майка си, след това кимна колебливо.

— Тогава си чула това, което съм аз, нали? — попита той меко.

Детето кимна отново.

— Когато бях много малък, не много по-голям от теб, аз избягах от лабораторията, тичах толкова бързо и толкова далеч от онова място, колкото можех. Защото знаех, че не съм животно. Знаех, че заслужавам да живея и да бъда свободен. Точно както и ти. Ти си едно свършено, красиво малко момиченце. Красиво, колкото майка си. Но трябва да повярваш в това. Помниш ли? Ти ми каза това в едно от писмата си. Ако вярваш, тогава то е истинско, като слънчевата светлина. Помниш ли това, Каси?

— Мама ми го каза — изхълца тя в гърдите на Елизабет.

— А мама лъже ли те, Каси? — Даш докосна косата ѝ нежно, в същото време Елизабет усети как ръката му се прокрадва около раменете ѝ.

Той беше топъл и силен. Господи, точно сега имаше нужда от тази сила.

— Мама никога не лъже — въздъхна най-сетне момиченцето.

— Да, така е — той придърпа и двете в ръцете си, прегръщайки ги, защитавайки ги. — Нито пък някога ще го направи, Каси. Никога. Сега искам да ми кажеш какво точно се случи онази нощ. Докато не разбере какво е станало, не мога напълно да защитавам теб и майка ти. Трябва да ми кажеш всичко.

Елизабет знаеше, още когато Даш изрече думите, че няма да може да се справи със спомените на Каси от онази нощ. И беше права. Но остана и запази мълчание, борейки се с желанието да се скрие вътре в себе си, да издърпа плаща резервираност около раменете си, за да може да запази своята сила заради дъщеря си.

Дейн дължеше на Грейндж плашеща сума пари. Когато другият мъж бе пристигнал в къщата, той го бе чакал. Вече бе информирал

Каси за произхода ѝ, бе беснял пред нея, казвайки ѝ отново и отново какво малко животно е, как трябва да бъде поставена в клетка, затворена, както другите животни по света. Че майка ѝ никога вече няма да я поиска. Никога няма да я обича. Не знаеше ли Каси как майка ѝ отказва да ѝ позволи да има домашен любимец? Думите му бяха жестоки. Как мисли детето, че ще се почувства майка ѝ, когато научи, че то не е нищо повече от животните, които му бе отказвала през годините?

Каси се бе разплакала, когато Грейндж се появи за парите си. Именно тогава Дейн му бе предложил нещо много по-ценно. Едно дете Порода. Заченато по естествен път и без генетичните дефекти, които пречеха на другите Породи да заченат деца. Възможност да бъде обучена. Способна да ражда. За да убеди другия мъж, Дейн бе разкъсал нощницата на Каси, за да му покаже генетичния маркер. Същият маркер бе посочен в свръхсекретните файлове, които Мартен му бе дал преди години.

Грейндж бе изпаднал във възторг. Но бе достатъчно умен, за да знае, че Дейн няма да се размине само с продажбата на дъщеря си. Беше казал на Каси да гледа, за да види колко е лесно да се убие човек. Че това ще бъде един от многото уроци, които много скоро ще научи. Баща ѝ бе убит пред очите ѝ.

Каси се разплака, докато им разказваше какво се е случило, и Елизабет не я спря. Риданията ѝ бяха сърцераздирателни, но и пречистващи. Най-сетне на Каси ѝ бе позволено да се изправи пред истината за онази нощ, майка ѝ най-после бе разбрала какво се бе случило.

Когато приключи, Елизабет я залюля и започна да тананика приспивна песен. Не възрази, когато Даш седна и прегърна и двете им. Най-накрая малкото момиченце потъна в изтощен сън в прегръдките на майка си.

Елизабет я положи обратно в леглото и отстрани тъмните къдрици с треперещи пръсти от лицето ѝ.

— Скоро ще се събудя — прошепна тя пресипнало. — Ще се събудя в моята къща, в леглото си и ще осъзная, че всичко е било само един ужасен кошмар.

Даш въздъхна зад нея и се изправи от леглото.

— Когато го направиш, събуди и мен — каза с въздишка. — След това намери обяснение за присъствието ми в това легло заедно с теб. Защото няма да те пусна, Елизабет. Нито сега, нито никога.

Тя се взря надолу към дъщеря си, неспособна да се обърне и да го погледне.

— Какво да правя? — попита го, борейки се с чувството на безпомощност, което я връхлетя внезапно. — Кажи ми какво да правя, Даш. Как мога да я защита?

— Сама не можеш, Елизабет — гласът му беше твърд и студен. — Но аз мога. И ще го сторя. Сега легни и се опитай да си починеш. Утре ще съставим план за това. Обещавам ти, Каси ще бъде защитена.

ГЛАВА 14

Утрото дойде прекалено бързо. Елизабет седеше в кабинета, притихнала и с празен поглед, докато Даш и Майк Толър стояха пред нея. Плановите, които Даш бе направил, без одобрението ѝ, бяха лудост. Някак си, докато нощта се превръщаше в ден, тя бе разбрала, че това ще се случи. Беше слушала меките, подобни на издаваните от кученце звуци, докато тя спи, и бе разбрала, че Даш ще ѝ отнеме бебчето.

Нямаше значение, че Елизабет знае, без сянка на съмнение, че той иска единствено да я защити. Нямаше значение, че защитата си имаше цена. Всичко, което тя знаеше, беше, че кулминацията на двегодишната битка, бягане и криене, приключва с това.

Младата жена седна на износения диван и погледна двамата мъже, ръцете ѝ се пъгнаха между коленете ѝ, усещайки се обърквана, откъсната от света около себе си. Нейното бебче, детето, което бе отгледала, е било нещо повече от един експеримент за другите. Тя и дъщеря ѝ бяха използвани по ужасяващ начин. Едно малко момиченце е било принудено да порасне прекалено бързо. Да види ужаса на един живот, който не би трябвало никога да познае. И сега, те искаха да го разделят с майка му.

— Не — Елизабет запази гласа си спокоен и умерен. Даш не изглеждаше изненадан.

Не трябва да бъде изненадан, помисли си тя. Той трябваше да знае, че никога не би се съгласила. Налагаше се Даш да измисли друг план.

— Елизабет — въздъхна младият мъж. Звукът бе изпълнен със съжаление. — Чуй ме, бейби. Ако тръгнеш с нея, тогава никога няма да можем да накараме Грейндж да излезе от имението си в точното време. Ще приберем Каси на безопасно място, след това ще се погрижим за чудовището. Това е единственият начин, по който можем да действваме.

Трябваше да съществува друг начин, защото тя нямаше да приеме този.

— Каси остава с мен — Елизабет се изправи на крака, гледайки спокойно към мъжете, изумена от самата себе си, както и липсата на ярост, страх или гняв.

Тази сутрин би трябвало да се разкреши. Вътрешностите ѝ би трябвало да бъдат тресяща се развалина при мисълта за това, пред което е изправена дъщеря ѝ. Елизабет не би трябвало да бъде в състояние да функционира нормално, като се има предвид шока, в който знаеше, че навлиза.

— Елизабет — Даш пристъпи пред нея, когато тя понечи да напусне стаята. — Нямаме избор — тя спря, преди да се докосне до него. Не можеше да го докосне. Не можеше да позволи топлината му да проникне през ледената защита, с която бе обвила сърцето си. Втренчи се в гърдите му за няколко дълги секунди, видя колко добре военната тениска обгръща очертаните му мускули, как се разтяга и се приспособява към извивките на тялото, за което тя жадуваше толкова силно. Едно тяло, което не биваше да докосва. Което нямаше право да желае.

— Разбира се, че имаме — сви рамене жената, когато най-сетне погледна нагоре към него. — Ще направим същото, каквото направиха Котешките породи. Ще отидем при медиите.

Елизабет почти усети как въздухът около нея запращя, зареден с гняв и назриващ протест. Това бе едно просто решение. Котките го бяха направили и сега бяха толкова надеждно защитени и независими, че никой не смееше да се забърка с тях, от страх от обществено недоволство. Дъщеря ѝ можеше да бъде защитена по същия начин, нали?

— Медиите? — произнесе Даш внимателно. — Помисли върху това, Елизабет. Каси не е пълнолетна и не разполага с подкрепата на Прайд. Нещо повече, не е била създадена в лаборатория. Била е зачената по естествен път, което вдига залога по начин, който никога не би могла да си представиш. Ти си само една жена и учените, които ще имат огромно желание да сложат ръце върху Каси, за да я *изследват* — той изрече последната дума подигравателно, — могат да измислят всякакъв вид обвинения срещу теб. Ти ще се превърнеш от една майка, бореща се да спаси рожбата си, в алчен продажник,

използващ детето си, за да постигне това, което иска. Могат да те обвинят в убийството на Дейн. Да направят така, че да изглежда, че ти си в съюз с Грейндж...

Младата жена поклати отчаяно глава, паниката изгаряше гърдите ѝ.

— Не...

— Ще го направят, Елизабет — Даш запази гласа си тих, почти зловещ. — Изслушай ме. Чуй това, което ти казвам, защото знаеш, че е вярно. Могат и ще го направят. Каси е необикновена. Освен това могат да я използват. Не си мисли, че ще можеш да спечелиш срещу тях. Ако отидеш при медиите сега, преди да е обявена като Порода и под тяхна защита, тогава ще я загубиш завинаги.

Елизабет преглътна трудно, докато го гледаше в очите и виждаше пълното му убеждение, силата на вярванията му. Не бе помислила за това, не се бе сетила, че те ще се опитат да ѝ отнемат детето, че биха могли да манипулират ситуацията по такъв ужасен начин. Тя погледна към Майк Толър. Лицето му беше мрачно, а погледът му загрижен, когато кимна в съгласие. Те могат да го направят, сякаш крещеше изражението му. И щяха да го направят.

Оставаше ли ѝ друга възможност, освен тази, да се раздели с детето си?

— Но тя ще бъде без мен — прошепна Елизабет, като се обърна отново към Даш, обвиняйки защитно ръце около гърдите си. — Трябва да ги накараш да ми позволят да отида с нея.

Не можеше да си представи да бъде разделена от Каси. Да не е до нея, когато има кошмари, когато е изплашена. Ами ако се случи нещо. Ако не е до нея, как щеше да бъде сигурна, че дъщеря ѝ е в безопасност?

— Грейндж познава навиците ти, бейби — продължи Даш. — Той вярва, че никога няма да оставиш Каси да отиде някъде сама. Няма да очаква това. И тогава, когато сме готови, ще го оставим да си помисли, че те е открил. Ако изчезнеш с Каси, тогава той ще потъне вдън земя, ще се скрие, докато получи шанс да я вземе. Шанс, който ти няма да можеш да предвидиш. Трябва да го отстраним, Елизабет. Това е единственият начин.

Да го отстранят. За миг, споменът за репортажа по телевизията проблесна в съзнанието ѝ. Главорезът на Грейндж, намерен в локва

кръв, с прерязано гърло. *Професионално убийство* — бе заключил репортера. Даш го бе отстранил, окончателно.

— Да го убиеш? — попита тя слабо. Никога не бе убивала човек. Но също така никога не бе имала възможност да се доближи до гърлото на Грейндж.

— Само ако се налага — обеща й Даш, но тя видя чистата ярост в очите му. Елизабет имаше чувството, че той ще го направи „наложителен“ случай. — Първо трябва да се погрижим за безопасността на Каси. След това ще видим какво можем да направим с Грейндж. Може да имаме късмет и той да се вслуша в здравия разум — сви рамене Даш.

Елизабет примигна. Очите му блестяха диво, а тонът му ясно отразяваше надеждата, че Грейндж няма да е склонен да се вслуша в здравия разум. В този момент, Даш приличаше на това, което е бил създаден да бъде — един див, безмилостен ловец.

— Значи, отиваме на лов? — попита тя бавно.

Усмивката, която премина по лицето на Даш, беше почти като ръмжене.

— Много добре казано — той кимна, изглежда идеята му харесваше.

Елизабет го наблюдаваше внимателно. Докато го правеше, усети как горещата ярост пълзи по ръбовете на щита, който се бе опивала да създаде през изминалата нощ. Терънс Грейндж бе преследвал нея и Каси в продължение на две години, убивайки всеки, който би им помогнал, заставайки на пътя на всеки шанс, който Каси би могла да има за нормален живот.

Той го бе направил от алчност и жажда за власт. Да притежава някой толкова уникален, толкова необикновен, и да го използва за собствените си ексцентрични, извратени цели. Той беше демон. Едно чудовище, което няма да спре, докато не унищожи Каси.

Елизабет пое дъх силно и спокойно.

— Научи ме да ловувам — тя се втрени в Даш, позволявайки на гнева да се засили, усещайки как защитата се руши. — Сериозно, Даш. Научи ме как да го правя.

Нямаше да стои настрана. Ако трябваше да го направи по неговия начин, тогава и тя щеше да се бие. А тя знаеше, че Даш може да я научи как да го прави.

Очите му се присвиха и това, което проблесна там би трябвало да я ужаси. Беше страст. Гореща. Гладна. Сякаш мисълта на Елизабет, да се бие редом с него, разпали един пламък, който той нямаше намерение да потиска.

— Да те обуча? — попита я внимателно. — Сигурна ли си, че това е, което искаш, Елизабет? Можеш да направиш това по безопасен начин. Аз нямам нищо против да нося основната тежест на работата. Знам как.

Устните ѝ изтъняха, а ноздрите ѝ пламнаха, когато главата ѝ се надигна и срещна погледа му директно. Тя разбираше много добре факта, че той знае как да се справи. Даш си беше такъв, готов да се погрижи за всичко, независимо дали битката бе негова, или не.

— Тя е мое дете — каза Елизабет решително. — Нашите животи бяха унищожени. Ако трябва да изпратя детето си надалеч, за да го предпазя, тогава някой трябва да си плати за това. Вината е негова.

Така че той трябваше да си плати. Елизабет остави тези думи неизречени.

Даш се загледа в нея няколко дълги, мълчаливи секунди. През това време топлината сякаш започна да нараства в очите му, във въздуха около него. Младата жена очакваше всеки миг пламъците да започнат да гаят тялото ѝ. Той приличаше на човек, който е готов да се отдаде на всичките си порочни желания, независимо дали има зрители, или не.

— Майк — промърмори мъжът. — Мога ли да поговоря насаме с Елизабет?

Дотук с публиката. Елизабет потисна трепета от безпокойство, който премина по тялото ѝ.

Майк се надигна бавно на крака и прочисти гърлото си.

— Ще бъда в кухнята, за да подишам чист въздух. Така или иначе, тук стана прекалено горещо за мен — той беше ухилен до уши, когато мина покрай тях.

Щом вратата се затвори, Даш се обърна бавно към жената.

— Ще те чукам — каза той тихо, без съмнение в гласа, че това няма да се случи. — Ако те тренирам, ще направя повече от това да те науча как да стреляш или как да се биеш. Няма да бъда в състояние да го спра.

Елизабет облиза устни нервно.

— Ще го направиш, така или иначе. И двамата го знаем — това бе нещо, което бе приела, докато лежеше в прегръдките му миналата нощ. Нямаше начин да се скрие. Той можеше да я има тогава. Можеше да я вземе там, в неговата спалня, и тя не би направила нищо, за да го спре.

Даш поклати предупредително глава.

— Това е различно, Елизабет. Да те защитавам и да се бия редом с теб са две различни неща. Ако си достатъчно силна, за да тръгнеш да отмъщаваш, значи си достатъчно силна, за да понесеш всичко, което аз съм. Всяка част от мен. Готова ли си да приемеш това?

Елизабет се намръщи.

— Какво? Нима чукаш по различен начин от другите мъже? — озъби се най-сетне тя. — Какво повече би могъл да направиш?

Даш закрачи около нея. Всъщност, можеше да се каже, че я дебнеше, докато я наблюдаваше внимателно.

— Обзалагам се, че Дейн те е чукал в мисионерската поза. При изгасена светлина. Малко въртене в тъмнината, едно или две изсумтявания и край — отвращението към другия мъж, въпреки че бе мъртъв, беше очевидно.

Елизабет се изчерви. Описанието бе твърде близо до истината.

— Е, и? — сви рамене тя. — Какво ще направиш ти? Ще оставиш лампите светнати?

Даш беше зад нея, главата му се наведе близо до нейната и устните му доближиха ухото ѝ.

— Някога била ли си яздена? — попита той дрезгаво, възбудено. — Вземана ли си коленичила, защото страстта е толкова гореща, толкова силна, че не може да бъде отхвърлена? Дрехите ти да бъдат разкъсани от тялото ти, да бъдеш обладана толкова дълбоко и силно, че да не можеш да направиш друго, освен да крещиш от върховното удоволствие?

Очите на Елизабет се разшириха, а сърцето ѝ внезапно запрепуска в гърдите ѝ. Тя поклати глава бавно, опитвайки се да проговори.

— Не — изпъшка най-сетне.

Даш не я докосваше, но гърдите ѝ бяха подути, зърната ѝ — втвърдени почти болезнено, а вагината ѝ бе влажна от гъстите сокове на желанието.

Ръката му се придвижи по извивката на дупето ѝ, игнорирайки изненаданото ѝ трепване.

— Ами тук? — буквално изръмжа мъжът. Звукът подразни гръбнака ѝ, но вместо страх, предизвика силна възбуда, която младата жена не можеше да отхвърли.

Гладът му пулсираше във въздуха около нея. Беше дълбок, изгарящ и караше утробата ѝ да се свие в отговор.

— Какво? — попита объркано тя. Представата за това как я язди, как я обладава, все още владееше съзнанието ѝ.

— Била ли си чукана в стегнатото дупе, Елизабет? — попита той, а очите ѝ се разшириха шокирано от изненада. — Знаеш ли, че всеки път, когато те гледам как вървиш, когато гледам как хубавото ти задниче се върти, всичко, за което мога да мисля, е как потапям пениса си вътре в него?

Сякаш това бе възможно! Той се опитваше да я изплаши. Опитваше се да я накара да се отдръпне, беше сигурна в това. А тя нямаше намерение да го прави.

— Престани — Елизабет отскочи от него и се обърна яростно. — Защо се опитваш да ме сплашиш по този начин? Имам право да направя това, Даш.

Изразът в очите му беше почти плашещ. В съзнанието му нямаше жажда за кръв, вместо това, главата му бе изпълнена с представата за горещ секс.

— Ти не разбираш — Даш поклати глава бавно, устните му се извиха в дива усмивка. — Все забравяш, че аз не съм просто един войник, бейби. Аз съм Порода. И ми повярвай, когато ти казвам, че никога друг мъж няма да те чука като мен. Никога няма да бъдеш обладавана по начините, по които аз ще го сторя. Мога да те защитя и по този начин да овладея някои по-трудни аспекти на страстта си, за известно време. Но ако трябва да те тренирам, да те обучавам да се биеш редом с мен, тогава ще ти се наложи да ме вземеш. Всеки път. Ще имаш всичко, което съм, Елизабет, и то не само човека, който искаш да бъда. Сега направи своя избор. И да знаеш, веднъж направиш ли го, няма връщане назад. Без хленчене, без цупене, без фалшиви оправдания. Ще приемеш всичко.

Устата ѝ бе пресъхнала, но други части от тялото ѝ бяха прекалено влажни, за да се чувства комфортно.

— Ще ме изнасилиш ли? — попита Елизабет подозрително. Никой мъж нямаше да я вземе, освен при нейните условия. Дейн не го беше правил и беше дяволски сигурно, че и Даш не би.

Даш наклони глава, по лицето му премина спокойна увереност.

— Няма да се наложи.

— Не означава не — каза тя лаконично. — Ще спазваш ли това?

Мъжът кимна незабавно.

— Разбира се — след това се усмихна с тази усмивка, която я правеше повече от неспокойна. — Но можеш да кажеш не, след събитието обаче. Съгласна ли си?

Елизабет го погледна сардонично.

— Съгласна. Но заради тази самоувереност може да паднеш на задника си, приятелю.

— Или върху твоя — измърмори Даш. — Споразумяхме ли се?

Тя се съгласи да позволи дъщеря ѝ да бъде взета от нея. Да бъде оставена под закрилата на едни непознати. Да се довери на мъже и жени, които не познаваше. Но също така знаеше за ада, в който са живели тези мъже и жени. Били са преследвани, предадени. Те щяха да се грижат за Каси, да я защитават с живота си, точно както се защитаваха един друг. Но бебчето ѝ щеше да остане без нея. За известно време.

Елизабет пое дълбоко дъх и преглътна тежко.

— Споразумяхме се.

О, Боже! Ако очите му можеха да станат по-горещи, то сега щеше да бъде точният момент. Златистокафявите ириса бяха почти кехлибарени, блестящи от страст. Ноздрите му пламтяха, а изражението му натежа от чувственост.

— Знаеш ли, че мога да помириша възбудата ти? — попита Даш тихо. — Знам кога сладката ти топлина потича за мен, Елизабет. Знам кога нежната ти вагина е покрита с хлъзгава роса, подготвяйки се за мен. Точно както сега. Това те кара да искаш да се съпротивляваш, нали? Кара те да се подмокряш и възбуждаш от представата да противопоставиш ума си срещу моята издръжливост. Точно както мен ме прави твърд. Толкова твърд, че ходенето може да се превърне в проблем.

Лицето ѝ пламна от срам, защото наистина беше влажна и с всяка изминала секунда се овлажняваше все повече. Трябваше да

мисли за Каси, за тежката раздяла, която ѝ предстоеше, но вместо това, всичко, което си представяше, бе Даш и глада, който нарастваше помежду им.

Погледът ѝ трепна към дънките му, след това бързо се върна на лицето му. Този цип заплашваше скоро да се пръсне. И Даш беше прав. Това я караше да иска да се съпротивлява. Той възнамеряваше да я вземе, да я накара да се предаде. Елизабет можеше да го види в изражението му, да го чуе в гласа му. Никога не се бе предавала пред никого. И нямаше намерение да започва с Даш.

Младата жена облиза устни, облекчавайки болезнената сухота, след това преглътна тежко, докато той следеше всяко нейно движение.

— Върви при Каси — изръмжа най-сетне Даш. — Махни се от мен, преди да те взема още сега. Кейн и братята му, както и няколко Породи от основния Котешки Прайд, ще бъдат тук тази нощ. Пригответи се, Елизабет, защото когато си тръгнат, ще разбереш какво означава да бъдеш моя жена.

Тя отстъпи бавно. Не бягаше, уверяваше се сама, вместо това упражняваше изключителна предпазливост.

ГЛАВА 15

Котешките породи бяха точно толкова силни и великолепни в реалния живот, колкото бяха и на телевизионния екран. Пристигнаха след полунощ с огромен хеликоптер Стелт, който се приземи в края на пасбището на ранчото на Майк Толър.

Там бяха Кейн Тайлър и трима от неговите братя. Придружаваха ги Калън Лайънс, Тайбър Уилямс, Танер, Даун и Шера. Всички бяха въоръжени и изглеждаха точно толкова опасни, колкото бяха обучени да бъдат. Елизабет стоеше във всекидневната с Каси, държеше я до гърдите си и я люлееше. Въпреки, че мечтаеше да се срещне в действителност с Котешките породи, момиченцето не прие много добре новината за раздялата с майка си.

Беше плакало в продължение на часове. Сърцето на майката се късаше, докато слушаше риданията и воплите на дъщеря си, която я молеше да не я отпраща. Елизабет бе плакала с нея. И двете бяха опустошени емоционално, когато големият въоръжен отряд влезе в къщата.

Младата жена можеше само да се взира шокирано в тях. Те бяха също толкова високи и мускулести като Даш, но очите им бяха по-сурови, а израженията им, като издялани от камък, докато не съзряха Каси.

Елизабет наблюдаваше изумено как двете жени са извърщат настрана, а очите им блестят от влага. Погледите на тримата мъже Породи потъмняха болезнено.

— Калън? — попита Кейн тихо, сякаш чакаше одобрение.

Калън пристъпи по-близо, златистокафявите му очи бяха станали кехлибарени, дългата му светла коса падаше около суровите черти на лицето му. Когато той пристъпи към дивана, Елизабет усети, че Даш се придвижва зад нея покровителствено, с чувство на притежание. Другата Порода също забеляза движението, ако развеселеното извиване на устните му беше някакъв показател.

— Касиди — Калън седна и се взря нежно в детето. — Какво прекрасно малко момиченце си ти. Чух, че може да се нуждаеш от нашата помощ за известно време.

Гласът му беше дълбок и дрезгав, но невероятно нежен, когато погледна Каси.

— Искам да остана с мама — изхълца през сълзи детето, докато Елизабет се бореше с желанието да настоява дъщеря ѝ да получи това, което иска.

В очите на Калън проблесна болка. Те бяха невероятно изразителни, докато наблюдаваха Каси, показваха съчувствието му, нуждата му да я успокои.

— Знаеш, че Грейндж е много лош човек, Каси — каза той тихо. — Проверих го. Знаеш, че ще причини болка на теб и на майка ти, ако ви хване — мъжът вдигна ръка, когато Елизабет понечи да протестира. — Няма да те лъжа, Каси. Няма да ти казвам, че ще бъде лесно, за теб или майка ти. Фактите са си факти. Даш и мама няма да могат да се справят с Грейндж ако знаят, че ти не си в безопасност. Ако се опитат, може нещо да се случи, и Грейндж в крайна сметка да нарани всички ви.

Каси потрепери.

— Но феята не може да помогне на мама, ако мен ме няма — възрази тя през сълзи.

Калън не откъсваше поглед от малкото момиченце.

— Но Даш може. Той и майка ти ще могат да се придвижват по-бързо и ще могат да измамат Грейндж по-лесно, ако знаят, че ти си скрита и защитена. А вие двете с феята ти ще бъдете скрити и защитени в моя дом. Обещавам ти това.

— Искам моята мама — изскимтя Каси и ръцете ѝ се стегнаха около кръста на Елизабет. — Оставам с нея.

— Калън — жената, която се придвижи зад него беше много по-дребна от другите. Меките ѝ златистокафява коса и очи бяха невероятно нежни. Даун беше Порода пума и Елизабет можеше ясно да забележи влиянието на животинската ДНК в нея. Високите ѝ скули, скосените златисти очи и фино извити вежди ѝ придаваха същински котешки вид.

Каси сякаш трепна от изненада, когато жената се приближи. Наведе се напред, след това се отдръпна и погледна към Елизабет с

ококорени очи.

Сложи пръсти на устата си и прошепна:

— Тя има фея, мамо. Точно до нея. Като моята.

Елизабет не беше сигурна какво да каже в този момент. Смяташе, че феята на Каси не е нещо повече от оправдание за нещата, които разбираше от по-развитите си сетива.

— Наистина? — прошепна тя в отговор.

Детето кимна.

— Но е тъжна — то се обърна към Даун. — Защо твоята фея е тъжна?

Даун примигна, след това погледна към Елизабет.

— Каси си има фея — обясни майката. — Тя... я успокоява — младата жена не знаеше какво друго да каже.

Даун най-сетне се усмихна разбиращо.

— Може би моята фея се е уморила да бъде сама — въздъхна тя. — Няма много останали феи по света, Каси.

Каси наклони глава замислено.

— Не. Тъжна е, защото ти не я чуваш — изрече най-сетне. — Трябва да слушаш феята си.

— Права си — кимна жената. — Но аз не знам как. Може би ми трябва някой, който да ме научи как да го правя.

Момиченцето замълча няколко дълги мига.

— Не искам да оставя мама — гласът ѝ потрепваше от ридания.

Калън се премести назад, когато Даун седна на дивана до Елизабет и Каси и се загледа в детето с нежни, но предпазливи очи.

— Не те виня, Каси — произнесе най-сетне печално. — Ако имах майка като твоята и аз не бих искала да я оставя. Но вие двете ще бъдете в по-голяма безопасност, ако сте защитени. Не е ли това най-важно, Каси? Ти и мама да бъдете в безопасност?

Пръстите на Каси се впиха в ръкава на Елизабет. Най-накрая повдигна очи, сините дълбини блестяха от сълзи.

— Страх ме е без теб, мамо — прошепна тя.

— Знам, миличка — Елизабет преглътна тежко. — Аз също се страхувам без теб. Но не мога да накарам Грейндж да ни остави на мира, ако знае къде се намираш. Много е важно той да не може да те намери, така че мама да го накара да си отиде — *далеч*, помисли тя студено.

Главата на момиченцето отново се сведе.

— Ще се върнеш ли? — попита то плахо.

— Каси — младата жена повдигна лицето на дъщеря си, докато не се взря в очите ѝ. — Не бих могла да стоя далеч от теб. Ти си моето бебче. Знаеш, че ще се върна за теб. Нали?

Каси преглътна мъчително.

— Въпреки че съм Порода? — попита пресипнало.

Яростта погълна Елизабет, въпреки че тя се бореше да я сдържи.

— Касиди, това че си Порода не те прави по-различна за мен. Ако искаш да знаеш истината, толкова съм щастлива, че Дейн не е твой баща, че мога да разцелувам онзи доктор, който ни измами. Защото той ми даде най-специалното бебе на света. Разбираш ли ме?

Каси се засмя слабо, въпреки че очите ѝ още плуваха от сълзи.

— Даш може да ми бъде татко — прошепна тя. — Може би нямаше да ме е страх толкова, ако знаех, че той е мой татко.

— Каси — Елизабет не беше шокирана, но не очакваше Каси да нападне толкова скоро.

— Каси — Даш прекъсна протеста ѝ. — Познаваш ли друга Вълча порода, млада госпожице?

Детето надигна очи и поклати глава отрицателно.

— Тогава изглежда, че оставаш с мен. Но не мога да убедя майка ти, докато Грейндж не бъде наказан. А за да го направя, ти трябва да тръгнеш с Даун и Калън. Останалото ще го обсъдим по-късно.

Очите на Каси се присвиха. Елизабет никога не бе предполагала, че дъщеря ѝ може да бъде такава малка измамница.

— Ще му вземеш ли шоколада, Даш? — попита тя, внезапно заинтересована.

— О, да, всичкият — обеща младият мъж. — А той не знае тайната да си го върне. Не забравяй това.

Усмивката на Каси стана по-широка.

— Мога ли да получа неговия шоколад? — попита невинно. — Той трябва да е за добрите момиченца.

— Цял кашон, Каси. Но трябва да отидеш с Калън, за да може мама и аз да се погрижим за това. Става ли?

Каси въздъхна и погледна отново към Елизабет.

— Един ден, ще мога да си купя собствен шоколад — каза най-сетне с въздишка. — По-добре ми донеси, Даш, или може би ще кажа

на мама как се пазариш за начини, по които да стоиш далеч от неприятности.

Елизабет наблюдаваше Даш, видя как очите му се присвиха, въпреки че устните му се извиха в усмивка.

— Може би трябва да се погрижим за джобни, когато се върнем — каза най-сетне, сякаш тя бе спечелила. — Малките момиченца имат нужда от собствени пари за шоколад.

Каси се обърна отново към майка си, усмивката ѝ бе сладка и невинна.

— От него ще стане добър татко, мамо. Казах ти.

Елизабет изсумтя.

— Защо? Защото можеш да го въртиш на малкия си пръст ли?

Детето въздъхна.

— Това е мястото, където живеят всички добри татковци, мамо. Така каза феята. Трябва да поговорим, когато дойдеш да ме вземеш. Мога да ти кажа всичко за това.

Изглеждаше сериозна. Елизабет примигна към дъщеря си, изумена не за първи път от момиченцето.

— Определено ще го направим — обеща тя. — Това означава ли, че ще тръгнеш?

— Добре — нацупи се Каси. — Надявам се, за тяхно добро, да имат шоколад. И по-добре да не забравят, че вълците ядат котки за вечеря. А още по-добре ще е да не се забъркват с мен.

Преди Елизабет да успее да се отърси от шока, дъщеря ѝ слезе от скута ѝ и тръгна към стълбите. На първото стъпало се обърна.

— И искам да взема хубавите си дрехи. И нощницата си. И мечето, което Даш ми купи. И най-добре се върни за мен, мамо, или ще те преследвам, както правят големите вълци, а когато те хвана, ще те ухапя.

Каси тръгна нагоре с приповдигнато настроение. Елизабет въздъхна тежко.

— Е, поне не плаче. Но наистина не ви завиждам. Характерът на Каси невинаги е приятен за гледане.

— Обичам я — обади се Кейн от другия край на стаята. — Бог да благослови сърцето ѝ. Обичам я — хилеше се лукаво, когато погледна назад към Котките, които се взираха в него. — Вълците ядат котки за

вечеря. За Бога, искам да бъда вълк — той погледна към Шера и изръмжа.

Елизабет се обърна към Даш.

— Мили Боже. Този човек ще гледа дъщеря ми? — заля я вълна от чист майчински страх. Каси и Кейн Толър заедно, щяха да бъдат катастрофа.

— Не се притеснявайте, госпожо Колдър — каза най-сетне Шера хладно. — През по-голяма част от времето го държим вързан и със запушена уста. Освобождаваме го само когато ни трябва малки остроумни шеги за животни.

— Кейн — произнесе Калън предупредително. — Остави Шера намира.

Кейн въздъхна.

— Ще трябва да обсъдя това с Каси. Обзалагам се, че тя може да помогне — той тръгна към стълбите, обръщайки гръб на останалите. — Аз само, въъ... ще ѝ помогна да опакова шоколада си.

— Не — Елизабет се изправи на крака светкавично и се обърна към Даш разтревожено. — Сигурен ли си, че той е... — тя преглътна, — нормален?

— О, достатъчно нормален е — засмя се Даш, поклащайки глава. — Просто се опитва да дразни Шера. Чух, че прави това често. Елизабет ще помогне на Каси с опаковането, Кейн. Трябва да поговоря с теб и Калън в кабинета. Ако нямаш нищо против.

Гласът му ги уверяваше, че в действителност не му пука дали имат нещо против.

— Разбира се — въздъхна Кейн, сякаш бе разочарован. — Обзалагам се обаче, че тя знае доста добри вълчи номера. Засрами се, Даш, да не позволиш на стария си приятел да разбере за тези малки диви гени, въртящи се в тялото ти. Можех да използвам някои полезни сведения през последните няколко месеца — той се обърна и последва Даш, докато Елизабет клатеше глава изумено.

— Той наистина е безобиден — увери я Шера сухо. — Но не бихме искали хумора му да зарази Каси, така че обещаваме да ги държим разделени.

— Да — Елизабет издиша бавно. — Това е много, много добра идея.

ГЛАВА 16

Кейн не се е променил много, помисли си Даш, докато ги водеше към кабинета на Майк. Все още беше саркастичен и настървен да причинява неприятности при първа възможност. Малката Котешка порода Шера, като че ли бе основното му вечерно ястие. Колкото и странно да бе обаче, Даш откри едно силно подводно течение на опасен гняв, показващо, че жената бе обезпокоена. Познаваше Кейн от дълго време, беше се сражавал с него, бе пазил гърба му, а той неговия, но никога не бе виждал Кейн Тайлър такъв, какъвто го видя днес. Подигравателният, саркастичен Кейн често бе сигурен знак за това колко опасен е в този момент. Ако остроумните изказвания бяха някакъв показател, то малкият снежен леопард наистина бе на грешната му страна от доста време.

— Тя е сладко хлапе — отбеляза Кейн, затваряйки вратата зад себе си. — Прилича на теб, Даш. Сигурен ли си, че не са използвали твоите малки войници за експеримента?

Рязък и подигравателен, Кейн обръщаше малко внимание на формалностите или любезностите, когато бе ядосан.

Даш изсумтя.

— Не са имали време да вземат проби от моите малки войници, Кейн — измърмори той. — Не съм бил в лабораториите откакто бях на десет години.

Двамата мъже се вторачиха в него изумено. Време за обяснение. По дяволите, бе мислил, че този ден никога няма да настъпи. Даш обясни накратко бягството си. За дребно дете, каквото бе той, не бе особено трудно да се шмугне в един от микробусите за доставки и да се скрие. Бе успял да измине пътя от малката лаборатория в планините на Колорадо до Мисури за по-малко от шест месеца, и след това животът беше лесен.

Приемно семейство? Социалните се бяха погрижили да завърши училище, а след дипломирането си, се бе записал в Армията. Гените, преплитащи се в ДНК-то му никога не се показаха в кръвните или

физическите тестове и оттам нататък просто трябваше да запази тайната си и да си върши работата.

И двете неща бяха доста лесни. Даш знаеше какво го чака, ако Съветът научи, че е избягал и е оцелял. Те бяха известни с това, че изпитват силно чувство за собственост, що се отнася до съществата, които бяха създали.

— Не си ли чифтосан още? — попита го Калън тихо, когато той и Кейн погледнаха Даш от канапето.

— Дали съм правил секс? — изненада се Даш. — Човек няма ли право на малко личен живот, Лайънс? — това определено не бе работа на никой от Породите.

— Не — ухили се Калън, поклащайки глава. — Не си белязал жената, Елизабет, иначе щях да го подуша. Което значи, че не си я взел сексуално още. Прав ли съм?

Това изобщо не е твоя работа, помисли си Даш. По дяволите. Не бе знаел, че намирането на защита на Каси, означава въпроси по отношение на сексуалния му живот. Особено липсата му на такъв с Елизабет.

Даш се намръщи предупредително.

— Какво общо има това с Каси?

— С Каси не много — Калън сви рамене. — Но с теб и майката, може би доста. Добавените ти гени може и да ти позволят милостиво бягство от това, което Тайбър и аз научихме. Що се отнася до Вълчите породи, можем само да предполагаме, че е същото, тъй като още не сме срещали някоя, която е била чифтосана.

Кое не обясняваше причините за въпросите, що се отнасяше до него. Връзката му с Елизабет нямаше нищо общо с Каси или нейната защита. Даш тръсна глава.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

Калън се наведе напред бавно.

— Мъжките Котешки породи, изглежда, имат склонност да показват връзката си с нашите братовчеди-животни по един уникален начин.

— Това е хубав начин да го кажеш — изсумтя Кейн подигравателно. — Не знаех, че можеш да увърташ толкова добре, Калън.

Калън го стрелна с гневен поглед, преди да се обърне отново към Даш:

— Забелязвал ли си нещо необичайно по време на секс с някоя жена?

Даш се изчерви, докато гледаше единия и другия мъж. По дяволите. Откога личния разпит идваше със съгласието за помощ? Най-накрая поклати глава, докато гледаше двамата мъже слисано.

— Като какво, например? — попита Вълчата порода.

Кейн се взря в тавана, сякаш разговорът вече бе извън неговия контрол и интерес.

Калън въздъхна тежко.

— Когато Тайбър и аз открихме половинките си, научихме, че телата ни имат много уникална реакция към тях по време на секс.

Кейн изсумтя, но запази мълчание.

— Като например? — попита Даш объркано.

Калън прочисти гърлото си и устните му се извиха в лека усмивка.

— На пенисите ни се появява едно нещо, наподобяващо шипа, който имат истинските котки. Той е затъпен, не остър, но ни заключва в жените ни няколко минути след еякулация. Възможно е подобен феномен да настъпва и при Вълчите породи.

Даш се взираше в Калън шокирано. Котките имаха шипове, имаха кучешки зъби... Ухили се и погледна към Кейн.

— Той се шегува, нали? — надяваше се да се шегува. Елизабет бе поразително уравновесена жена, но той не беше сигурен как ще възприеме такава животинска реакция. По дяволите, не знаеше как сам ще се справи.

Кейн сви рамене, смръщвайки се.

— Проклет да съм, ако знам. И нямам намерение да разбирам.

— Той е чифтосан със сестра ти — посочи Даш.

Кейн се намръщи по-силно.

— Не обсъждам с малката си сестра половите й отношения — изрече през стиснати зъби. — И изобщо не искам да слушам подробности по този въпрос — той хвърли предупредителен поглед на Калън.

— Тогава излез — сви рамене другият мъж, преди да се обърне отново към Даш. — Реакциите, които всяка Порода има по време на

чифтосването, са проблем, ако трябва да бъдем честни. Разгонването не е удобен въпрос, Кейн, и може да засегне способностите им да победят Грейндж.

— Разгонване? — Даш бе загубен.

Калън обясни с ясни, кратки думи „разгонването“, за което говореше, докато Даш стоеше и го гледаше шокирано.

— По дяволите — въздъхна най-сетне тежко, проверявайки езика си за някакво подуване. — Добре. Няма проблем с жлезите тук.

Точно сега не се нуждаеше от това. Не че имаше нещо против Елизабет да бъде прикована под тялото му, докато не зачене детето, за което той само мечтаеше, но беше сигурен, че тя не би оценила преживяването. Да му се наслади — да. Но да му благодари за това? По-вероятно да го убие.

— Може би тя не е твоята половинка — предположи Калън. — Ние открихме, че промените настъпват само с един човек. Жена, в случая на Тайбър и моя, която е в унисон с нас, по всеки начин. Това е чифтосване. Няма друга дума за това. Може би тя е грешната жена.

Даш изръмжа протестиращо.

— Или може би Вълчите породи нямат тази реакция — отговори той. — Също така трябва да имаме предвид рецесията на гените в моя случай. Учените щяха да ме убият, защото бях човек, а не животно. Тази дискусия може да се окаже загуба на време.

Наистина се надяваше да се окаже така. Не можеше да си се представи как обяснява това на Елизабет, както и промяната, настъпваща в тялото му. Но мисълта за това беше толкова еротична, че накара пениса му да потрепне в отговор. Стройното ѝ тяло под него, заключено към него, неспособно да избяга, неспособно да прави нищо друго, освен да трепери от удоволствие, докато поема спермата му.

— И твоите гени могат да се променят за една нощ — увери го Калън, свивайки рамене. — Това е нещо, с което трябва да бъдеш наясно. Нещо, което другите Вълчи породи ще трябва да знаят, ако се случи. Имаме няколко Котки в имението, но не много все още. И засега не сме сигурни дали от първоначалната Глутница в Мексико има оцелели.

Глутницата на Даш. Той поклати глава уморено, когато си спомни малката група деца, които бе оставил зад себе си в Колорадо, точно преди да се подготвят за преместването. По това време, той

нямаше представа къде ще отидат, а по-късно не бе в състояние да ги открие.

— Ако някой може да ги спаси, това ще бъде Улф. Той беше роден лидер, още като дете. Няма да повярвам, че е мъртъв, докато не чуя, че са открили тялото му. Доколкото съм чувал, те не могат да бъдат сигурни по този въпрос, което ми подсказва, че са избягали.

Даш през цялото време подозираше, че са избягали, но не бе правил опити да ги проследи, откакто научи местоположението на лабораторията. Животът му бе прекалено погълнат от това да открие Елизабет и Каси. По-късно щеше да търси Глутницата си.

— Имаме открити линии за комуникация — каза Кейн твърдо. — Разполагам с няколко мъже, които проверяват следите. Ако разберем нещо, ще те уведомим, когато се върнеш.

Даш кимна.

— Предполагам, че ще мине поне месец, преди да можем да се върнем. Необходима ми е седмица, може би две, за да прекарам Елизабет през някакво основно обучение, преди да тръгнем след Грейндж. Искам да е готова да се бие, в случай че се наложи.

Калън се намръщи.

— Трябва да ѝ позволиш и тя да дойде в имението. Вземи някои от моите хора, Даш, и се погрижи за Грейндж. Няма причина да излагаш на опасност жената.

— Тя е моята жена, Калън — Даш поклати глава. — Ако остане, животът ѝ невинаги ще бъде лесен. Няма да я затворя в имението, освен ако и аз не съм там. Елизабет и Каси трябва да се научат как да се защитават. Ти гледай да осигуриш одобрението от правителството за Каси, а аз ще се погрижа за онова копеле. За останалото ще мислим, когато му дойде времето.

— Грейндж няма да бъде лесен — предупреди го Кейн. — Проверих го, преди да тръгнем. Има няколко високопоставени приятели от правителството, което обяснява защо се разхожда наоколо без каишка. Знае за произхода на Каси. В минутата, в която поискаме одобрение от правителството за нея, той ще научи, че е при нас.

— Помислих за това — Даш поклати глава. — Всичко, необходимо за едно дете, е името на бащата — напомни им той. — Запишете само моето име, а тези на майката и детето оставете, както и възрастта. След като документите пристигнат, имате шест месеца да

им ги върнете с имената на двете — това беше безопасна мярка. Котките да не настояват за никакви открити малки Порооди. — Аз ще предявя иск за бащинство. Това е всичко, от което имаме нужда.

Калън кимна и се обърна към Кейн:

— Можеш ли да получиш всички документи, преди да тръгнем?

— Донесох лаптопа — отговори му той. — Ще се свържа с Меринъс и ще ѝ кажа да изпрати файла веднага. Всичко, което трябва да направи той, е да подпише копието за правителството. Елизабет трябва да подпише нашето копие и аз ще ги заверя нотариално. Можем да приключим в рамките на един час.

Даш кимна.

— Да го направим тогава. Искам да разкарам Каси възможно най-бързо оттук и да тръгна на път. Засега сме в достатъчна безопасност, но не обичам да поемам рискове.

— Много добре — каза Калън, когато всички се изправиха на крака и протегна ръка към Даш: — Добре дошъл в моя Прайд, Даш Синклер. Радвам се да те включа.

Даш прие ръкостискането, като почувства повече от просто обвързване на споразумение. За първи път през живота си, беше почти като да има семейство.

Елизабет написа бавно името си на документите. В тях тя се съгласяваше, че Даш Синклер е баща на дъщеря ѝ, Касиди Пейдж Колдър, и също така се е съгласила законно да приеме промяната на името на дъщеря си, от рожденото ѝ име, на Касандра Анжелика Синклер. То беше избрано от Каси, естествено.

— Касандра Анжелика е това, което мисли моята фея — бе кимнала твърдо, когато Елизабет я информира за това, което правят и защо. — И на мен ми харесва да имам Даш за татко. Смятам, че заслужавам шоколад. Тази работа със сватосването е тежка.

Не получи шоколад, но получи баща. Даш написа решително собственото си име до това на Елизабет и подаде документите на Кейн да ги завери нотариално. Решението за промяната на името на Каси бе дошло, след като Даун бе изказала предположение, че всяко дете от женски пол ще бъде заподозряно, ако Грейндж наистина има връзки в този клон на правителството. Възрастта на Каси бе оставена

незаписана и щеше да бъде включено леко променено описание на външния вид. Веднага след като пристигнеха в имението на Породите, черните ѝ коси щяха да получат временен цвят и промяната на идентичността ѝ щеше да бъде създадена.

Елизабет се чувстваше така, сякаш губи дъщеря си. Решенията, които бе принудена да направи, не ѝ допадаха. Винаги се бе грижила за Каси, винаги бе гледала да е защитена, в безопасност и обичана. Да позволи на някой друг да прави това, както и да промени името и външността ѝ, караше сърцето ѝ да се свива.

Бяха опаковали багажа и облекли Каси в новото ѝ палто прекалено бързо. Елизабет я отнесе до чакащия хеликоптер, борейки се със сълзите си с всеки дъх. Беше позволила бебчето ѝ да си отиде. Как можеше да остави детето си да тръгне?

— Фейта казва, че ще се върнеш за мен, мамо — прошепна Каси в ухото ѝ, докато стискаше шоколадовия сладкиш, който Елизабет ѝ бе дала. Даш ѝ го бе подал минути преди да напуснат къщата.

— Определено ще се върна, Каси — младата жена се молеше да успее.

— Фейта казва, че Грейндж е лош и че Даш ще се погрижи никога да не ни нарани отново, ако тръгна с Котешките породи — произнесе тихо момиченцето, докато лежеше върху рамото на Елизабет. — Той ще ми бъде татко и всичко ще бъде наред.

— Ще бъде, миличка — Елизабет спря пред тъмния отвор на хеликоптера. Всички вече бяха влезли в огромния летателен апарат, освен Калън Лайънс.

— Обичам те, мамо — Каси отново беше на път да заплаче и Елизабет знаеше, че не би могла да сдържи собствените си сълзи дълго.

— И аз те обичам, миличка — целуна я по челото нежно и продължително. — Бъди добричка заради мама и аз ще се върна скоро.

Младата жена подаде детето на Калън. То изглеждаше толкова малко, толкова беззащитно в ръцете му, когато той я повдигна нагоре към Даун.

Мъжът скочи в хеликоптера. Даш обви ръце около Елизабет и я дръпна назад. Вратата се затвори, скривайки гледката на бледото лице на Каси. Когато Елизабет и Даш се отдалечиха на необходимото

разстояние, двигателят се включи, огромните перки завъртяха снега по земята и летателният апарат започна да се издига бавно.

— Каси — прошепна тя болезнено, позволявайки на сълзите си да закапят сега, когато дъщеря ѝ беше далеч от погледа ѝ. Горещи, изгарящи потоци от влага се изляха от очите ѝ, а гърдите ѝ се свиха болезнено. — О, Боже, Каси. Вече ми липсваш.

Ръцете на Даш бяха около нея, държаха я здраво към гърдите му, главата му се сведе над нейната, когато хеликоптера се отдалечи бързо от тях, отнасяйки причината ѝ да живее.

— Всичко е наред, бейби — прошепна Даш в ухото ѝ, гласът му бе пресипнал и печален. — Всичко е наред. Ще го накараме да си плати за това. Обещавам ти, той ще си плати.

ГЛАВА 17

Семейство Толър се върнаха в ранчото рано сутринта, докато Даш товареше Хамъра. Елизабет спеше. Най-сетне. Беше плакала до изнемога, докато Даш я притискаше в обятията си. Той знаеше, че тя скърби, че мрази раздялата с дъщеря си и че е изпълнена със страх. Но също така знаеше, че това бе едно прочистване, подготовка за това, което Елизабет усещаше, че предстои. Така че я остави да поплаче, прегръщаше я, приглаждаше дългата ѝ коса, милваше бледото ѝ лице и ѝ шепнеше нежно.

Никога преди не се бе чувствал удобно от сълзите на една жена. Досега винаги бе имал чувството, че със сълзите си, жените са се опитвали да го манипулират и не знаеше как да се държи в подобни моменти. Но точно сега, това чувство липсваше. Това бе първият път, в който виждаше Елизабет да плаче, когато контролът, който тя държеше толкова здраво, ѝ се изплъзваше. Или пък не? Не бе сигурен, беше му трудно да прецени. Тя беше едновременно боец и жена, по равни части. Докато плачеше в прегръдките му, Даш почти можеше да усети как решителността ѝ се подсилва, яростта и болката се събират в сърцевина от стомана, която щеше да ѝ бъде нужна, за да преживее следващите дни.

Даш би могъл да се справи със ситуацията много по-бързо и лесно, без Елизабет да е заплашена, по какъвто и да било начин, ако бе приел предложението на Калън. Но той знаеше, още в самото начало, че на Елизабет ще ѝ е нужно да преживее всичко това, за да има куража по-късно да се изправи пред живота, който им предстоеше. Даш я бе избрал за своя половинка и тя го знаеше, нищо че никога не говореше за това. И сега той бе бащата на Каси законно. Малкото момиченце бе уникално по толкова различни начини, че защитата ѝ щеше да бъде работа на пълно работно време, докато стане достатъчно възрастна, за да се пази сама.

Детето се нуждаеше от родители, които знаят как да го бранят и как да се борят заедно. Даш щеше да направи всичко, за да се увери, че

Елизабет е във възможно най-голяма безопасност. Но за да бъде сигурен, че тя може да се изправи пред опасностите, които можеха да им костват живота, той трябваше да ѝ позволи да бъде с него в тази мисия. Винаги имаше възможност да го убият. Възможност, която щеше да я остави отново сама, изправена пред заплахата от Съвета, каквато никога не си бе представляла. Даш трябваше да се погрижи Елизабет да е в състояние да защити себе си, Каси и всички други деца, които биха могли да имат занапред.

Когато младата жена потъна в сън, свита в леглото, което Каси бе използвала, Даш се измъкна и започна да подготвя заминаването им. Един хеликоптер щеше да дойде за тях по-късно тази нощ, за да ги откара до изоставеното летище, недалеч от хижата, която бе наел за един месец. Там, той щеше да я обучава, да разбере колко е упорита и да състави план как да се доберат до Грейндж.

Майк беше против решението на Даш да остави копелето живо за момента. Всичко, от което се нуждаеха, бяха файловете, които Грейндж притежаваше и които описваха подробно експеримента ин витро, извършен върху Елизабет. Това само по себе си би гарантирало безопасността на Каси така, както нищо друго не би могло. Веднъж след като попаднеш под закрилата на Прайда, новината за нейното съществуване щеше да бъде разгласена и щеше да елиминира заплахата, която представляваше Грейндж. Но Даш познаваше хората като него. Знаеше, че Грейндж никога няма да бъде доволен, нямаше да се успокои, докато не унищожи Каси. А Даш не смяташе да позволи този мъж да бъде заплахата още дълго време. Грейндж беше наркодилър, една отрепка, насилник на деца. Човек, чиято душа бе толкова тъмна и болна, че причиняваше страдание където и да отидеше. Знаеше, че вероятно трябва да го убие. Не чувстваше вина от този факт, нито пък угризение. Такива чудовища не заслужаваха да живеят.

Даш натовари цялото необходимо оборудване в Хамъра, преди да уплътни задната седалка с оръжия и муниции. Да стигне до Грейндж не би било толкова трудно, но искаше Елизабет да е запозната с оръжията, които щяха да носят.

— Това е прекалено рисковано, Даш — предупреди го отново Майк. — Щом не приемаш предложението, което ти направи Калън, поне ми позволи да изпратя няколко от моите хора с вас. Свършете

работата бързо и се махайте. Поставяш Елизабет в прекалено голяма опасност.

— Направих го още когато дойдох за нея — Даш проверяваше мислено списъка, докато се взираше в изобилието от оръжия. — Това, срещу което ще се изправи по-късно, ще бъде дори още по-опасно. Тя има нужда да продължи, Майк. Животът може да не бъде лесен отсега нататък.

— Тя не е войник, Даш. Тя е жена. Сега, след като Каси е в безопасност, концентрацията ѝ ще бъде нарушена. Не мисля, че е достатъчно силна за това.

Даш подпря ръка на горната част на шасито на автомобила и се наведе, за да провери запаса от муниции, подредени на пода.

— Достатъчно силна е — той не се съмняваше в това. Издръжливостта и опитът да работи под този нов стрес бе това, което го притесняваше. — Аз ще я пазя. Знам какво правя, Майк.

Даш бе измъкнал много цивилни граждани от ситуации значително по-напрегнати от тази, в която щеше да въвлече Елизабет. Грейндж беше трън в задника на обществото. Да го отстрани, не би било проблем. Мисълта, че Елизабет щеше да оцелее с непокътнати чест и сила, бе проблемът. Даш не искаше да я пречупи. Не желаше да иска от нея повече, отколкото тя можеше да даде. Но трябваше да е сигурен, че тя ще може да го следва. Да го следва, да се бие до него и, ако се наложи, да се защитава.

— Сигурен съм, че мислиш, че знаеш какво правиш — въздъхна най-сетне Майк. — За твое добро, се надявам наистина да е така. Само за всеки случай, ще изпратя Мат и Джоуи там. Те ще бъдат в града, ако имате нужда от тях. Не се колебай да ги използваш.

— Защо? — Даш се обърна към него объркан.

Майк го гледаше намръщено.

— Защото може да имаш нужда от помощ — каза остро. — Може да се мислиш за Супермен, Даш, но не си. Може за теб да няма значение, но аз не искам да те погребвам.

Даш поклати глава.

— Ако умра, предполагам, че те ще се погрижат за тялото ми по някакъв начин. Защо трябва да правиш каквото и да е било?

Майк замълча за кратко.

— Ако някой убие мен и семейството ми, Даш, какво ще направиш? — попита най-сетне любопитно той.

Другият мъж сви рамене.

— Ще тръгна на лов. Убийците няма да останат живи дълго.

Устните на Майк се разтеглиха в усмивка.

— И защо би го сторил? Сигурен съм, че родителите ми и тези на Серена, ще ни погребат.

Даш внезапно почувства неудобство.

— Това би ме вбесило — изръмжа той. — Може би някой път ще имам нужда от теб, за да ми помогнеш да отвърна на вражеския огън.

Майк поклати глава.

— Защо не признаем, че сме приятели, Даш? Забелязал съм, че го правиш много често — забравяш, че имаш приятели. Стабилни, надеждни приятели.

Даш въздъхна уморено.

— Аз съм Порода, Майк. Ти позволяваш на приятелите си да те опознаят. Да знаеш кой и какво съм аз, те излага на риск.

Майк отново поклати глава.

— Ние вече сме приятели, друже. Трябва да се отпуснеш малко и да го приемеш. Приятелите си споделят бремето. Ако съпругата ми или дъщеря ми са в опасност, ти ще бъдеш първият човек, с когото ще се свържа, защото знам, че ти най-вероятно ще бъдеш единственият, който няма да се поколебае да ги защити. Нашето приятелство би трябвало да ти гарантира, че никога няма да те предам. Не само защото ти си най-добрият проклет войник, когото съм срещал, а и защото си приятел, човек, когото познавам и уважавам. Толкова е просто.

Даш прокара пръсти през косата си и въздъхна тежко.

— Не знам как да бъда приятел, Майк.

— По дяволите — намръщи се другият мъж. — Ти никога не си бил друго, освен най-добрия приятел, когото някога съм имал. Мислиш ли, че не знам кой се грижеше за Серена и Мика по време на последната мисия, която поех? Ти си поискал отпуск, долетял си дотук и си прекарал цял един проклет месец на хълмовете, наблюдавайки къщата, за да пазиш семейството ми. Какво е това, ако не е приятелство?

Даш беше повече от изненадан.

— Откъде знаеш?

Майк го стрелна с язвителен поглед.

— Хайде, Даш. Ти си дяволски добър, признавам ти го. Но няма начин онези двама „ловци“, които бяха открити мъртви от другата страна на планината, да са други, освен хора на Горли. Също така забравяш, че изящният, чист, силен удар през гърлото е една от твоите запазени марки. Още в мига, в който получих информацията, разбрах какво се случва.

Даш се покашля неловко.

— Ножът не издава толкова шум, както пистолета — сви рамене той. — Освен това харесвам Серена. Тя обаче, е прекалено добра за твоя жалък задник. Казах ти го вече.

Но Даш бе осъзнал нещо повече. Бе осъзнал, че въпреки факта, че се бе опитал да остане резервиран и саможив, хората, от които зависеше, му бяха повече от военни познати. Беше си казвал, че това е всичко, което са, и все пак, в същото време, той бе създал връзки, които сега осъзнаваше, че са по-силни, отколкото можеше да си представи.

— Всичко натоварено ли е вече? — попита Майк, когато затвори вратата на Хамъра.

Даш кимна.

— Отивам да поспя малко, преди да потеглим тази вечер. Благодаря ти за това, че ще върнеш Хамъра вместо мен.

Припасите щяха да бъдат натоварени на хеликоптера, когато пристигне, а след това на камиона, който Даш бе уредил да ги чака на летището. Плановете, които бе изработил заедно с Майк след получаване на потвърждението, че Каси ще бъде приета в Съединението на Породите, скоро щяха да се приведат в действие.

— Ако имаш нужда от някаква друга помощ, непременно ме уведоми, Даш — въздъхна Майк. — Имам много познати, които веднага ще се отзоват.

Даш пое дълбоко въздух. Никога не се бе замислял колко е близък с някои от мъжете, с които се бе сражавал, до момента, в който едва не бе умрял. И даже тогава, той бе стоял настрана от тази мисъл, защото винаги имаше чувството, че ще донесе на приятелите си повече заплаха, отколкото спокойствие, ако тайната му някога бъде разкрита.

— Серена, Мика и аз отиваме в града за през деня — каза Майк, когато влязоха в къщата. — Ще се върнем навреме, да те хванем, преди

да тръгнеш. Почини си, докато можеш. Ще поговоря с теб по-късно.

Даш обаче, не отиде в стаята си. Отиде в тази на Елизабет. Тя още беше свита в средата на леглото, една крехка купчина под завивките, а косата ѝ се стелеше в диво безредие около нея.

Младият мъж слушаше как Майк и семейството му напускат къщата, клатейки глава при това, което приятелят му — вече го признаваше, Майк беше приятел — го бе накарал да се осъзнае.

Даш имаше повече, отколкото някога бе мечтал, че би могъл да има. Дете, своя жена и една мрежа от мъже и жени, грижещи се той да може да ги защити и двете. Не защото бяха колеги войници, а защото бяха приятели.

И тези приятели вече си бяха отишли. Къщата беше тиха. Там нямаше никого, освен него и Елизабет, и силното, болезнено пулсиране на пениса му. Докато той стоеше там, младата жена се завъртя, очите ѝ се отвориха сънено и го погледнаха с мълчалив въпрос. Даш можеше да подуши възбудата ѝ, уханието на нежния крем, който започваше да тече между бедрата ѝ, желанието, което се втурна по тялото ѝ.

— Съблечи се, Елизабет — той почти трепна от ръмженето, което прозвуча от гърлото му. — Не мога да чакам повече.

За негова изненада, тя се раздвижи в леглото. Ръцете ѝ трепереха, вената на шията ѝ пулсираше бясно, когато започна да се съблича. Тениската ѝ падна на пода. Разкопча дънките си и ги плъзна бавно надолу по ханша си. Елизабет го наблюдаваше внимателно, когато разкри черните прашки от коприна и дантела, които той ѝ бе купил. Парчето сексапилен плат подхождаше на сутиена, прикриващ закръглените ѝ гърди от погледа му.

Даш се съблече бавно, следейки я с очи, знаейки, че този първи път би могъл да бъде повече, отколкото всеки от тях би могъл да понесе. Ако това, което предполагаше Калън, бе вярно, би било добре да го научат сега, а не по-късно. По-добре да я остави да си тръгне, преди да се установят за постоянно в Калифорния. Той също така знаеше, че не би могъл да чака повече.

— Свали останалото — погледът му не я изпускаше, когато тя разкопча сутиена, отдръпна чашките от подутите си гърди и сви рамене, за да паднат презрамките. Ръцете ѝ се придвижиха към бикините, тънките ѝ пръсти се мушнаха под еластичната материя и ги плъзнаха надолу по бедрата ѝ. На Даш му се искаше да простене от

глад, когато Елизабет се измъкна от тях, разкривайки гладката, обезкосмена женственост отдолу. Тя блестеше от соковете ѝ, сладкият земен аромат накара устата му да се навлажни.

Даш остави дрехите си на стола и погали измъчената дължина на ерекцията си. Беше дебел и дълъг, и щеше да я изпълни, докато тя изкрещи от удоволствие. Не беше неестествен, но беше поразителен. Очите ѝ се разшириха, когато най-сетне погледна по-надолу от лицето му. Даш знаеше, че единственият път, когато бе държала плътта му в ръка, не бе достатъчно задълго, за да осъзнае пълното въздействие на ерекцията му. Той можеше да направи повече от това да я изпълни. Щеше да я вземе както никой друг мъж, който някога бе имала. Може би по начини, които нито един от двамата не можеха да си представят.

Никога не бе бил с жена като Елизабет. Толкова малка, толкова сексуално неуверена и неопитна. Неговите жени винаги са били мършави и сладострастни, и способни да поемат огромната му плът между бедрата си. Елизабет беше деликатна, крехка. Мисълта за невероятната теснота, която знаеше, че ще намери, когато навлезе в нея, бе достатъчна да накара дъха му да секне от желание.

— Не искам да те нараня — прошепна той докато се приближаваше, усещайки как гладата му за нея нараства толкова силно и бързо, че почти го смазва.

Уханието ѝ се обви около него, опиянявайки го от нуждата да я докосне, да я вкуси. Мъжът спря пред нея. Пенисът му пулсираше и тежеше между бедрата му, докато се притискаше се към корема ѝ, когато той сведе чело към нейното. Ръцете ѝ се разтрепериха, щом Даш ги улови и ги изтегли нежно зад тялото ѝ, извивайки гърдите ѝ към своите.

Елизабет дишаше тежко, докато се взираше в него с тъмни, гладни очи.

— Може би имам нужда да ме заболи малко — тихата ѝ въздишка накара челюстта му да се стегне от усилие да се контролира. — Никога не съм те молила да бъде внимателно, Даш.

Тогава той изръмжа.

— Нямах идея за това, което съм си представял, че правя с теб, Елизабет — изрече мъжът дрезгаво. — Множеството начини, по които съм те вземал в мечтите си. Колко пъти си крещяла за мен във

фантазиите ми. Крещиш, защото имаш нужда от това, което ти давам. Молеца за още.

Тя преглътна тежко, когато главата му се наведе над нея, езикът му облиза рамото ѝ, а ръцете ѝ се стегнаха в неговите.

— Някога била ли си връзвана? — попита я Даш. — Напълно обездвижена? Безпомощна? Оставена на милостта на човека, който те обладава?

— Не — поклати глава рязко тя.

— Искам те безпомощна под мен, Елизабет — копнееше за това, нуждаеше се от това, за това жадуваше душата му. — Искам да ме умоляваш, да си толкова влажна и гореща, че когато започна да прониквам в теб, да можеш само да молиш за още.

Даш чу скимтенето ѝ, един звук на неприкрит копнеж. Неговата сладка, малка Елизабет, винаги така овладяна, така благоприлична и сдържана, трепереше от възбуда при мисълта да бъде вързана от него.

— Няма да те лъжа — той стисна ръцете ѝ с едната си длан, а другата прокара по меката извивка на дупето ѝ. — Няма да бъда лесен за теб. Не мога да бъда. Ти няма да ми позволиш да те предпазя от всичко останало, и проклет да съм, ако ти спестя това, кой съм или какво съм. Разбираш ли това?

— Нямам нужда от друго предупреждение, Даш — очите ѝ проблясваха в мъждивата светлина на стаята, а тялото ѝ се напрегна до неговото. — Не се нуждая да ме защитаваш от каквото и да било. Най-малкото от това, което си.

Устните ѝ се раздвижиха върху рамото му, след това зъбите ѝ го одраскаха, преди да го захаят нежно. Даш затвори очи, докато се бореше с желанието да я обладае бързо и силно.

— Трябва ли да ти покажа — попита тя, — точно колко те желая, Даш Синклер?

Устните ѝ се придвижиха по-надолу по гърдите му, като едновременно с това ръцете ѝ се дръпнаха рязко от хватката му. Езикът ѝ, като течен огън, докосна твърдото мъжко зърно. Мъжът простена дрезгаво и я пусна.

Даш стоеше там, дяволски близо до безпомощността, по начин, по който никога не бе стоял, и гледаше как една от най-големите му фантазии оживява.

ГЛАВА 18

Елизабет никога не бе познавала такава нужда в живота си, както тази да вкуси Даш. Да оближе кожата му, да почувства движението на мускулите му под стегнатата плът. Ръцете му освободиха китките ѝ и погалиха раменете ѝ, когато тя се премести по-ниско и вкуси бързо повдигащите му се гърди. По кожата му нямаше косми, освен съвсем малки, меки, тънки и фини косъмчета, които гъделичкаха езика ѝ. Но дори това беше еротично. Чувствено.

Всичко в този мъж беше чувствено като греха.

Елизабет впи зъби в плътния мускул под мъжкото зърно, утробата ѝ се сви от силното ръмжене, което се откъсна от гърлото му. Ръцете му стиснаха раменете ѝ, а пръстите потриха голата плът, когато главата ѝ се сведе още по-ниско. Надолу, покрай мощните му гърди, докато не проучи стегнатите мускули на корема му. Езикът ѝ облиза твърдата тъмна плът, зъбите ѝ хапеха, придвижвайки се неотклонно към коравата, дебела ерекция, която я очакваше по-надолу.

— Елизабет — гласът му беше див, еротичен тътен, който накара женствеността ѝ да се навлажни от гладна страст.

Вагината я болеше, утробата ѝ се свиваше конвулсивно, когато ръцете ѝ се придвижиха към бедрата му. Младата жена облиза по-близо, напрегната, изплашена, чудеца се дали ще може да поеме издутата главичка на пениса му удобно в устата си. Кой казва, че науката не знае какво, по дяволите, прави? Когато бяха създали Даш, те му бяха дали всичко, от което един мъж се нуждае: високо, силно тяло, честно сърце и пенис, който може да я изпълни по всеки възможен начин.

Елизабет застана на колене, пръстите ѝ уловиха гладката, гореща плът и езикът ѝ се плъзна внимателно по пулсиращата главичка. Тя беше с размера на голяма слива, тъмна и кадифено мека, примамваше я, докато гладът ѝ настояваше да я погълне.

— Милостиви Боже — изпъшка той, когато устните ѝ се плъзнаха по твърдата плът. Изненадващо, лека струйка от

предеякулационна течност се изстреля от върха в устата ѝ. Елизабет измърмори одобрително от вкуса. Една смесица от солена сладост, която я накара да закопнее за повече, но предизвика гневно проклятие от страна на Даш и той се опита да се отдръпне от нея.

— Не — прошепна тя, когато пенисът му се изплъзна. — Не още — устата ѝ го покри отново и около нея отекуна приглушено ръмжение.

— Почакай — възпротиви се Даш, но пенисът му се плъзна по-дълбоко, когато бедрата му се тласнаха към нея.

Пръстите ѝ се сключиха около него, а устата ѝ го пое възможно най-дълбоко. Още една силна струя течност се изстреля в нея, когато Елизабет се стегна около него. Чувахе задъханото му дишане, усещаше напрегнатата възбуда, която изопваше тялото му.

— Елизабет, първо трябва да поговорим — още една струя przedeякулационна течност запулсира в устата ѝ, карайки я да жадува за още.

Жената облиза бавно долната част на ствола, засмуквайки твърдата плът колебливо, докато се опитваше да привикне с дебелината му. Рядко бе правила това с Дейн. Той не го харесваше. Не искаше устата ѝ там. Даш не беше далеч от истината, когато каза за мисионерската поза и изгасената светлина. Елизабет нямаше много опит, но сега беше ненаситна. Искаше да пробва всеки сексуален акт между мъж и жена заедно с Даш. Искаше всичко.

Пръстите му се провряха в косата ѝ, стегнаха се в дългите кичури, и я изтеглиха нежно, сякаш да я отдръпнат. Сякаш щеше да я откъсне от угощението, което тя си устройваше. Елизабет рядко си позволяваше какъвто и да е вид удоволствия, особено някое като това. Не беше докосвана от толкова много години, че не искаше да ги брои. И ето я сега, коленичила, с този голям пенис, който изпълваше устата ѝ, и този силен мъж, който диша тежко и отчаяно, докато тя смуче плътта му, решила, че сега е време да компенсира за липсата си на удоволствия.

— Бог да ми е на помощ, Елизабет, моля те... — още един силен пулс от течност изпълни устата ѝ. Предеякулационната влага беше като коприна и се плъзна лесно надолу по гърлото ѝ, когато притегли пениса му бавно, спечелвайки надмощие, докато Даш се опитваше неуспешно да се отдръпне от нея.

Със сигурност го правеше както трябва, помисли си тя. Нещо, на което Даш се наслаждаваше толкова, колкото тя на докосването му. Даш не можеше да спре, въпреки че Елизабет знаеше, че той не иска да се излива в устата ѝ. И все пак се тласна към нея, стенойки от удоволствие, което накара кожата ѝ да настръхне.

Езикът ѝ потрепваше върху пулсиращата главичка с ненаситни близвания. Ръцете ѝ се движеха по ствола, който бе станал хлъзгав от слюнката ѝ и неговата влага. Бедрата му бяха изопнати и напрегнати, пръстите му мачкаха косата ѝ, а в гърлото му къркорееше силно ръмжене, докато Елизабет му доставяше наслада.

Младата жена усети как собствената ѝ възбуда нараства при мисълта, че му е приятно, че не е в състояние да се отдръпне от нея, че усещанията, които предизвикваше в пулсиращата му ерекция, му пречат да наложи волята си. Засега. Тя знаеше, че това няма да продължи дълго, че всяка секунда, в която той ѝ позволява да го тласка по-близо до кулминацията, която усещаше, че се надига в скротума му, е чудо. Можеше да почувства стегнатата торбичка под ствола му, в близост до основата на члена, свиваща се периодично, докато тя всмукваше туптящата главичка.

Искаше да го вкуси, искаше да изпълни устата ѝ със спермата си, да чува виковете му, докато се излива, докато оргазмът разтърсва тялото му. Искаше всичко това, както никога не бе искала нещо през живота си.

— Мамка му! Бейби... — гласът му сега беше гърлен, дрезгав и възбуден, когато се тласна към стегнатата хватка на устата ѝ.

Плитки, резки движения, потапяха главичката на пениса му дълбоко в устата ѝ и тя го поемаше жадно. Още един пулс, едно мощно трепване на члена му и Даш застина, ръцете му стискаха косата ѝ, държейки я неподвижна, когато се изтегли бавно от устата ѝ.

— Не. Даш, моля те — Елизабет се опита да го последва, да го поеме обратно, да го накара да се върне. Даш отдели ръцете ѝ от пениса си, след това я издърпа да се изправи и я притегли към гърдите си, докато тя се взираше в него жадно. Вагината ѝ беше влажна от желание, а тялото ѝ вибрираше.

— Погледни ме — изръмжа той с дива свирепост. — Може да имаме сериозен проблем, Елизабет.

Тя утихна в ръцете му.

— Има ли някой друг в къщата?

Тя се ослуша внимателно, но не можеше да чуе нищо от собствения си пулс.

— Не — ръцете му стиснаха бедрата ѝ, когато тя се намести към пениса му, притискайки го силно към корема си.

— Тогава не ми пука — тя поклати глава отчаяно. — Имам нужда от теб, Даш. Не ми пука за нищо друго точно сега.

— Почакай, Елизабет — изпъшка мъжът, когато тя се раздвижи срещу него, ръката ѝ се протегна и се заплете в косата му, навеждайки устните му към нейните. — Мога да ти причиня болка.

Езикът ѝ се плъзна по устните му, докато се взираше в него, замаяна от възбудата, пулсираща в тялото ѝ.

— Няма да се счупя — прошепна в устните му. — Но ако не ме вземеш скоро, Даш, може да се наложи аз да ти причиня болка.

Решителните ѝ думи изглежда наклониха везните в нейна полза. В очите му избухнаха пламъци, лицето му се зачерви от възбуда, а пенисът му потръпна срещу корема ѝ, докато тя се взираше в него. Преди да осъзнае намерението му, Даш я вдигна от пода и я хвърли на леглото. Тя се извъртя и се изправи от далечната страна, на ръце и колене, втръчена в него, докато той се движеше по матрака, коленете му потъваха в меката материя.

— Това е начинът, по който те искам накрая — каза той с дрезгав глас. — На колене, наведена напред за мен, крещяща, докато аз си прокарвам път през стегнатата ти вагина. Обърни се, бейби. Позволи ми да ти покажа какво мога да направя.

Елизабет се усмихна бавно. Гласът му изпрати тръпки нагоре по гръбнака ѝ — беше отчасти заплашителен, отчасти съблазнителен. Докато се взираше в нея, едната му ръка държеше пениса му, а пръстите му бавно галеха ствола.

— Смяташ, че ще бъде толкова лесно? — попита го, борейки се за въздух. — Щом го искаш, можеш да го вземеш.

Усмивката му беше многозначителна, самонадеяна.

— Мога да го направя, Елизабет — прошепна Даш. — Наистина бих могъл. Но ако започна да се боря с тебе, няма да имам самообладанието да погълна сладката ти вагина. Наистина искам да вкуся тази гореща сметана, която подушвам, че изтича от тялото ти, бейби.

Елизабет потрепери. Гласът му беше толкова дрезгав, толкова див, че го почувства почти като физическа ласка по сетивата си. Вагината ѝ се стегна при порочното му предложение, болка, която не приличаше на никоя друга, такава каквато никога преди не бе изпитвала, запулсира в дълбините ѝ. Искаше го там. Искаше да почувства езика му, галещ плътта, която поддържаше обезкосмена, чакаща, предсещаща време, когато ще познае докосването му.

— Легни — Даш се премести в долната част на леглото, наблюдавайки я съсредоточено. — Хайде, бейби. Нека ти покажа как една мъжка Порода поглъща своята половинка.

Младата жена потръпна и облиза сухите си устни, докато гладът туптеше в утробата ѝ. Мъжка Порода. Думите изпратиха силни тръпки нагоре по гръбнака ѝ. Не ѝ бе известно нищо за тяхната сексуалност. Никъде не беше документирано, че по някакъв начин те се различаваха от останалите мъже. Но беше намекнато, че тяхната дива природа може да ги изпрати над ръба на човечността и да навлязат в онази непозната сфера на смесеното ДНК. Някои учени намекваха, че това може да стигне по-далеч, че мъжете могат да покажат истинските характеристики на своите животински братовчеди. Например, че при Котките може да се появи, подобен на шип, израстък. А Вълчите Породи биха могли да покажат много повече.

Това беше слух, а не факт. Но Елизабет беше повече от нетърпелива да узнае истината. Даш беше събудил една задрямала възбуда вътре в нея, която почти погълна мечтите ѝ още преди дори да го е срещнала. Сега, когато я беше докоснал, нямаше значение дали е човек или животно. Тя трябваше да почувства докосването му, трябваше да знае какво е да я притежава.

— Своята половинка? — Елизабет се премести в средата на леглото, наблюдавайки Даш внимателно. — Кой казва, че аз съм твоята половинка?

Усмивката му беше толкова уверена, че изпрати пулсиращи тръпки по плътта ѝ.

— О, сладурче, и двамата знаем, че си. Хайде сега, позволи ми да те любя за известно време, преди да изгубя здравия си разум и да започна да те чукам, докато и двамата закрепим.

Да. Това искаше тя. Искаше да крещи. Така да обезумее от удоволствие и желание, че нищо да не може да съдържа виковете ѝ. Да

познае и изпита наслада, за каквато само бе чувала, но никога не бе изпитвала лично.

— Мога да се справя с това — Елизабет дишаше учестено, когато легна бавно, следейки с очи как той се надвесва над нея.

Даш не ѝ отговори. Устните му се спуснаха над нея диво, наклониха се и завладяха нейните с целувка, която разтърси Елизабет до пръстите на краката. Езикът му премина между устните ѝ, прониквайки в устата ѝ с преднамерено бавни движения, дразнеше нейния, карайки я да простене от незадоволен копнеж. Ръцете ѝ се обвиха около раменете му.

Дланите му погалиха талията ѝ и обхванаха гърдите ѝ. Палците му описваха бавни, заплетени фигури около твърдите като камъчета зърна, докато обладаваше устата ѝ, стенийки, когато тя се притисна нагоре и мекия ѝ корем докосна големия му тежък пенис.

— Боже, ти ме подлудяваш — промърмори Даш, когато устните му се откъснаха от нейните и се плъзнаха по шията ѝ, която Елизабет изви към него, и потръпна от удоволствие, когато зъбите му одраскаха кожата.

— Имам нужда от теб — тя се задъха, когато той леко гризна зърното ѝ. — Сега, Даш.

— Не още — изпъшка мъжът, ръката му стисна връхчето на гърдата ѝ, миг преди устните му да го покрият.

Засмука я дълбоко, стенийки срещу плътта ѝ, езикът му се плъзна по малката пъпка, преди той де се премести и извърши същото действие на другата. После устните му се придвижиха по-надолу, ръцете му разтвориха бедрата ѝ и ги повдигнаха, а устата му покри набъбналата, отчаяна плът на клитора ѝ.

Усещанията избухнаха като ракета в тялото на Елизабет, когато грапавият му горещ език се раздвижи бавно върху малката перла. Тя беше на крачка от кулминацията си. Бе толкова чувствителна, че лесно можеше да намери освободението си само от един тласък. Очевидно обаче, Даш бе решен да я измъчва.

Устата му се плъзна по-надолу и езика му погали тесния процеп на подутите ѝ гънки. Разтвори ги леко и започна да извлича гъстите сокове в устата си, ближеше я разпалено, докато гледаше нагоре към нея между бедрата ѝ.

— Мечтаех за това — прошепна той в чувствителната плът. — Мечтаех да се удавя в тялото ти, да поема всичката ти сладка влага в устата си, да заровя езика си силно и дълбоко вътре в теб.

И го направи. Потопи го в стегнатите дълбини на влагалището ѝ, когато тя се изви страстно към устните му. Слаб вопъл от желание отекна около тях, когато Елизабет се опита да стисне бедра, да го задържи вътре в себе си. Но ръцете му бяха там, разтвориха я още повече, а очите му се впиха в нея над хълмчето на женствеността ѝ.

Това беше най-невероятното еротично нещо, което някога бе преживявала в живота си — да усеща как езикът му се извива дълбоко във вагината ѝ, докато златистите му очи я хипнотизират. След това го проследи как се премести, отново облиза нежно цепнатината и закръжи около клитора ѝ с измъчващи движения, преди да се върне към пулсиращия извор на вагината ѝ.

Даш я измъчваше отново и отново, ближеше я закачливо, гмурваше се дълбоко и силно в стегнатата ѝ вътрешност, докато тя не изкрещя от изтезанието. Пръстите ѝ стискаха завивката под нея, главата ѝ се мятеше върху възглавницата отчаяно, когато Елизабет се отказа да го гледа. Очите ѝ бяха затворени, съзнанието ѝ бе връхлетяно от усещанията, пронизващи утробата ѝ.

— Даш, моля те — тя почти ридаше сега, когато той отново засмука клитора ѝ, а езикът му се движеше нежно около него. — Моля те. Моля те. Ти ме убиваш.

Мъжът изстена пресипнало. Палците му разделиха гънките на вагината ѝ и устата му се зарови по-дълбоко, езикът му засили движенията си и Елизабет затаи дъх в очакване. Да. Точно така. Усещаше как възбудата се надига спираловидно в малката пъпка, опустошителната чувствителност нарастваше, докато устните и езикът му я докарваха все по-близо до ръба.

Тя трепереше в очакване, бедрата ѝ се стегнаха на раменете му, а ханшът ѝ се извиваше под него. По-близо. По-близо. Очите ѝ се отвориха, когато я връхлетя. Подобно на експлозия от топлина, един взрив от чисто, интензивно усещане, заля тялото ѝ, гърбът ѝ се изви, а от гърдите ѝ се откъсна приглушен вик, когато тя се разпадна на парчета под него.

Удоволствието се блъсна в мозъка ѝ, разкъса воала на реалността и я захвърли в един свят на танцуващи цветове и светлина. Елизабет се

разтресе, трепереща конвулсивно, под тласъците на езика му, когато светът се разпадна около нея.

— Сега — Даш се раздвижи, преди последните бурни тръпки да стихнат.

Премести се върху тялото ѝ, поемайки тежестта си на лакти, и се вторачи в нея с дива страст, когато широката главичка на пениса му се притисна към чувствителния отвор на вагината ѝ.

— Сега — прошепна отново, — те направих моя жена, Елизабет. Сега.

ГЛАВА 19

Мили Боже! Той беше толкова голям. Елизабет усети широката главичка на пениса му да се притиска към чувствителния ѝ отвор и си пое дъх от напрегнатото разтягащо чувство, което започна да изгаря нежната ѝ плът. Даш я наблюдаваше внимателно, коленичил между бедрата ѝ, краката ѝ се повдигнаха и свиха в коленете над ръцете му, когато той я привлече към себе си.

Елизабет изскимтя нещастно, когато той спря, после потръпна, когато усети силна копринена струя предеякулационна течност да пулсира от пениса му. Дейн никога не бе правил това. Никога не бе изливал тази хлъзгава течност вътре в нея при проникването.

Миг по-късно последва още една. Когато го направи, младата жена усети слабо отпускане на плътта си около широката главичка и Даш се плъзна съвсем малко напред. О-о, това беше толкова хубаво. Беше разпъната плътно около пениса му, улавяйки малката част, която бе вкарал в нея, а беше алчна за още.

Даш простена, когато изля още една струя. С всеки кратък изблик на течността, мускулите ѝ се отпускаха повече. Елизабет осъзна неясно, че това не може да бъде естествено. Нямахше начин предеякулационната течност да може да отпуска стегнатата ѝ, дълго недокосвана вагина, но правеше точно това.

— Даш — изскимтя тя, внезапно обхваната от нервност, въпреки невероятното удоволствие, което я изпълваше. Той се плъзна напред още един сантиметър. Главичката на пениса му вече бе заровена в нея и на всеки няколко секунди в тялото ѝ се освобождаваха кратки, резки еякулации.

— Толкова си тясна, Елизабет — изпъшка той и погледът му се премести към мястото, където се съединяваха телата им. — Толкова гореща и сладка, че почти е невъзможно да чакам да се потопя изцяло.

Мъжът се отдръпна леко, преди да вкара твърдия връх отново, разширявайки я допълнително, отпускаяки отвора ѝ за себе си. Мускулите му бяха изопнати, а тялото му напрегнато от борбата му за

контрол, докато гледаше как пенисът му потъва в тесния ѝ проход. Елизабет се изви под него, дишайки тежко, докато усещаше как я разтяга, чувстваше огъня, бушуващ вътре, който заплашваше да унищожи здравия ѝ разум.

Пулсиращата течност, която Даш изля вътре в чувствителната ѝ тъкан, накара всеки сантиметър, проникнал в нея, да погали нервните окончания, които изкрещяха за облекчение. Тя беше разпъната толкова плътно около широкия ствол, че можеше да усети всяка вена, всеки детайл от кадифената плът.

— Даш — ръцете ѝ удряха чаршафите, а главата ѝ се замята, когато той започна да помпа нежно, галейки я по-дълбоко, изпълвайки я още повече, докато вагината ѝ се отпусна достатъчно, за да може да се плъзне по-навътре.

Беше прекрасно, нарастваща чувствителност и възбуда, която я караше да се задъхва, а утробата ѝ да се свива конвулсивно, докато вагината ѝ се стягаше около пениса му. А Даш беше най-еротичната гледка, която някога бе виждала през живота си. Мускулите му се издуха, докато се бореше за контрол, златистокафявите му очи пламтяха, черната му коса падаше около лицето му, създавайки впечатление за едно диво, обхванато от страст, мъжко животно.

Елизабет се изви към него, поемайки го по-дълбоко, движейки се в ритъм с неговите тласъци, докато той сякаш мълвеше молитва, след това изруга тихо, когато тя се разтегна около него.

Внезапно я обля нова силна струя и Даш стихна, клатейки глава, докато се бореше да диша.

— Елизабет! О, Господи! Бейби — мъжът дишаше тежко и неравно, малко повече от половината набъбнала плът я изпълваше сега, като пулсираше силно и горещо в канала, който се присви още веднъж.

— Даш? — собственият ѝ глас беше напрегнат, когато усети как вагината ѝ стиска члена му, притегля го, привлича го по-дълбоко.

— Не мога да чакам — младият мъж се бореше за въздух, за контрол. — Не мога да чакам, бейби. Толкова си тясна, толкова нежна...

Очите му се затвориха, когато се отдръпна съвсем малко, галейки чувствителните нервни окончания на влагалището ѝ, преди да спре

отново. Елизабет едва има време да поеме дълбоко дъх, преди той да се тласне силно и дълбоко вътре в нея.

Младата жена изкрещя името му, когато той си прокара път през стегнатата тъкан и я разтвори, разтегна я, а пенисът му потръпна от няколко по-силни еякулации.

Елизабет се гърчеше под него, опитвайки се да приеме огромната мъжка плът, която я пронизваше.

Очите на Даш проблеснаха към нея, а ръцете му уловиха бедрата ѝ, докато дишаше тежко.

— Аз съм животно, Елизабет — изръмжа той с дрезгав глас, когато пенисът му запулсира отново. — Почувствай го. Почувствай какво изстрелвам вътре в теб — звучеше отчаяно, но това не му попречи да продължи да се движи дълбоко в нея или да излее още течност в дълбините ѝ.

— Даш — Елизабет поклати глава отчаяно — смесицата от удоволствие и напрежение във вагината ѝ я подлудяваше вече.

— Почувствай го, Елизабет — настоя Даш грубо. — Почувствай какво ти причинявам, по дяволите. Само едно животно може да прави това.

Той беше измъчен, изтерзан. Изръмжа диво, когато тя го усети да пулсира отново. Елизабет осъзна неясно каква е тази течност — естествен страничен ефект от неговата ДНК. Един лубрикант, който отпускаше и подготвяше женския вход за проникването му. Беше благодарна за това. Имаше нужда от това. Нуждаеше се от него вътре в нея, изпълващ я така, както никога не бе смятала, че бе възможно. Без това, тя нямаше никакъв шанс да успее да го поеме удобно.

— Даш — Елизабет се протегна към него, дланите ѝ се плъзнаха по влажните му гърди, ноктите ѝ го одраскаха леко и той потрепери от ласките ѝ. — Не ми пука.

И наистина беше така. Тя раздвижи бедрата си към него, дъхът ѝ секна отчаяно, когато усети пениса му, движещ се плътно във вътрешността ѝ. Той беше толкова твърд, толкова горещ, толкова здраво закрепен във вагината ѝ, че тя знаеше, че никога няма да забрави усещането за него.

— Не ти пука? — изпъшка мъжът, докато се движеше конвулсивно, раздалечи бедрата ѝ още повече, след това ги пусна и се наведе над нея.

Едрото му тяло покриваше нейното, лактите му поемаха тежестта, докато дланите ѝ се плъзгаха по раменете му, наслаждавайки се на усещането на кожата му. Това също така промени ритъма на проникването му, карайки го да се потопи по-дълбоко вътре в податливата ѝ плът.

Усещанията се натрупваха едно след друго, горещите като светкавица пламъци от удоволствие и напрежение, се надигаха в утробата ѝ караха вагината ѝ да се свива. Клиторът ѝ беше набъбнал, пулсиращ и се надигаше нетърпеливо при спускането на таза на Даш. Зърната ѝ се притискаха към твърдия му гърден кош, гладките мускули се потриваха в тях, малките фини косъмчета ги галеха възбуждащо.

— Не — простена тя, докато се извиваше под него, притискайки болезнените пъпки по-силно към гърдите му. — Не ми пука.

Едната му длан улови ханша ѝ, когато той се отдръпна. Плъзна се плавно в тесния проход, след това си прокара път обратно, докато отново не се зарови докрай в нея.

— Можех да те вържа, Елизабет — очите ѝ се разшириха при грубите думи, докато се взираше в него шокирано.

Не намираше смисъл в думите му, не можеше да си представи, че неговата ДНК засяга сексуалността му дотам. Но осъзна, че не я интересува, ако го направи. Не я интересуваше как ще я вземе, колко ще я изпълни, докато знаеше, че му принадлежи, засега.

— Никога не съм правил това с друга жена през живота си. Но би могло да се случи — Даш дишаше тежко, обладаваше я с почти рефлексни тласъци, повдигаше ханша ѝ към себе си, потапяше се дълбоко в нея.

Елизабет знаеше, че трябва да задържи вниманието си в този разговор. Знаеше, че трябва да намери смисъл в него. Но сега Даш се движеше, пенисът му се отдръпваше, след това се заравяше вътре в нея, отново и отново, галеше чувствителната тъкан и разпалваше нервните ѝ окончания, събуждайки ги за живот. Тя не можеше да се концентрира. Не намираше смисъл в нищо, което Даш казваше. Така или иначе, той не проговори повече. Дишаше тежко, главата му се сведе, така че устните му да могат да погальят рамото ѝ, докато я обладаваше с постоянни, засилващи се тласъци.

Елизабет чуваше как сама скимти от удоволствие. Краката ѝ се обвиха около кръста му, повдигайки я по-близо, движеше се към него,

изгарящото нахлуване изпращаше огнени искри по цялото ѝ тяло.

— По-силно — изпъшка тя, протестирайки срещу почти нежните му тласъци.

Даш изръмжа в рамото ѝ, зъбите му одраскаха кожата, докато тя се тресеше под него. Телата им се навлажниха от пот, когато Елизабет усети как Даш се вкопчва в контрола си с последни сили.

— Чакай, Елизабет — простена той, когато тя се раздвижи под него.

Не можеше да чака. Не искаше да чака. Тя гореше. Вагината ѝ се свиваше конвулсивно около големия му пенис, копнееща за повече, жадуваща за енергични, яростни тласъци, каквито не бе познавала по време на брака си с Дейн. Никога не бе преживявала нещо като това. Диво и горещо, прогонващо всякакво чувство за благоприличие, всяка скромност, която някога бе притежавала. Искеше Даш дълбоко, силно забиващ се вътре в нея, докато около тях избухне в пламъци.

— Моля те — младата жена се стегна около пулсиращата му ерекция. — Моля те, Даш. Чукай ме сега. Чукай ме по-силно. Моля те.

Изразителното ѝ, горещо настояване експлодира в главата му, разрушавайки самоконтрола му. Мекият ѝ глас, така сладък и пресипнал, почти невинен, умоляващ да я вземе, да я чука, беше повече, отколкото Даш можеше да понесе.

Той простена отчаяно, борейки се с желанието да забие зъби в крехкото ѝ рамо и да ѝ даде точно това, което тя иска. Бореше се с инстинктите, със силния глад толкова дълго, колкото можеше. Когато думите ѝ достигнаха сетивата му, той беше загубен.

Даш изръмжа в рамото ѝ и го улови със зъби, докато ръцете му се стегнаха на ханша ѝ, и ѝ даде това, за което молеше. Потъвайки в хлъзгавия, изключително тесен проход, той пое твърд, бърз ритъм, който вкара ерекцията му в самите ѝ дълбини, заравяйки пениса му докрай, и започна да я чука с глад, какъвто не бе познавал никога през живота си.

Тя беше негова. Неговата жена. Неговата половинка.

Елизабет крещеше под него, ноктите ѝ се забиваха в гърба му, докато зъбите му пронизваха рамото ѝ, а пенисът му — тясната ѝ вагина. Даш усещаше приближаването на освобождението си, както усещаше плътта ѝ, свиваща се около него. Толкова близо. Задържа я неподвижна, докато се тласкаше в нея по-силно, звуците на влагата

изпълваха ушите му, засмукващата вътрешност се стегна около него, когато почувства експлозията ѝ около себе си. Вагината ѝ се сви, стискаше пениса му, опитвайки се да го задържи дълбоко вътре, докато соковете ѝ се изливаха върху него. Това му дойде прекалено много. Прекалено горещо. Прекалено дяволски тясно. Даш усети как остатъкът от самоконтрола му се разкъсва, когато собственото му освобождение разчупи сдържаността му.

— Не. Мамка му, не — той се опита да се отдръпне, когато усети първата силна струя от семенна течност да се излива в Елизабет, след това почувства нещо друго.

Една отчаяна подутина в средата на пениса му, една пулсираща ерекция, разцъфна и това го ужаси.

— О, Господи! Даш! — Елизабет изкрещя името му и тялото ѝ се разтресе конвулсивно под него, когато оргазмът ѝ се надигна мощно — прекрасен и силен — от дълбините на тялото ѝ.

Тя беше толкова стегната около него. Плътта ѝ се разтегна, обгърна го, давайки път на израстъка, появил се от пениса му, и заключващ го дълбоко вътре в нея. Даш не можеше да се отмести, без да я нарани, не можеше да отдръпне набъбналата си плът от тясната ѝ вагина. Можеше само да стене победено, да я притиска към себе си и да позволи на освобождението да избликне от тялото му.

Всеки силен пулс на спермата му туптеше в твърдия израстък и предизвикваше контракции във влагалището на Елизабет, които я караха да крещи пресипнало. Тя се гърчеше под него, борейки се да поеме допълнителната ширина, когато в нея се надигна още един оргазъм, който я накара да потръпне диво, като бе принудена да поеме всяка силна струя на спермата му във вече препълнените си дълбини.

Даш усети вкуса на кръв и осъзна, че острите върхове на кучешките му зъби са пронизали рамото ѝ. Езикът му го ближеше, устата му смучеше малката рана, докато Елизабет скимтеше под него. Опустошителните усещания, които разтърсваха тялото ѝ, вече бяха по-слаби. Потрепваше под него, вагината ѝ стискаше твърдия израстък, заключен вътре в нея, докато тя стенеше от затихващите тръпки на оргазма.

Ръцете ѝ паднаха на леглото, краката ѝ се плъзнаха изтощено от кръста му, преди Даш най-сетне да усети отпускането на плътта си. Беше бавно. Разрушително. Силни горещи струи от спермата му

изригваха вътре в нея при всеки трепет на израстъка, въпреки че силата им намаля, когато издутината започна да се смалява.

Даш задържа Елизабет близо до гърдите си, дишайки тежко. Бореше се срещу собствения си шок и ужас, докато най-накрая успя да се изтегли от нея, излизайки от вагината ѝ, която даде на плътта му една лека, звучна целувка за сбогом.

ГЛАВА 20

Даш имаше намерение да се отдръпне от Елизабет, да напусне леглото, стаята, да намери някакво място, далеч от сладкия аромат на възбудата ѝ, където да може да помисли. Да премисли ясно това ново, шокиращо развитие. Но когато понечи да се отмести от нея, тя прошепна името му. Сънливо и преситено, изтощено от желанията, които той бе предявил към нея, тялото ѝ се бе отпуснало върху неговото като копчинена милувка, когато тя се приближи към и се настани в обятията му.

Елизабет се устреми към него, придърпа го към себе си, премести се в ръцете му и положи глава на гърдите му. Даш погледна надолу към разрошената тъмна коса, разстлана по леглото. Един строен крак беше праметнат върху неговия, а ръката ѝ лежеше на корема му. В този момент той беше вързан толкова здраво за леглото, както би могъл да бъде, ако бе прикован от вериги, вместо от тази деликатна жена.

Какво трябваше да направи? Даш се обърна колебливо към нея и обви ръце около тялото ѝ, очаквайки позата да бъде неудобна. Но не се получи. Елизабет му прилягаше така, сякаш бе създадена за него.

Никога не си бе позволявал да прегръща жена след секс. Никога не се бе чувствал достатъчно спокоен или отпуснат, да спи с някоя. И дяволски сигурно бе, че никога не бе бил способен да се сдържи от това да се отдръпне. Но Елизабет беше различна. По повече от един начин.

Господи. Какво ѝ беше причинил? Даш затвори очи и преглътна тежко при спомена за дебелата издутина във вече плътно прилепналата ѝ вагина. Като животно. Но нищо не можеше да промени факта, че удоволствието бе толкова интензивно, толкова по-дълбоко от всичко, което някога бе преживявал, че той не искаше нищо друго, освен да го повтори.

Вместо това, мъжът я притисна в обятията си и я остави да си почине. Надяваше се, че тя спи. Молеше се да спи. Защото ако не беше

така, нямаше никакъв шанс да се сдържи да не я вземе отново.

Даш позволи на пръстите си да потънат в меките вълни от коса, които се спускаха по гърдите му и надолу по гърба ѝ. След като задръжките ѝ бяха паднали, Елизабет се оказа едно чувствено, горещо и еротично създание. Беше го изгорила жив.

Мъжът отпусна брадичка на главата ѝ, чудейки се на странната промяна вътре в себе си. Знаеше, че Елизабет е негова жена. Неговата половинка. Беше приел това преди повече от година — когато командирът му за първи път започна да му чете писмата на Каси. Нямаше друг начин да обясни дълбокото чувство на притежание, което го бе изпълнило, вроденото познание и яростта, която го бе обхванала, докато бе погребан под лекарствата, докато тялото му се излекува. Беше я познал. Смехът ѝ, докосването ѝ, топлината ѝ. По времето, когато се събуди, Даш бе изпълнен с решителност да бърза, да оздравее и укрепне, решителност, която не бе познавал никога преди.

Беше изумил лекарите, които се бореха да спасят живота му. Бе докарал терапевтите си до изнемога, докато работеше върху това да стане по-силен. Всяка минута от тази дълга, болезнена борба, всяка негова мисъл, беше за Елизабет и Каси. Неговата жена и неговото дете. Те имаха нужда от него. Той имаше нужда от тях.

Реакцията на тялото му към нея обаче, беше шокираща. Никога не бе правил нещо подобно с друга жена. Никога не бе изпускал еякулация като тези кратки хлъзгави струи течност, които бяха отпуснала вагината ѝ около него. И никога не бе помислял, че би могло да се появи нещо като тази дебела издутинна, която го заключи дълбоко във вече обтегната ѝ вътрешност.

Не приличаше на нищо, което може дори да си представи. Беше я изпълнил със спермата си, знаейки, че няма никакъв шанс дори малка част от течността да се излее от нея, преди да...

О, мамка му. Рискът да я оплоди. Даш преглътна тежко. Тя не взимаше противозачатъчни таблетки. Той го знаеше. И за първи път през живота си бе обладал жена, без дори да помисли за предпазване.

Пенисът му потръпна и като че ли се втвърди още повече при мисълта да създаде дете с Елизабет, дете, весело и изпълнено с живот като Каси. Може би едно малко момченце, високо и силно, и изпълнено със същата решителност и издръжливост като майка си. Ръцете му се стегнаха около нея, а сърцето му започна да тупти по-

бързо, когато си представи семейството, което би могъл да има. Семейството, за което никога не бе дръзвал да мечтае, досега.

Елизабет лежеше безшумно и неподвижно. Даш не беше неспокоен, но и не спеше. Тя усещаше гърдите му под бузата си, учестеното биене на сърцето му, напрегнатата готовност на тялото му. Щеше да се отмести от него, но когато го погледна надолу по дължината на тялото му изпод завесата на миглите си, видя ерекцията му, дебела и твърда, все още блестяща от смесените им сокове, лежаща върху долната част на корема му.

Плътта му беше дебела почти колкото китката ѝ, дълга и стоманено твърда. Главичката, във формата на гъба, беше тъмна, почти морава, и показваше нивото на възбудата му. Не по-голяма от нейната собствена, помисли си жената. Дори сега, само няколко минути след като бе успяла да го отдръпне от себе си, все още я болеше от желание да го почувства отново заровен в нея, заключен плътно и силно във вътрешността ѝ.

Елизабет едва успя да овладее лекото секване на дъха си при спомена за издутината. Знаеше какво е тя. Точно както знаеше какво представляват копринените еякулации — овлажняваща течност, която по някакъв начин отпускаше теснотата на женския канал. Беше го усетила, когато течността се смеси с нейните сокове, загаряваща я, разхлабваща съпротивлението във вагината ѝ, когато Даш си пробиваше път през стегнатите мускули.

Беше станало същото с устата ѝ, с езика ѝ. Преди той да се отдръпне от нея, тя се бе запитала дали ще може да поеме тази набъбнала широка главичка в гърлото си. Това беше невероятно. Различно от всичко, което можеше да си представи. И все пак, не съвсем неочаквано.

Елизабет не се заблуждаваше по какъвто и да било начин. Беше се питала дали това ще се случи. Беше се чудила дали Даш притежава не само сетивата на вълк, но и в известна част, сексуалността.

Котешките породи наричаха жените си свои половинки. В едно интервю, Калън Лайънс и съпругата му бяха удивително сдържани относно сексуалността, която проявява Калън. Но Елизабет бе разбрала, че ги свързва нещо по-близко, освен само любов. Можеше да

го види по лицата им, в очите им, когато се гледаха един друг. Този малък потаен проблясък. И им завиждаше.

Елизабет знаеше, че Даш щеше да я предупреди предварително, ако е знаел, че това ще се случи. Знаеше, че не би го скрил от нея. А той дори бе по-изненадан от нея. Това я изпълни с чувство на гордост, на женско притежание, да знае, че Даш не е споделил това преживяване с друга жена. То беше само нейно. Колкото и шокиращо, колкото и поразително да бе било, то все пак бе само нейно. Точно както тази великолепна ерекция бе нейна. Поне засега.

Гледаше как пенисът му се огъва, тупти. Примамва я. Даш мигновено се стегна, когато ръката ѝ се плъзна по гърдите му, надолу по корема, по горната част на бедрото му.

— Елизабет — гласът му беше мрачен, а пръстите му се стегнаха в косата ѝ.

— Ммм? — младата жена промуши нежно ръка между силните му крака, пръстите ѝ се придвижваха бавно, докато не обхванаха гладката, копринена торбичка на тестисите му. — Защо нямаш никакво окосмяване тук?

— О, Боже — бедрата му се извиха, когато тя погали тестисите му нежно, прокарайки пръсти по невероятно гладката, очевидно изключително чувствителна плът. — Защото съм Порода — Даш като че ли изплю думите между стиснатите си зъби.

— Причинявам ли ти болка? — Елизабет застина, наблюдавайки малката перла от течност, оформяща се на цепнатината на пениса му.

— Не — издиша тежко мъжът. — Но сигурна ли си, че искаш да продължиш?

— Ммм — тя положи целувка на гърдите му, наблюдавайки как твърдата му плът трепва, когато улови торбичката по-здравео в дланта си. — Сигурна съм.

— Елизабет — изпъшка Даш, когато тя се премести по-ниско и устните ѝ погалиха стягащия се корем. — Бейби. Почакай.

— Защо? — ръката ѝ се плъзна от тестисите му към твърдия ствол на пениса.

Пръстите ѝ не можеха да го обхванат, но можеха да го милват. Елизабет гледаше как ръката ѝ се плъзга нагоре по дебелото копие, а пръстът ѝ потърква хлъзгавата есенция, просмукваща се от цепнатината на върха.

— Трябва да поговорим — гласът му беше напрегнат. — За това, което се случи по-рано. Елизабет, трябва да разберем това.

— Какво има за разбиране? — тя отпусна глава върху долната част на корема му. Набъбналата главичка на ерекцията му беше точно под нея. Преди Даш да успее да проговори, езикът ѝ се подаде между устните ѝ и докосна блестящата гладка плът.

— Ох, по дяволите, Елизабет — промърмори мъжът, пръстите му се заплетоха в косата ѝ, а мускулите на корема му се стегнаха рязко.

Елизабет се премести по-надолу, въпреки натиска, който той прилагаше в косата ѝ. Устата ѝ покри твърдата главичка, а езикът ѝ трепна върху малкото отворстие на върха, преди да се извие около набъбналата плът. Беше възнаградена със слаба струя от солено-сладката течност, която се бе изляла в устата ѝ и преди.

— Достатъчно — преди да успее да го изкуши още повече, да го възбуди още повече, Даш я сграбчи за раменете, повали я на леглото и се надвесил над нея. — Ти луда ли си?

Елизабет облиза бавно устни, докато го гледаше изпод полуспуснатите си клепачи, гладна за вкуса му. Имаше нещо порочно и възбуждащо в това да поема пениса му в устата си. Нещо, което разпалваше всичките ѝ низки инстинкти и я правеше напълно безсрамна.

— Не съм луда — прошепна тя, като повдигна глава и прокара език по устните му, притисна се и се плъзна между тях.

Тогава сподели вкуса на есенцията му с него. Погледът ѝ, сключен с неговия, видя проблясък на шок в очите му, миг преди той да простене дрезгаво. Ръката, която държеше косата ѝ издърпа главата ѝ назад, докато той успее да поеме контрол над целувката.

Езикът му се заплете с нейния, след това го последва, когато той се оттегли зад устните ѝ. Даш помете устата ѝ властно, ближеше устните ѝ, езика ѝ, целуваше я със страст и глад, които я накараха да простене и да се извие под докосването му.

— Проклетата да си — той се откъсна от нея, дишайки тежко, и се взря надолу. — Ти усети какво се случи предния път, Елизабет. Знаеш какво ти сторих.

— Да — въздъхна тя, усмихвайки се в очакване. — Сега го направи отново. Нека да видим дали ще проработи пак втория път.

Погледът му се изпълни с объркване, после с топлина. Огромна, нажежаваща топлина, докато се взираше в Елизабет съсредоточено. Устата му се изви бавно в усмивка, която би могла да бъде наречена единствено вълча.

— Ще те накарам да крещиш по-силно този път — предупреди я тихо. — Ще те накарам...

Даш спря, главата му внезапно се надигна и очите му се присвиха, насочвайки се към вратата.

— Даш? — Елизабет усети как тялото му се стяга заплашително, а не от възбуда.

Отдръпна от нея. Елизабет чу тропот от стъпки нагоре по стълбите, след това силно почукване по вратата.

— Пригответе се, Даш. Грейндж има свои хора в града и те биха могли да се насочат насам. Трябва да подготвим заминаването ви. Обадох се на pilota, имате петнадесет минути до кацането.

Даш изръмжа и обърна глава, но Елизабет вече не беше в леглото, а обличаше дрехите, които той беше оставил за нея.

— Толкова за проклетия душ — промърмори тя, докато изтегляше бикините по дългите си крака, покривайки блестящото, влажно хълмче на женствеността си. — По дяволите, мразя да нося мокри бикини.

Даш се обърна за собствените си дрехи, ръмжейки в мълчалива ярост. Бикините ѝ бяха мокри, неговият пенис беше твърд като стомана, а те тръгваха към един студен самолет. Даш си се зарече да се увери, че Грейндж страда — ама наистина лошо — преди най-сетне да тръгне да го убива.

ГЛАВА 21

— Достатъчно си шумна, за да се събудиш мъртва — каза рязко Даш, когато Елизабет се плъзна покрай ъгъла на хижата две сутрини по-късно. Пот капеше от сплетената ѝ коса и надолу по лицето ѝ, дрехите ѝ бяха мокри от нея.

Тя се бе промъкнала по пътя надолу до това място за два пъти повече време, отколкото би трябвало да ѝ отнеме, и бе пренебрегвала половината от това, което той ѝ бе казвал по пътя. Първото нещо, което Даш бе доловил, бе уханието ѝ, просто защото Елизабет не проверяваше посоката, от която духа вятърът. Беше чул шума от заобикалянето на малкото сечище преди пет минути, идващ от напълно противоположна посока от тази, от която би трябвало.

Младата жена спря и се намръщи, сините ѝ очи блестяха от гняв.

Гърдите ѝ се повдигаха от напрежение и нервност, и Даш се съмняваше, че би могла да чуе, ако някой се промъква зад нея, от ударите на собственото си сърце.

— Бях безшумна, по дяволите. Не издадох нито звук.

— Смяташ ли, че бих те излъгал? — изръмжа той. — Чух приближаването ти преди пет минути. Ако това беше имението на Грейндж, пазачите вече да са те съборили, съблекли и изчукали. Казах ти, Елизабет. Безшумно. Показах ти как.

Беше строг с нея. Но ако той можеше да я чуе от такова разстояние, тогава онези проклети кучета, патрулиращи имението на Грейндж, също щяха.

— Колко по-безшумна трябва да бъда? — Елизабет бе изтощена, раздразнена и готова да го разкъса.

— Дяволски по-тиха — каза остро Даш. — Обърни се, закарай задника си обратно до началната точка и опитай отново. Грейндж се връща в имението си след две седмици. Това е. Тогава идва края на обучението и идва време за убиване. Няма да бъдеш готова.

— По дяволите, няма — изръмжа тя. — Мамка му. Ти си Порода. Разбира се, че ме чуваш. Грейндж не разполага с Породи в редиците

си, нали?

— Не, не разполага — каза той тихо, с лека усмивка, овладявайки инстинктивното желание да я закриля. — Той има кучета. Големи, жестоки кучета, обучени да чукат любопитни малки момичета, които идват пълзящи в имението. Ти вече го изживя, бейби. Сега искаш ли да се пробваш и с истински животни?

Лицето ѝ пламна от ярост, а устните ѝ изтъняха, когато го погледна студено.

— Тази сутрин си много духовит — подигра се Елизабет. — Жалко, че не си добре обучен като кучетата на Грейндж.

Тя се завъртя на пети и тръгна обратно да заобиколи хижата, докато Даш усещаше как обиден гняв потича в тялото му. Засили се след нея, решен да я научи, че войниците никога не отвърщат дръзко на трениорите си. Не и без да им се размине.

Когато заобиколи стената на хижата, имаше не повече от секунда предупреждение, преди краката му да излетят изпод тялото му, събаряйки го по гръб от яростния удар на Елизабет. Острият край на една пръчка се притискаше в гърлото му.

— Сега, голямо момче, предлагам да закусим — озъби се жената, извивайки устни в подигравателен триумф, когато той присви очи към нея. — Кой казва, че не мога да бъда безшумна?

Беше го победила. Проклета да е, беше го изиграла толкова бързо, че той дори не бе помислил, че може да се окаже толкова подла.

Даш вдигна ръка и издърпа пръчката от нея, захвърли я настрани, взирайки се в Елизабет.

— Следващият път, когато си над мен така, по-добре да си гола — изръмжа той.

— Следващият път ще ти сритам топките, задето си толкова оскърбителен — озъби се тя в отговор.

Даш не се съмняваше, че ще го стори. Ако имаше възможност.

Мъжът се надигна, после се изправи на крака, докато тя стоеше и го гледаше триумфиращо.

— Добре се справи. Не достатъчно, но добре.

Елизабет въздъхна тежко.

— Не достатъчно? — тя сложи ръце на бедрата си, докато го гледаше намръщено. — Повалих те. Честно. Как така не е достатъчно добре?

— Защото ти вярвам и имах допълнителна пречка; заради това, че толкова силно искам да те чукам, че не мога да те смятам за истинска заплаха. Лош ход от моя страна. Няма да направя тази грешка отново — проклет да бъде, ако гордостта му може да понесе това.

Бяха работили през по-голяма част от сутринта. Даш я бе измъкнал от леглото преди зазоряване, беше я завлякъл до върха на възвишението над хижата и ѝ бе казал да чака, преди да тръгне обратно надолу. По пътя нагоре, той я бе научил как да се движи през храсталаците, да запазва стъпките си тихи, а дишането си бавно и спокойно. Как да върви, какво да е темпото на стъпките ѝ и как да се движи, без да причинява звукови вълни.

Не че бе очаквал тя да се изкачи така добре, както го бе сторила. Всъщност го бе изненадала. Но можеше да бъде по-добре. Ако инстинктите му бяха прави, Елизабет имаше потенциала да се движи така безшумно, както всеки роден ловец. Тя беше готова да работи за това, което има нужда да знае. А това бе наложително. Младата жена разбираше, че се нуждае от това, което Даш ѝ преподаваше, точно както и той самият го осъзнаваше.

— Това е слабо оправдание — изсумтя най-сетне тя, преди да се обърне и да тръгне обратно към предната част на хижата. — Имам нужда от душ и закуска. Ще опитам отново по-късно, след като го обмисля.

Елизабет разкърши рамене, гласът ѝ беше замислен, сякаш ѝ бе хрумнало нещо, за което не е толкова сигурна, а дупето ѝ изпълваше дънките ѝ като съновидение.

Даш направи гримаса, когато пенисът му запулсира, а страстта му сякаш достигна най-високото си ниво. Не я бе докосвал от онзи ден в ранчото на Майк. Прибързаното тръгване, изтощителният полет и пътуването до хижата отнеха най-малко двадесет и четири часа. И двамата се бяха сринали в леглото и бяха заспали като мъртви, веднага след като изядоха набързо приготвената храна.

Обучението беше започнало вчера, веднага след като излязоха от хижата, а вечерта, по обратния път, докато почти я носеше, той знаеше, че сексът няма да бъде начело на списъка с приоритетите ѝ. Но в неговия се издигаше бързо към челните позиции.

Младият мъж я проследи как изчезва в спалнята на малката хижа и няколко минути по-късно чу пускането на душа с пълна сила.

Набързо пригответи закуска — два големи, пухкави омлета, пържени картопки и портокалов сок. На плотта бе оставено прясно сварено кафе. Когато Елизабет излезе от спалнята, почти половин час по-късно, Даш седеше на масата.

— Яж. Ще упражняваме самозащита след като се нахраним, после ще си дадем почивка до вечерта.

Даш седна срещу нея и са зае със собствената си закуска. Беше питателна, обикновена и проста, с високо съдържание на въглехидрати, протеини и калории. Елизабет щеше да се нуждае от енергия, за да преживее следващите две седмици. Тя беше отпаднала, уморена. Вече не живееше на разбити нерви и страх. Адреналинът беше този, който засилваше сетивата и даваше една допълнителна острота, пък била тя и изкуствена. Сега, тя трябваше да научи сетивата си да работят в правилната посока. Без нерви. Без адреналиновата бомба, която ситуацията на живот и смърт, пред която бе изправена преди, ѝ беше дала.

Тя пое дълбоко въздух, но вместо да отговори, само кимна. Движението привлече вниманието на Даш към гърдите ѝ. Освободени, без сутиен, те пак бяха зрели и пълни, закръглени малки хълмчета. Ръцете го сърбяха да ги улови и гали. Даш умираше да я вземе отново. Да разбере дали усещанията са толкова интензивни втория път, или всичко това е било една илюзия.

Обучението първо, напомни си той, довършвайки храната си, след това се облегна назад, за да се наслади на кафето си. Беше първата му чаша от дни насам и проклет да бъде, ако не му бе липсвало. Кофеинът удари сетивата му почти незабавно, карайки го да потисне един звук на наслада.

Елизабет не беше толкова сдържана. В гърлото ѝ завибрира дълъг, нисък звук на одобрение, когато затвори очи, наслаждавайки се на вкуса, както и на въздействието на кофеина. Изражението ѝ показваше чиста чувствена наслада и когато преглътна горещата течност, езикът ѝ се подаде да улови една избягала капчица на долната ѝ устна.

Пенисът на Даш потрепна при спомена. Представи си как тя бе облизала устните си по този начин веднъж и преди. Когато бе поела с езика си последната капка от копието му, останала там след любовната

им игра, малко след като той бе отдръпнал Елизабет от пениса си, точно преди Майк да ги прекъсне.

— Почти забравих колко е хубаво — въздъхна Елизабет, когато отвори очи и погледът ѝ срещна неговия.

По страните ѝ незабавно се плъзна топлина, когато очите му попаднаха на влажните ѝ устни.

— Довърши кафето си — Даш се изправи на крака и разчисти чиниите от масата. — Искam да започна да те уча да се биеш с нещо повече от нерви и страх. Трябва да запазиш главата си ясна, за да бъде ефективно. Да нанасяш удар, който ще извади от строя, вместо просто да зашемети. Ако само зашеметиш врага си, рискуваш да изникне зад теб по-късно. Ако го осакатиш, можеш да го обезвредиш за неопределено време. Накратко убийството е най-добрият ти залог.

— Ако той е врагът, защо просто не го убия? — Елизабет също се изправи и тръгна към каната с кафе, за да напълни чашата си отново. — Не забелязах да се грижиш особено да обезвредиш онзи тип, когото уби в апартамента.

— Нямаше друга възможност — Даш сви рамене. — Той беше насочил пистолет в лицето ми и натискаше спусъка. Беше въпрос на избор, да убия или да бъда убит. Аз избрах да живея. Като обикаляш, оставяйки мъртви тела след себе си, привличаш повече внимание, отколкото е необходимо.

— Да, по-добре е да имаш глутница побеснели врагове по петите си — изкоментира сухо жената, повдигайки чашата към устните си.

— Ключът е в това да попречиш на врага си да разбере кой си и защо нападаш — каза Даш, опитвайки се да сдържи частицата гордост в гласа си. Мамка му, тя беше кръвожадна като дявол. Това му харесваше. Нямаше да се уплаши, ако се наложеше да се пролее кръв, но трябваше да научи, че има различни категории врагове. Само най-високото ниво заслужаваха смърт. — Мъртвите тела оставят следа заради простия факт, че някой има специфичен начин на убиване. Моят е ножа. Ако оставям камари тела след себе си, медиите ще започнат да крещят предупреждения. Някой, с когото съм работил, ще чуе и незабавно фактите около убийството ще го направят подозрителен. Така първата плочка от доминото пада и поваля останалите.

— Тогава научи друг начин на убиване — дяволски очевидно бе, че тя се наслаждава на кафето, както и на кръвожадните, малки

фантазии, които сигурно имаше сега.

Даш въздъхна.

— Не си толкова корава, колкото се преструваш, че си, бейби. Отнемането на живот не е толкова лесно.

— Убийството на Грейндж няма да ме накара да изгубя дори миг от съня си. То ще ми помогне да спя по-добре — увери го Елизабет, а гласът ѝ стана по-твърд. — Не се заблуждавай, Даш. Ако можех да убия онези копелета, без бебчето ми да види, през последните две години, щях да го направя. Нямаше дори да се замисля.

Даш кимна.

— И аз нямаше да те виня, Елизабет. Но вълнението при битка и хладнокръвното убийство са две различни неща. Точно сега, ти мислиш, че не са. Изпълнена си с ярост и жажда за отмъщение, и това е добре. Това ще те поддържа силна. Ще те накара да учиш. Но когато настъпи времето за убиване, няма да бъде толкова лесно. Дяволски трудно е да дръпнеш спусъка и да знаеш, да знаеш в душата си, че човекът, когото си погубила не заслужава повече шансове да живее.

— Мислех, че си по-суров от това, Даш.

Елизабет го изненада с безчувствените си думи. А може би не, помисли си Даш. Тази ярост бе кипяла вътре в тялото ѝ от дълго време, подсилвайки се с всеки удар срещу нея и дъщеря ѝ.

Мъжът въздъхна уморено.

— Първото убийство, което извърших, Елизабет, бе на едно чудовище. Аз знаех, че той е чудовище. Беше измъчвал хора, взети за заложници. Беше превърнал добри, силни жени в изпотрошени човешки останки. Той нямаше с какво да се оправдае. Освен с едно нещо. Мъжът бе роден глупак, без капчица човечност. Почти бе съсипал малката си съпруга, но след като тя му ражда дете, той започнал се отнася с нея като със съкровище, защото това дете я обича. Задачата ми бе да го хвана, за да осигуря освобождението на двама от моите хора, които мъжът бе затворил в една подземна стая, близо до къщата. Нямах избор. Въпреки това знаех, че майката и детето ще пострадат. Сторих това, което трябваше. Той или моите хора. Аз направих своя избор. Но ще съжалявам за това до края на дните си. Почти всеки си има слабо място. Някъде, по някакъв начин. Той не заслужаваше да живее, защото нищо в този свят не бе в безопасност, освен това дете и майка му. Но ако тя някога научи самоличността на

човека, който е натиснал спусъка, ще тръгне да преследва. Знаех го тогава. Знам го и сега.

Елизабет довърши кафето си, върна се обратно и си наля трета чаша. Когато приключи, се обърна назад и го погледна с любопитство.

— Трябва ли сега да съжалявам за Грейндж? — попита хладно.

Даш поклати глава.

— Не, бейби, не очаквам това от теб. Бих се изненадал, ако го почувстваш. Той не заслужава съжалението ти. Изборът на живот и смърт е пред теб. Ти си тази, която трябва да живее с взетото решение, която трябва да ляга и да заспива с мисълта за него. Само запомни това, което ти казах. Когато въпросът е за твоя живот или техния, е различно. Когато е хладнокръвно, ти не си повече от животното, което презираш. И тогава, става дяволски трудно да се спи нощем. И дяволски трудно да си спомняме какво ни прави хора. Сега си довърши кафето, за да мога да те науча как да се биеш.

Елизабет наблюдаваше как Даш разчиства всекидневната, избута мебелите до стената, преди да разгъне голямата подложка за упражнения, която бе взел от Майк. Той се движеше бързо и грациозно за мъж. Без излишни движения, без лутане. За няколко минути подложката бе разгъната и Даш се обърна към нея с вдигнати вежди.

Елизабет вдигна безмълвно чашата си с кафе. Не беше приключила. И не можеше да се опита да се съсредоточи върху това да му позволи да я учи как да се бори в развълнуваното състояние, в което бе в момента ума ѝ.

Би ли могла хладнокръвно да убие Грейндж? Сега този въпрос я преследваше. Преди беше толкова сигурна. Беше се убеждавала, че може лесно да изстреля един куршум между очите му и никога да не се замисли втори път. Навсякъде. По всяко време. Сега Каси не беше с нея. Нейната невинност нямаше да пострада от това, че майка ѝ пролива кръв.

Елизабет се извърна от Даш и се загледа през прозореца над мивката, докато той се премести на подложката и започна серия от упражнения за загряване. Гората беше гъста, защитаваща, скриваше идеално малката хижа.

Сигурно място, така го бе нарекъл Даш. *Един колега войник ми го зае. Не е голяма работа.*

Приятел. Елизабет бе забелязала, че всеки е познат, колега войник, член на Специалните части. Той имаше връзки до ада и обратно и гласът му отразяваше уважение и често привързаност към всеки човек, за когото говореше. Но никога не ги наричаше приятели. Никога не позволи на гласа си да издаде връзката, която Елизабет можеше да усети, че ги свързва заедно. Те бяха част от една мрежа на честта, на посвещение един към друг.

Даш бе убил, за да спаси нея и Каси. Бе убил, за да спаси своите хора. Той бе убивал в разгара на битка и не се бе запитвал за животите, които отнема. Да убие или да бъде убит. Но нямаше да го направи хладнокръвно. А Елизабет ужасно се страхуваше, че тя може.

Грейндж беше чудовище. Докато беше жив, щеше да представлява заплаха за Каси. Никога нямаше да спре в желанието си да я притежава. Хора като него никога не спираха.

Младата жена отпи от чашата, спомняйки си за двете години, прекарани в бягане. Животите на хората на Грейндж, които бяха отнети. Случаите, в които я бяха преследвали безмилостно, безчувствено. Когато тя довърши кафето си и докато изплакваше чашата, осъзна, че мъглата от гняв и болка, която я бе изпълвала през последните месеци, бавно се бе подсилвала вътре в нея.

— Елизабет? — жената погледна в отражението на прозореца и видя Даш зад себе си, взиращ се в нея нежно.

Тя преглътна тежко.

— Това прави ли ме също чудовище, Даш? — попита го. — Лоша ли съм?

Ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ и той я придърпа към гърдите си, срещайки погледа ѝ в прозореца пред тях.

— Няма нищо по-опасно от един прозорец, Елизабет — изрече Даш, вместо да отговори на въпроса ѝ. — Ти се чувстваш в безопасност в къщата. Всеки би се чувствал. Хората не мислят за прозорците. Но преследвачите — да. Те наблюдават прозорците, скрити, сигурни, а погледите им са устремени към тези малки квадрати, докато чакат целта да премине, да спре и да се възхити на гледката. Тогавя те сграбчват.

Елизабет погледна шокирано назад към него.

— Тогава защо стоим тук?

— Ти винаги си уязвима. Всеки е. А ти си достатъчно умна, за да знаеш, че това, което идва, обикаля наоколо. Грейндж е чудовище. Ако направи така, че досието на Каси да постави в опасност теб или мен, тогава е мъртъв. Това е. Ако не от твоята ръка, то ще е от моята. Природата се грижи за страдащите, бейби. В крайна сметка Грейндж ще загуби, ако не скоро, то по-късно. А когато това стане, поне дузина чудовища ще заемат мястото му. Такъв е пътят на злото. Винаги. — Даш я дръпна от прозореца и я поведе към подложката. — Сега се пригответи, защото ще те съборя по задник.

ГЛАВА 22

Даш я събори по задник. Повече от веднъж. Отново и отново. Крещеше заповеди към нея като някакъв проклет сержант, когато тя не се движеше толкова бързо, колкото трябва или както той мислеше, че ѝ е обяснил.

Даш беше мошеник. Елизабет го знаеше. Предусещаше всяко движение, на което я бе научил и знаеше как точно да му противодейства. И го правеше с удивителна ефективност, след това имаше дързостта да ѝ се изсмее, когато в нея се надигна чувство на безсилие.

Елизабет се опита да го дръпне за косата, но натискът, който той оказа върху китките ѝ, я накара да го пусне веднага. Посегна към очите му, но Даш беше по-висок от нея и винаги разбираше какви са намеренията ѝ. Студени и решителни, златистокафявите му очи не пропускаха дори най-лекото трепване.

Тя се изправи бавно на крака, заставайки пред него, докато дишаше тежко. Прекалено ясно осъзнаваше, че подутите ѝ гърди и връхчетата на зърната ѝ се притискат към сутиена и тениската ѝ. Между бедрата ѝ, платът на дънките ѝ упражняваше достатъчно натиск върху чувствителния ѝ клитор, за да я накара да копнее за повече.

Беше възбудена и потна, и ставаше все по-ядосана с всяка минута. По дяволите, той дори не се преструваше, че тя не може да е готова за него.

— Обърни се — нареди той хладно. — Представи си, че си на пост. Зад мен си и ми пазиш гърба, Елизабет. Сега се завърти. Трябва да се научиш как да се защитиш, ако те нападнат в гръб, когато не съм до теб.

— Това не действа — оплака се тя разпалено. — Не мога да направя нищо подобно, освен да те оставя да ме набиеш.

— По-добре мен, отколкото Грейндж или хората му — Даш не беше ни най-малко отзивчив. — Сега обърни това стегнато дупе.

Завърти го или нещо такова. Може би ще ме разсееш с мисли да го чукам.

Елизабет извъртя очи, но все пак дъхът ѝ секна. Той продължаваше да я заплашва с това.

— Сякаш някой от хората на Грейндж има такъв пенис — отбеляза тя задъхано. — Ако беше с нормален размер, Даш, може и да ти позволя да опиташ.

Очите му се присвиха.

— О, скъпа, ще направя повече от това да опитам, когато му дойде времето. Сега го обърни и ми позволи да го видя.

— Нека си поема дъх — той беше дявол.

— Кажй го на Грейндж — изръмжа мъжът. — Питай дали ще ти позволи почивка, преди да те убие. Може да го хванеш в добро настроение.

Зъбите ѝ изтракаха, докато се бореше с гневния отговор. Но всеки път, когато се озъбеше към него, той ѝ отвърщаше с нещо, което само я вбесяваше още повече.

— Добре — тя се завъртя. — Наслади се на гледката, зад...

Елизабет се намери паднала по гръб. Преди да успее да се подготви, Даш беше върху нея. Силните ръце я завъртяха, кракът му помете нейните, а едрото му тяло я последва, приковавайки я.

— Срещу кого мислиш, че се биеш, бейби? — подигра ѝ се той, когато тя започна да се съпротивлява немощно. Елизабет беше по гръб и се взираше в него, дишайки тежко, докато Даш ѝ се усмихваше с лениво веселие. — Изумен съм как си успяла да се изплъзваш от Грейндж в продължение на две години. Мислех, че си по-добра от това.

Младата жена беше изтощена. Даш бе съумял да провали всеки подъл и мръсен номер, който някога бе научавала, и без проблем се бе справил и с тези, на които самият той я бе научил.

— Не е честно — задъха се тя. — Ти ме очакваше.

Елизабет затвори очи, усещайки го как се движи върху нея, как топлината му я обгръщаше и я докарваше до лудост. Какво, по дяволите, не беше наред с нея? Занимаваха се с това от часове, а вагината ѝ постепенно ставаше все по-влажна. Бикините ѝ бяха мокри, а това беше нещо, което Елизабет изобщо не харесваше. Те прилепваха

по голата плът на женствеността ѝ и дразнеха еротично подутия ѝ клитор.

— Нима смяташ, че те няма да те очакват? — твърдото му бедро се притискаше към хълмчето ѝ, а едната му ръка се плъзна нагоре по крака ѝ, докато очите му се взираха в нея. — Чакаха те в апартамента. Онзи път бяха на косъм да те заловят, Елизабет. Стават все по-умни що се отнася до теб.

Тогава и сама го бе осъзнала. Тя стисна зъби от безсилие. Възбудата я подлудяваше. Можеше да мисли само за пулсирането във вагината си. Беше едно равномерно, силно туптене, което я държеше извън равновесие така, както го правеше и Даш.

— Добре. Добре. Ще опитам отново — и опита. Правеше го, убеждаваше се сама. Но всеки път, когато той я докоснеше, тя омекваше от страст.

Даш се отмести бързо от нея, протегна се надолу и ѝ подаде ръка да се изправи. Елизабет зае позиция. Обърна се с гръб към него, сви рамене и зачака. Понякога той я караше да чака цяла вечност. Друг път атакуваше бързо. Никога не можеше да бъде сигурна кога ще настъпи атаката му.

Елизабет се напрегна, подготвяйки се.

— Отпусни се — младата жена трепна от суровия, безмилостен глас. — Изморяваш се, докато ме чакаш да атакувам. Слушай, Елизабет. Затвори очи. Ти се намираш наред имението на Грейндж, а не в безопасност в малката хижа. Атаката може да дойде от всяка посока. Ти си готова, но отпусната. Ослушваш се. Подушваш въздуха...

— По дяволите, Даш. Аз не съм Порода... — тогава Даш нападна. Ръката му се обви около гърлото ѝ, когато нейната литна нагоре. Пръстите ѝ се забиха в нея, а другата ѝ ръка се стрелна зад гърба ѝ към очите му. В същото време глезенът ѝ се изви зад неговия, когато тя се раздвижи внезапно за един ослепителен удар.

Даш се наведе рязко, завъртя се на пети и присви очи към Елизабет, изправен пред нея. По устните му премина усмивка.

— О, добро момиче — изтананика одобрително той, докато тя се взираше в него шокирано. — Сега го направи отново. Обърни се.

Вместо това Елизабет отстъпи назад. Как, по дяволите, беше направила това?

— Ти ще ме очакваш — възрази тя, клатейки глава, повече от изумена от себе си.

— Ще се престоря, че не очаквам — каза рязко Даш. — Обърни се и го направи отново.

— Не мога да го направя по команда — поклати глава Елизабет, дишайки тежко. — Не знам как го направих първия път.

— Тогава си мъртва — каза мъжът жестоко. — Кървава безжизнена каша. Нека се обадим на Каси да започне да оплаква майка си. Сега се обърни.

— Не мога да го направя отново — отдръпна се тя нервно. — Позволи ми да го обмисля. Да разбера как го направих първия път.

— Не. Обърни се — очите ѝ святкаха от гняв, но това беше добре, защото властното му отношение наистина я вбесяваше прекалено.

— Не съм готова.

Въпреки това Даш тръгна към нея. Преди да има време да го обмисли, Елизабет видя гнева, решителността да изкара насила нещо от нея, и тя се отмести бързо настрани, едва успявайки да избегне хватката му. Даш се обърна към нея.

— Искаш да убиеш Грейндж? — изсумтя той. — Ти не можеш да убиеш никого, Елизабет. Нямах това, което е нужно. Нямах смелостта да опознаеш собствените си сили, да не говорим за слабостите си. Грейндж ще вземе Каси, точно както планира, защото ние никога няма да получим тези документи и ти ще си мъртва. Той може да се задейства точно тогава, ще я отвлече при първа възможност и ще я има. Никой няма да бъде в състояние да я спаси, Елизабет. Никой. Защото ти ще се провалиш.

— Само документите няма да я спасят — възрази жената отчаяно. — Един куршум в главата му ще бъде повече от ефикасен и аз знам как да стрелям с пистолет.

— Тези документи ще го накарат да си покаже зъбите — осведоми я Даш хладно. — Ще откраднем докладите, доказателство за експериментите, и ще разобличим плана му заедно с показанията за смъртта на Дейн, твоите и на Каси. И той е загубен. Законно. Разбит, Елизабет. Ще накараш чудовището да си покаже зъбите. Убийството не е лесно. И понякога, не е най-доброто решение.

Яростта се натрупваше вътре в нея. Искаше Грейндж мъртъв. Искаше да кърви, да страда, а Даш се опитваше да ѝ отнеме всичко това.

Той отново тръгна към нея. Хвърли се напред, бързо и неочаквано, а тя падна на пода и се завъртя към краката му. Той я бе научил на това. Даш я прескочи пъргаво и се обърна отново за нея, но тя бе останала долу, премести се настрани и още веднъж се протегна към краката му. Мъжът се свлече този път и тя незабавно се метна на гърба му, ръцете ѝ се впиха в мократа му коса и дръпнаха главата му назад.

— Следващият път — изръмжа Елизабет, — в ръката си ще имам свой проклет нож.

Преди да може да ахне, Даш я сграбчи за китката, издърпа я от себе си и я възседна, притискайки ръцете ѝ към пода.

— Поколеба се — устните му се изтеглиха от зъбите му яростно. — Даде предупредителен, а не смъртоносен удар. Сега врагът ти те повали, Елизабет. Мъртва си.

— Наистина? — задъха се тя разярено.

Кръвта препускаше във вените ѝ, адреналинът нарастваше в тялото ѝ и запулсира във вагината ѝ. Младата жена утихна, понамести се и се отпусна под него. Даш се стегна автоматично.

— Причиняваш ми болка — въздъхна тя, борейки се за въздух. — Можем да поговорим за това, Даш. Наистина. Ще го направя по-добре следващия път.

Очите на мъжа се присвиха.

— Уморена съм — Елизабет погледна нагоре към него невинно, преди погледът ѝ да трепне към твърдата издутина в панталоните му. Лека усмивка изви устните ѝ. — Вместо това сега бихме могли малко да си поиграем.

Тя размърда китките си под дланите му, наблюдавайки го изпод полуспуснатите си клепачи, като облиза устните си бавно, навлажнявайки пресъхналите извивки.

— Ще те направя много щастлив мъж, половинке.

Даш се отдръпна назад леко, разхлабвайки китките ѝ. Само още малко, помисли си тя, като пое дълбоко дъх, повдигайки гърдите си, когато погледът му попадна на тях. В същото време раздвижи краката си със силен замах, който ги изпрати около ръцете и торса му, като

Елизабет се отдръпна назад, надигна се, събра двете си длани в юмрук и нанесе удар в долната част на корема му.

Даш изсумтя. Да! Той падна назад, а тя се завъртя от него и го погледна триумфално. Но сега Даш бе повече от решителен. Страст изпълни очите му при мисълта за изненадващия ѝ ход, с който го изигра, а спечелената свобода разпали глад, на който той повече не можеше да издържа. Същият глад, който кипеше в дълбините на влажната ѝ вагина.

— Ти си прецакана — гласът му беше горещо, сексуално ръмжене. — Толкова прецакана, Елизабет.

Тя вдигна ръка и му направи знак да се приближи.

— Хайде. Вържи ме, бейби. Предизвиквам те.

Даш пренебрегна трепването на пениса си в дънките, пренебрегна зашеметяващото желание да се хвърли към нея. Сега можеше да види, че е напълно готова за него. Не напрегната и нервна, а готова. Елизабет беше сигурна. Мислеше, че е под контрол. Смяташе, че е спечелила надмощие. Беше добра, трябваше да ѝ го признае. За няколкото часа, през които той не бе успял да направи друго, освен да започне да полира оръжията, тя се бе усъвършенствала.

Сега, със своето неприкрито неподчинение, с желанието си да се бие с него, бе успяла да възбуди Даш толкова неочаквано и силно, че всички мисли да я обучава в нещо друго, освен в чукане, бяха излетели от ума му. Щеше да я повали, да разкъса дънките от това съблазнително задниче и да ѝ даде всеки твърд, измъчен сантиметър от пениса си.

Даш се раздвижи около нея, виждайки как очите ѝ се присвиват, а зърната на гърдите ѝ се втвърдяват още повече. Можеше да подуши възбудата ѝ. Беше я доловил от мига, в който Елизабет се присъедини към него на тренировъчната подложка. Беше сладка и гореща, като опияняващ еликсир, от който Даш трябваше да получи повече.

Младата жена облиза устни, прокара език по пълната долна извивка, навлажнявайки я съблазнително. Тъмните ѝ мигли бяха спуснати измамно, хвърлящи интригуващи сенки по сметаново белите бузи.

Вържи ме, бейби. Думите бяха като огнен меч, който разсече слабините му и издърпа тестисите му плътно до основата на пениса. Даш умираше да разбере дали онова ще се случи отново. Да почувства горещото свиване и пулсиране на вагината ѝ, докато я изпълва повече, отколкото някой друг мъж би могъл някога.

— Уплаши ли се? — подигра се Елизабет, наблюдавайки го как се движи предпазливо около подложката.

— Обмислям.

— Хм — тя вдигна вежди подигравателно. — И какво обмисляш, голямо момче?

— Точно колко време ще ми отнеме да заровя пениса си в това тясно дупе — Даш оголи зъби предупредително. — Или дали ще имам търпението.

Смехът ѝ беше нисък и развеселен.

— Тази заплаха остаря, Даш.

Младият мъж се усмихна. Това не бе заплаха. Имаше някакво особено опияняващо удоволствие във вземането на жена анално. Да я има наведена пред него, покорна, приемаща го лесно и с охота. Желанието да го направи, никога не бе било толкова силно, колкото сега. Искаше я наведена пред себе си, крещяща от удоволствие, докато разтяга този малък, дълбок отвор. Разтварящ се широко за него, поддаващ се на неговото желание, и в същото време, отговарящ на нейното.

— Обърни се — предизвика я Даш.

Елизабет се подсмихна.

— Приличам ли ти на глупачка?

— Приличаш на апетитна хапка — поправи я той, позволявайки на гласа си да се задълбочи, инстинктивното ръмжене, което се натрупваше в гърдите му отекна в тях. — Невероятно апетитна. Сега се обърни.

Младата жена потръпна. Даш обичаше, когато тя прави така. А вагината ѝ ставаше все по-гореща. Можеше да го подуши. Сладкото изкушение бе почти повече, отколкото пенисът му можеше да понесе. Ако не я обладаеше скоро, щеше да започне да вие от страдание.

— Не мисля така — тя се премести настрани, когато мъжът пристъпи напред. — Имам чувството, че наистина трябва да те държа под око точно сега.

Беше умна. Винаги бе казвал, че е умна, помисли си той с нарастваща гордост. Никога нямаше да бъде опитомена, но по дяволите, ако Даш не се забавляваше с това да се убеждава, че може да го направи.

Мъжът се движеше бавно и предпазливо, наблюдавайки я, докато хвана тениската на врата си и я разкъса от тялото си. Очите на Елизабет се разшириха. Даш обичаше, когато изражението ѝ преминаваше от опустошителен огън или ярост в невинност и чувствено осъзнаване едновременно. Беше бос, така че нямаше ботуши или чорапи, за които да се притеснява. Ръцете му се насочиха към металните копчета на дънките му.

Ноздрите ѝ пламнаха, устните ѝ се разтвориха и тя започна да диша неравномерно. Даш откопча само първите две копчета.

— Обърни се — прошепна той.

Елизабет поклати глава отрицателно.

Младият мъж се усмихна в очакване. Тя искаше битката. Искаше да бъде взета толкова, колкото и той искаше да я вземе.

— Ще се провалиш — предупреди я нежно.

— Може би ти ще го направиш — той видя как тялото ѝ се стегна, макар ръцете ѝ да бяха увиснали и отпуснати от двете страни на тялото ѝ, докато присвиваше очи върху него.

Даш поклати глава бавно.

— Ще се предадеш, Елизабет. И когато го направиш, ще бъдеш изчукана.

Веселие проблесна в горещия ѝ поглед.

— Смяташ да ми говориш до смърт или ще го направиш?

Без да чака повече, Даш се насочи към нея.

ГЛАВА 23

Елизабет беше решена да не се предава лесно. Адреналинът препускаше в тялото ѝ, желанието да се възпротиви срещу него пулсираше прекалено силно, прекалено бързо. Вагината ѝ беше влажна и гореща, гърдите ѝ подути, а зърната туптяха болезнено чувствителни. И Елизабет искаше да бъде взета. Но нямаше да се даде лесно.

Когато Даш тръгна към нея, тя му се изплъзна и бързо се отдалечи от него, опитвайки се да го заобиколи. Направи гримаса, чувайки тихия му смях, насочен срещу нея. Проклет да е, той си играеше.

Даш се хвърли отново към Елизабет, давайки ѝ достатъчно време да се изплъзне, преди ръката му да улови деколтето на тениската ѝ, разкъсвайки я от тялото ѝ. Тя се бореше с остатъците, като се обърна с лице към него, разкъса ги и ги хвърли на пода.

Сега беше облечена само с бял нежен дантелен сутиен. Гърдите ѝ бяха повдигнати, а зърната се потриваха в плата, когато той се взря в тях. Гръдният му кош блестеше от пот, дънките му бяха така изпънати, толкова силно, че сякаш всеки миг щяха да се пръснат.

Когато Даш тръгна отново към нея, Елизабет му даде секунда да помисли, че я е хванал, преди да отстъпи настрани, приведена ниско и се хвърли в краката му. Той се завъртя. Кучият му син направи едно перфектно завъртане, преди да се обърне и да я погледне предупредително.

— Следват дънките — изръмжа мъжът и отново пристъпи към нея.

Елизабет се отпусна на пода. Ръцете му се насочиха към закопчалката и ципа на дънките ѝ, като ѝ позволи да се бори. Плъзна ги с усилие надолу по бедрата ѝ, след това сграбчи краката и ги дръпна, когато Елизабет изостави дънките в замяна на свободата си.

Всичко, което остана по тялото ѝ, бяха прашките и сутиена. Младата жена се завъртя, изправи се на крака и се втрени в Даш,

който хвърли дънките през рамо.

— Ще те вържа, бейби — изрече той, гласът му беше горещ и дрезгав. — Следващият път ще стоиш долу.

Вагината ѝ беше толкова мокра, че буквално усещаше как оскъдното парче плат ѝ се просмуква от влагата.

Даш се втурна отново. Когато Елизабет понечи да се изплъзне под мишницата му, той се наведе, хвана я и се завъртя с нея, докато не я повали по корем, а едрото му тяло я притисна към подложката. Пръстите му стиснаха прашките ѝ и ги дръпнаха рязко.

Елизабет изкрещя от безсилие, когато бельото бе разкъсано и секунда по-късно бе захвърлено настрани. Ръцете ѝ се изпънаха зад нея, когато Даш заключи китките ѝ в едната си длан. След това я издърпа на колене и тя го усети как започва да съблича дънките си.

— Победена — изръмжа той. — Капитулирала.

Тя се бореше срещу него и почти го извади от равновесие, когато Даш освободи пениса от панталоните си. Беше убийствено да бъде държана по този начин, неспособна да се съпротивлява, неспособна да избяга. Топлината му се обви около сетивата ѝ, правейки тялото ѝ толкова чувствително, че когато пръстите му погалиха хлъзгавите гънки на женствеността ѝ, тя почти достигна върха.

— Харесва ли ти, бейби? — изръмжа Даш, като нагласи пениса си на входа на влагалището ѝ. — Боже, обичам да те имам по този начин. Обуздана. Покорна. Това ме прави по-твърд, отколкото някога съм бил.

Стоманено твърдата плът се притисна към нея, една копринена струя предеякулационна течност се изля във вътрешността ѝ. Двамата простенаха. Беше толкова горещо, правеше я по-възбудена, по-хлъзгава, когато Даш започна да плъзга пениса си в тесния отвор. Натисна раменете ѝ към подложката, принуждавайки краката ѝ да останат свити в коленете, а дупето ѝ повдигнато за нахлуването му.

— Проклет да си — задъха се тя тежко, докато се бореше срещу хватката му, все още опитвайки се да се освободи, след това потръпна и изстена дрезгаво, тъй като движенията ѝ само вкарваха дебелата главичка по-дълбоко в нея.

О, това беше прекалено хубаво. Болезненото удоволствие от рязкото проникване накара нервните ѝ окончания да изкрещят, а клиторът ѝ да запулсира отчаяно.

Елизабет дръпна китките си от хватката му и размърда ханша си, изкарвайки го от себе си, след това изпъшка гневно, когато дланта му плесна рязко заоблената извивка на дупето ѝ. Добре. Това ѝ хареса прекалено много.

Даш намести отново пениса си срещу входа. Тя усети още една струя течност, когато се плъзна навътре. Мъжът се отдръпна, след това отново започна да се прониква. Елизабет го измъкна отново.

Даш се засмя.

— Харесва ли ти да бъдеш пляскана, Елизабет? — дланта му още веднъж се стовари върху дупето ѝ, карайки я да потръпне и да простене възбудено. — Мисля, че да. Мисля, че ти харесва задничето ти да бъде пляскано. Обзалагам се, че ще ти хареса още повече, ако го чукам.

— Да не си посмял — извика тя, когато пръстите му се плъзнаха по ануса ѝ.

За щастие, penisът му се намести в гънките на вагината ѝ.

— Направи го отново, Елизабет, и ще те взема безмилостно — предупреди я той. — Не си играй с мен точно сега.

А тя си играеше с него, изкушаваше контрола му, и го знаеше. Искаше го силно и дълбоко, искаше да разклати тази здраво сдържана мощ, която той упражняваше над действията си.

Даш се изля още веднъж в нея и тя усети как вагината ѝ се отпуска. Елизабет започна да се бори по-усилено и се засмя, когато той изруга, завъртя ханша си настрани и го изплъзна навън отново, тласна се назад, неочаквано освобождавайки хватката му от китките си, която предпазваше от това да я нарани. Отдръпна се бързо от него, наслаждавайки се на силното ръмжене, което избухна от гърлото му, миг преди да сграбчи бедрата ѝ и да я дръпне обратно.

Пенисът му се притисна силно вътре в нея и рязка струя течност я изпълни отново, секунда преди да тласне половината от твърдата си ерекция вътре в нея с едно бързо движение.

— Даш! — Елизабет се изви и изкрещя от болезненото удоволствие, когато той се отдръпна, след това се тласна по-дълбоко, след това отново, докато на третия тласък не я прониза с всеки твърд, дебел сантиметър от гладния си пулсиращ penis.

— О, Боже — изкрещя тя, опитвайки се да се отпусне около огромния нарушител, докато той се отдръпваше и тласваше обратно.

Движенията бяха енергични и дълбоки. Даш дишаше тежко, ръцете му приковаваха бедрата ѝ, докато движеше пениса си навън и навътре с нарастваща сила, карайки Елизабет да крещи от ненаситна страст. Подклаждаше огъня вътре в нея, който заплашваше да погуби разума ѝ, разтягаше я широко, изпълваше я, преди да се отдръпне само за да я разтвори отново.

По гръбнака ѝ се плъзнаха пламъци, удоволствието разкъса утробата ѝ, преди да залее тялото ѝ. Всеки път, когато Даш я изпълваше, стенойки дрезгаво, докато вагината ѝ го улавяше разгорещено, оргазъм стягаше корема ѝ.

Даш реши да остави Елизабет да наложи темпото сега. Тласъците му нараснаха в сила и дълбочина, ставаха по-мощни, докато тя крещеше под него, извиваше се и се натискаше назад, за да го вкара по-силно в конвулсиращите мускули на влагалището си. И двамата се бореха за надмощие в акта, да видят кой може да предизвика другия допълнително. Да видят дали Елизабет ще избухне в пламъци, или Даш ще изгуби последната хватка върху разклатения си самоконтрол. Жената бе решена да спечели.

Когато се потопи в нея, тя стегна вагината си, стискайки плътта му, Даш изръмжа недоволно и се изтегли назад, борейки се срещу хватката ѝ. Елизабет пък се бореше с освобождението си, знаейки, че ако настъпи преди той да е загубил контрол, тогава тя ще загуби надмощие в този акт. Възможността да го накара да се нуждае от нея повече от всичко друго, да я вземе както иска, да я приеме като негова жена, негова половинка, способността да се примири с всеки аспект на потребностите му, беше наложително.

— По-силно — изкрещя Елизабет, тъй като той поддържаше тласъците си умерени, стенойки при всеки насрещен удар, като че ли го убиваше. — Проклет да си, Даш. Чукай ме по-силно. Сега.

Тя се притисна назад, попречвайки му да се изтегли от нея, галеше пениса му със свиващите се мускули, докато ръцете му стискаха ханша ѝ.

— Лизбет — простена Даш почти прекършено. — Господи, бейби. Не искам да те нараня.

Елизабет се бореше, тласкаше се назад, вкарвайки го по-дълбоко, стягаше се около него толкова, колкото можеше, докато не го почувства

да потръпва зад нея, усети как ръцете му стиснаха конвулсивно ханша ѝ, а силното му тяло се разтърси.

Отново се тласна назад, протегна ръка се под тялото си, пръстите ѝ намериха твърдата стегната торбичка под основата на пениса му и я погалиха. Приглушен стон изпълни въздуха и Даш изгуби всякакво подобие на контрол.

Започна да я обладава с мощни, дълбоки и бързи тласъци, а струите течност се бореха да отпуснат отчаяно стегнатите мускули на вагината ѝ, докато тя се свиваше още повече около него. Ооргазмът ѝ приближаваше. Надигаше се в утробата ѝ и нахлуваше в тялото ѝ, докато тя лежеше под него, викаше, крещеше името му, докато удоволствието я връхлиташе.

— Боже, Елизабет... — Даш се тласна силно и дълбоко, и понечи да се отдръпне отново, когато тя почувства, че ще се случи.

Плътното разтягане, израстъкът в средата на горната част на пениса му, я изпълни, заключвайки се в развълнуваните мускули на вагината ѝ, когато тя експлодира под него. От гърлото ѝ се откъсна вик, когато усети рязкото избухване на входа на утробата ѝ, изпълваше я, търсеше плодородна почва и собственото ѝ освобождение запулсира и се пръсна.

Като че ли никога нямаше да свърши. Елизабет се срина върху тренировъчната подложка, а Даш я последва, заровен дълбоко в нея, заключен в дълбините на конвулсиращата ѝ вагина. Телата им потръпваха при всяка силна струя семенна течност.

По кожата им проблясваха капчици пот, докато се бореха за всяка глътка въздух. Главата на Даш лежеше върху нейната, зъбите му бяха забити в рамото ѝ от мига, в който започна освобождението му, стоновете му звучаха по-скоро като диво ръмжене всеки път, когато спермата му се изстрелваше вътре в нея.

Най-сетне, няколко дълги минути по-късно, Елизабет усети как израстъкът започва да спада, как Даш потръпва и се изтегля от стегнатата ѝ прегръдка с дълбок, дрезгав стон. Той падна до нея, дишайки тежко, силното му тяло трепереше.

— Трябваше да те напляскам — каза задъхано той, като я погледна с опечалено веселие. — Можех да те нараня, Елизабет.

Жената се засмя отпаднало.

— Да, добре, но не го направи. „Можех“ не се брои.

Очите ѝ се затвориха. По дяволите, беше уморена. Толкова уморена, че можеше да заспи на място. Тя се остави на течението, тъмнината се затвори над нея, усещаше Даш до себе си, успокояващ, защитаващ я. Тялото ѝ беше преситено, съзнанието ѝ, поне в този момент, беше в покой. Всички тези усещания сякаш се сляха и я отведоха дълбоко в царството на сънищата.

ГЛАВА 24

Даш събуди Елизабет за един бърз душ. Положи я във ваната, пусна водата и я изми енергично от главата до петите, докато тя го гледаше слисано. Сякаш никой никога не я бе къпал. Тялото ѝ беше чудесно оформено, стройно и стегнато, с твърди мускули. За него тя беше съвършена.

Меките косъмчета между краката ѝ бяха започнали да израстват отново. Това не го притесняваше, но знаеше, че може би е неудобно за нея.

— Сапун или бебешко олио? — мъжът коленичи в краката ѝ, разтвори ги и я почисти със сапунисаната кърпа, внимавайки с нежната плът и чувствителния клитор.

— Какво? — Елизабет тръсна глава.

— Със сапун или с бебешко олио бръснеш котенцето си?

Тя се изчерви леко и прочисти гърлото си.

— Олио. Много олио. Но мога да го направя сама.

Нещо подобно на паника проблесна в очите ѝ, когато Даш се протегна към вградения в стената рафт и свали шишенцето с олио, което бе купил за нея.

— Тихо — нареди той пресипнало. — Аз бръсна лицето си често, така че мисля, че мога да се погрижа за едно малко котенце.

Изплакна я набързо, спря водата и подсуши и двамата им, преди да сложи една дебела кърпа върху затворения капак на тоалетна седалка.

— Седни — Даш я бутна на седалката и коленичи пред нея отново.

Той знаеше, че не трябва да се бави с работата. Пенисът му вече беше набъбнал, готов да я вземе отново. Намаза олиото щедро по гънките на женствеността ѝ и започна да бръсне копринената кожа, възхищавайки се за пореден път на това колко деликатна изглежда тя. Когато беше освободена от всички наболи косъмчета, по-нежна от всичко, което някога бе познавал, Даш нанесе слой олио, за да успокои прясно избръснатите гънки.

Не беше произнесена нито дума. Елизабет мислеше, че съзнанието му е заето с работата, и само го наблюдаваше, леко изчервена, но остана в разкрячена поза, за да има той необходимия достъп до вагината ѝ.

Тя щеше да го погуби. Даш я отнесе до леглото и я зави, след това се намести уморено до нея и да я привлече в прегръдките си. Тази жена имаше власт над него и това го разтърсваше всеки път, когато осъзнаеше колко дълбоко се е вкоренила в душата му.

Нямаше нищо, с което да сравни чувствата, които изпитваше, когато я люби, да бъде толкова дълбоко вътре в нея, че да може да усети как потъва в клетките ѝ. Самият отвор на утробата ѝ бе уловил пениса му, когато беше заключен в нея, изстрелвайки семето си в тъмните, плодородни дълбини. Никога не бе познавал нещо подобно. Без значение колко усърдно се опитваше да усмири издутината, тя отхвърляше неговия контрол и го оставяше задъхан от болезненото удоволствие, когато го заключеше вътре в Елизабет.

И сега Даш се питаше какво, по дяволите, ще прави, ако някога ѝ се случи нещо. Готвеше се да я отведе в една военна зона. В един ад, който можеше да я унищожи, ако Даш не успееше да укроти яростта, бушуваща вътре в нея. Ако успееше да я опази жива и тя убиеше хладнокръвно Грейндж, той се притесняваше за нея. Елизабет не беше убиец. Можеше да се защитава, точно както и очакваше от нея. Можеше да убие, ако се наложи, и да го преживее. Но от това, което знаеше Даш за Грейндж, ако Елизабет се изправеше пред него, другият мъж няма да я насърчава да го убие. Той щеше да очаква да е слаба. Честна. Ако го убиеше при тези обстоятелства, Даш не би си помислил нищо лошо за нея, но се страхуваше от това, което мисълта за убийството ще стори с нея. Както ѝ беше казал, тя ще бъде единствената, която да живее с това.

Младият мъж въздъхна дълбоко при тази мисъл. След ден или два, те щяха да напуснат хижата и да се приготвят. Имаше една къща, разположена недалеч от имението на Грейндж, и той щеше да започне нощните нападения около него. Момчетата на Майк наблюдаваха Грейндж, следяха охраната и събираха информация за хората, които използва за пазачи. Някои можеха да бъдат податливи на подкупи, защото, както изглеждаше, Грейндж не беше много харесван, дори от собствените си хора.

Майк работеше по информацията за смъртта на Дейн, подготвяше случая да отиде при един специален прокурор по делата на Породите, когато Даш и Елизабет се върнеха с документите, които Грейндж беше взел от Дейн. Каси си спомняше ясно дебелия плик, опръскан с кръвта на мъртвия мъж. Грейндж бе изпаднал във възторг, когато го бе прочел.

Моя собствена малка кучка, беше казал той на момиченцето, когато бе погледнал към него.

Това, което Елизабет не знаеше — още едно късче информация, което Каси бе скрила от майка си — бе, че Грейндж искаше и нея. Доколкото Даш можеше да прецени, мъжът изследваше нея и Каси. Притискаше ги до границите на възможностите им, за да види колко е силна всяка от тях. Грейндж искаше още деца Породи, а Елизабет беше доказала, че е способна да даде живот на дете Порода.

Тази мисъл караше гърдите му да се стягат почти болезнено. Даш се обърна към Елизабет, ръката му се плъзна нежно по корема ѝ, а очите му се затвориха. Възможно ли беше вече да носи неговото дете? Знаеше от информацията, която Калън му беше дал, че никакви противозачатъчни средства не са могли да предпазят неговата половинка, или тази на Тайбър, от зачеване. Дали по някакъв начин и той носеше хормона, който противодействаше на тези предпазни средства? Тази мисъл го измъчваше от момента, в който я бе взел за първи път. Съществуваше минимален шанс спермата му да не е достигнала до утробата ѝ. Всеки път, когато освобождението напираше в пениса му, издутината го заключваше здраво, задържайки насила отвърстието на члена към потръпващата шийка на матката ѝ. Даш можеше да усети как малкият отвор там, обхваща бликащото връхче и попива спермата му, поглъщайки ненаситно мощните еякулации.

Дали в тази мисия не подлагаше на риск не само половинката си, а също така и детето си? Готвеше се да я отведе от защитата на хижата, позволявайки на шпионите на Грейндж да я видят в града и да го привлече отново към нея. Готвеше се да я изложи на най-лошия вид опасност и всичко това в името на една надежда, че тя може да оцелее.

Даш не беше глупак. Гордееше се, че е способен да се изправи пред реалността при всяка възможност. Нямаше начин да запази информацията за раждането на Каси в тайна, нямаше шанс за него да

остане скрит от Съвета. Обществото можеше да не научи истината за него, както за Породите, но враговете им щяха.

Елизабет можеше да се окаже принудена да се бори, за да защити себе си и Каси, и евентуално още едно дете, ако нещата станеха лоши. Не можеше да я защити. Тя нямаше да го позволи, ако той опита, знаеше това. Но реално погледнато, каквито и мерки да вземеше, нямаше да я защити.

— Буквално мога да чуя притеснението ти — Елизабет се премести срещу Даш, ръката ѝ галеше корема му, а устните ѝ шепнеха в гърдите му.

Той погледна надолу към главата, която лежеше върху него, сигурен, че силното туптене в гърдите му при звука на тихия ѝ глас, не е хубаво нещо. Тя беше неговата слабост. Даш едва го осъзнаваше, но това беше нещо, което не можеше да пренебрегне.

— Трябва да тръгнем оттук скоро — въздъхна мъжът със съжаление. — Иска ми се да имаме повече време. Има много неща, на които трябва да те науча.

— Ще имаме време по-късно — можеше да чуе съмнение в гласа ѝ сега.

Но дали щяха да имат? Съществуваха толкова много възможности, толкова много неща, които можеха да се объркат.

Даш се колебаеше, искаше да я принуди да тръгне с Каси към имението на Породите, да бъде в безопасност, докато той се погрижи за Грейндж. Би могъл да я тренира по-късно. Можеше да разбере колко силна е Елизабет по друго време. Без значение колко безопасност мислеше, че може да ѝ осигури в тази мисия, щеше да има други, по-безопасни, в които би могъл да я изпита.

— Може да носиш детето ми, Елизабет — Даш се загледа в тавана, докато говореше, усети я как се стегна до него.

Гърдите му се свиха още повече при мисълта за това. Господи, какво правеше с нея? Подлагаше я на риск по същия начин, по който рискуваше собствения си живот? Трябваше да има начин да я запази невредима.

— Аз съм предпазена, Даш.

Той се надяваше да е така. Поне засега. Но не можеше да не обръща внимание на информацията, която му бе дал водачът на Котешките породи.

— Това не помогна на Котките. Никакви противозачатъчни средства не свършиха работа при тях. Техните учени подозират, че ще бъде същото и при Вълците. Хормонът, който предизвиква този израстък, действа също така, за да осигури зачеване. Може да изложим на риск още едно дете.

Не можеше да скрие истината от нея. Не искаше да я лъже или да премълчава някаква част от опасностите, пред които са изправени.

— Тогава е по-добре да се отървем от Грейндж възможно най-скоро — каза тя тихо, но Даш можеше да чуе как гласът ѝ потрепва.

Дланите му погалиха гърба ѝ, наслаждавайки се на усещането на топлата, копринена плът и добре оформена мускулатура. Елизабет приличаше на млада вълчица. Слаба и здрава.

— Ще те изпратя в имението на Породите, преди да тръгна след Грейндж — реши най-сетне мъжът. — Ти беше права, да те отделя от Каси не беше добра идея. Ще позволим на неговите хора да те видят хубаво в града, след това ще те изпратя обратно.

— Как пък не, по дяволите — Елизабет седна, очите ѝ искряха от ярост, когато го погледна, голотата ѝ беше забравена, погледът ѝ го прониза със смъртоносна решителност. — Няма да бъда побутната настрана и пазена, Даш. Заслужавам възможността да направя това.

— А ако носиш детето ни? — попита той тихо. — Заслужаваш ли възможността да рискуваш този живот?

— Ако съм бременна, тогава всяко дете ще бъде изложено на риск от самия факт, че ще бъде зачената по естествен път Породата — напомни му жената гневно. — Не съм глупачка, Даш. Има много неща, които съм взела под внимание. Не съм взела тези решения с лека ръка.

Даш се взря в нея намръщено.

— Ти не обсъждаш с мен всичко, което мислиш, Елизабет. Откъде да знам какво очакваш?

Тя извъртя очи. Даш никога преди не бе виждал в нея този особен израз на женско раздразнение. Беше очарователна.

— Ти си единственият, който говори — каза остро Елизабет. — Дори нямаше да ми кажеш, че си Породата. Нямаше ли да съм адски изненадана, когато се заключиш в мен, ако не знаех?

— Да, би било хубаво да има някой друг шокиран колкото мен — изръмжа той.

Даш я наблюдаваше, виждаше гнева, но и нещо друго. Едно хладно, тихо спокойствие, което беше част от нея, също както топлината на нейната чувственост, дълбочината на нейното приемане. Сякаш последните две години бяха закалили стоманено ядро от сила, вътре в душата ѝ. Тя беше най-смелата жена, която бе познавал, най-силната. Изминалите години са били жестоки и по-трудни за нея, отколкото той би могъл да си представи, но самото ѝ оцеляване я превръщаше в един воин.

— Имам ум, нали знаеш? — каза най-сетне тя с нотка на веселие. — Ти ме виждаш като нежна, малка жена, която трябва да бъде закриляна и глезена. Аз не искам да бъда закриляна. Не искам да бъда глезена. Искам да споделя отговорностите, Даш.

Тя би трябвало да се роди Порода. Беше също толкова жилава като двете жени Породи, които беше срещнал.

— Знам, че имаш ум — отвърна мъжът тихо. — Не изпитвам друго, освен огромно уважение заради самия факт, че още си жива. Повечето жени не биха успели дори да спасят Каси, какво остава да бягат с нея в продължение на две години.

Елизабет поклати глава, остра въздишка се изплъзна от устните ѝ, когато се измъкна от леглото.

— Звучиш много снизходително, Даш — изрече тя меко, докато навличаше халата си. — Всяка майка би дала живота си, за да защити детето си. Аз просто имах по-голям късмет.

— Ти си умна — Даш седна в леглото, гледайки я любопитно. — Не съм снизходителен спрямо теб, Елизабет. Ако не мислех, че притежаваш необходимото, ти щеше да бъдеш във Вирджиния с Каси, а не тук, тренирайки да тръгнеш след тези документи и Грейндж. Никога не се съмнявай, че не изпитвам най-голямо уважение към теб. Като жена, като майка и половинка.

— Половинка — промърмори тя, клатейки глава. — Ти ме намери преди по-малко от две седмици и вече ме искаш за цял живот — тя прокара пръсти през косата си, мина покрай прозореца и се сви в големия стол, разположен до далечната стена.

Дистанция. Даш видя желанието да избяга от интимността, която предлагаше леглото и той ѝ позволи това. Засега. Дните, които бяха прекарвали заедно, бяха толкова забързани, толкова пълни с необходимостта да защитят Каси, а след това да завършат основното

обучение, за което той настояваше. Имаше малко време за говорене. Това, което знаеше в душата си, никога не бе споделено с Елизабет. Не че нямаше думи да го направи сега, но виждаше в нея нуждата да узнае повече, отколкото бе научила досега.

— Намерих те преди повече от година, Елизабет — напомни ѝ. — Чрез писмата на Каси.

— Писмата — младата жена въздъхна дълбоко. — Боже, толкова беше опасно да я пусна на училище тогава. Не знам как ѝ позволих да ми говори за това. Бях напълно против да ходи и против това нещо с писането, Даш. Притеснявах се и за себе си, заради изтощението през тази година.

— Знам, че е така — и наистина го знаеше. Някак си, по някакъв начин, той беше свързан и с двете, с Елизабет и с детето ѝ. Виждаше болката им. Страхът им. — Когато писмата започнаха, тъкмо бях оцелял след катастрофа. Загубих хора, заедно, с които се бях сражавал в продължение на години. Добри хора. Приятели. Никой не очакваше да оживея. През първите три месеца на тези писма бях в медикаментозна кома. Ако не беше вратата на моя командир, че писмата на Каси ще проникнат през комата, сега щях да съм мъртъв.

Очите на Елизабет се разшириха бавно, трепвайки от болка и страх.

— Не знаех...

— Знам, че не си — каза той нежно. — В началото командирът ми ѝ отговаряше, докато аз се възстановя достатъчно, за да мога сам да го правя. Но докато бях в това замаяно състояние... — Даш поклати глава. — Тогава исках да умра. Бях уморен да се крия, да нямам никого. Бях допуснал да се сближа с мъжете от този взвод и те загинаха. Бях уморен от това да се бия. Тогава той ми прочете онова писмо. И те видях, Елизабет. Видях те точно както си сега. Косата ти беше разбъркана около теб, очите ти бяха тъмни и замъглени, и разбрах, че трябва да живея. Знаех, че ти и Каси имате нужда от мен. Всяко писмо само затвърждаваше това впечатление.

Даш я видя как издиша рязко, видя шока, изумлението в очите ѝ, когато стана от леглото и тръгна към нея.

Погледът ѝ проблесна към набъбналата му ерекция, но в този момент, той не се нуждаеше от секс. Даш коленичи пред нея, взрян в лицето ѝ, ръцете му се разположиха от двете страни на стола.

— Видях те да плачеш, Елизабет. Чух те да шепнеш моето име и отправих молитва към Бог да ти изпрати чудо. И в този миг се събудих. Насилих се да се събудя, защото знаех, с душата си, че ти си моята половинка. Моята жена. И знаех, че трябва да те намеря.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, като блестящи сапфири, които пронизаха сърцето му с красотата и болката ѝ.

— Аз... — прошепна Елизабет и преглътна тежко, а гласът ѝ беше пресипнал. — Аз стоях там, навън валеше. Каси си беше легнала, прошепвайки, че ти ще ни спасиш. От къде знаеше тя, Даш? Как би могла да знае?

— Няма значение как е узнала — каза Даш решително. — Всичко, което има значение, е, че е така и е била права. Ти си права, Елизабет. Не знам много от важните неща за теб, но познавам силата ти, познавам сърцето ти. И нищо или никой няма да ми отнеме това. Така че никога, никога не се съмнявай, че познавам и уважавам способностите, които показваш да защитиш себе си и това дете. Уважавам ги и всеки ден благодаря на Бог за тях. За тях и за теб.

ГЛАВА 25

Елизабет плачеше, когато Даш се наведе напред и устните му докоснаха нейните, потърквайки ги нежно. Когато малките капчици влага достигнаха устата му, устните му се преместиха на бузата ѝ. С безкрайна нежност той ги целуна и пое в себе си, а ръцете му уловиха главата ѝ.

Тялото ѝ бе залято от топлина, пронизваща обвивката, която Елизабет се опитваше да задържи между сърцето си и пълното приемане на този мъж. От първия момент, в ресторанта, той бе поел нещата в свои ръце, бе разчистил пътя ѝ, бе подслонил нея и Каси, докато тя си почиваше. Беше проправил пътя за безопасността на дъщеря ѝ, беше ѝ дал възможност отново да възвърне контрола върху собствения си живот и за сделката, и ѝ беше дал истината за това кой и какво е той.

Нежни думи. Успокояващи целувки. Устните му се движеха по лицето ѝ, докато ѝ нашепваше нежно.

— Не плачи, бейби. Сълзите ти разкъсват душата ми. Не знаеш ли това? Ако можех, бих преместил небето и земята, за да изтрия всяка болка, която ще познаеш.

И наистина би го сторил. Елизабет го видя в мрачните черти на лицето му, в златния блясък в очите му. Този мъж не можеше да е истински. Не беше възможно. С какво бе заслужила Бог да отговори на молитвите ѝ по този начин, с този човек? Той беше силен, прекалено арогантен и прекалено сигурен в себе си, за да се чувства тя спокойно, но беше човек, чийто глас звучеше с тиха честност, с приемане на всичко, което е.

Даш никога не се бе извинявал. Не бе претендирал, че има всички отговори. Но беше като камък от сила до нея — винаги готов да я подслони, когато тя се нуждае. И беше дошъл при нея без очаквания, знаейки за опасността, пред която са изправени тя и Каси. Знаейки, че подлага на риск собствения си живот.

Когато Даш се отдръпна и ѝ отправи поглед, изпълнен с топлина и обожание, Елизабет не знаеше какво да каже. Никой никога не я бе приемал толкова пълно.

— Ти не ме познаваш — каза тя, внезапно изплашена, че недостатъците, които знаеше, че притежава, ще разколебаят това, което видя в очите му. — Не знаеш какъв човек съм.

— И ти не знаеш какъв съм аз — съгласи се мъжът тихо. — Не знаеш как трябваше да се боря с чувството за притежание и желанието да се сдържа, за да те предпазя. Как завземам властта и колко извратено мога да те взема сексуално. Аз имам същите страхове, които и ти имаш, Елизабет. Заедно ще преминем през тях.

— Как може да си толкова сигурен? — Сега Елизабет беше изплашена, ужасена, че един ден той ще я види такава, каквато тя знаеше, че е. Сутрин кисела, раздразнителна преди менструация, и най-вече, готова да убие човек хладнокръвно.

Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ и палецът погали устните ѝ.

— Не знам как — отвърна той. — Всичко, което знам, е, че връзката с теб е по-силна, отколкото с всяка друга жена, преди да те открия в онзи ресторант. Че съм те познавал в сънищата ми, в най-тъмните дълбини на безсъзнанието. Знам, че бих убил всеки, без първо да помисля за правото му да живее, всеки, който се опита да навреди дори на косъм от главата ти. Ти допълваш нещо, което е липсвало вътре в мен. Това е всичко, което знам. Не ме питай повече. Останалото ще дойде с времето.

Елизабет издиша накъсано, докато се взираше в него, усещаше как топлината на тялото му я обгръща и се обвива около нея като успокояващ облак. По гръбнака ѝ пробягаха тръпки, когато осъзна, че никога не е познавала нещо подобно. В същото време усети колко са подути гърдите ѝ, а зърната пулсират от копнеж. Между бедрата ѝ, вагината ѝ туптеше и изливаше скъпоценната си влага, правейки интимните устни още по-хлъзгави.

— Мога да подуша възбудата ти — прошепна Даш, устните му се спуснаха над нейните и леко ги потъркаха, докато се взираше в Елизабет с ленива чувственост. — Гореща и сладка. Знаеш ли какво ми причинява това, Елизабет?

Мъжът я подкани да разтвори краката си, дръпвайки ги надолу, докато не застанаха от двете страни на бедрата му. След това пръстите

му намериха възела на халата ѝ и го разхлабиха бавно.

— Какво? — дишането ѝ вече беше неравно и тежко, докато се опитваше да си поеме дъх, за да се пребори с невероятната възбуда, която докосването му винаги караше да нараства вътре в нея.

— Това ме прави много гладен — призна Даш. — Кара ме да искам да те изям бавно и спокойно, да поема всяка капчица от сметаната ти в устата си и да накарам да потече още, докато ближа малкото ти котенце. Кара ме да искам да чуя вика ти, да те почувствам как трепериш и пулсираш, и изливаш сладките си сокове върху езика ми.

— Боже! Даш! — Елизабет чувства слабост и потръпна в очакване, когато той дръпна краищата на робата от тялото ѝ.

— О, виж колко е красиво — погледът му се насочи към напрегнатите ѝ гърди. — Толкова пълни и сладки, с най-красивите малки пъпки, почиращи върху тях. Искам да вкуся и хубавите ти гърди, Елизабет.

Главата ѝ падна назад на стола, докато гледаше как лицето му се свежда. Дланите му уловиха заоблените хълмчета и ги повдигнаха към устата му, погледът му не изпускаше нейния, когато езикът му облиза бавно зърното.

— Даш! Искаш да ме измъчваш ли? — Елизабет стисна дръжките на стола отчаяно.

— Не, бейби. Ще те любя — той докосваше твърдото връхче със съблазнителни движения, наблюдавайки я внимателно. — Харесва ли ти, Елизабет? — попита Даш няколко секунди по-късно, когато устните му потъркаха другото хълмче и започнаха да го галят.

— Прекалено много — изрече задъхано жената.

Трябваше да го докосне. Трябваше да докосне тази гладка, твърда плът. Ръцете ѝ се насочиха към раменете му, дланите ѝ се плъзнаха по стягащите се мускули там, докато наблюдаваше как устните му се разтварят и поемат едно от отчаяните зърна в топлината на устата му.

Зъбите му одраскаха малката пъпка, езикът му я облиза, устата я засмука. Едно след друго, усещанията пронизваха утробата ѝ и караха корема ѝ да се присвива, докато тя се бореше за контрол. Можеше да усети как вагината ѝ става по-влажна, а клиторът ѝ се подува силно и мъчително.

— По дяволите, вкусът ти е толкова хубав — изръмжа Даш, премествайки се на другата гърда. Повтори действията си там, ръмжейки от удоволствие, звукът завибрира по чувствителното връхче. Ноктите ѝ се забиха в кожата му.

Елизабет искаше да затвори очи, да се отдаде на усещанията, на дивата чувственост, която Даш призова вътре в нея, но той държеше погледа ѝ. Очите му бяха настойчиви, блестящи от страст и глад, клепачите му бяха полуспуснати, а устните — подути от желанието, породено от собствените му действия върху зърната ѝ.

Всяко докосване, всяка ласка на езика му, всяко всмукване в горещата му уста предизвикваше светкавица от удоволствие, което бе прекалено опустошително, за да може Елизабет да го понесе безмълвно. Тя скимтеше от копнежа, надигащ се в собственото ѝ тяло. Даш можеше да ѝ причинява неща, които никой мъж никога не бе успявал. Изобщо не бе подготвена за подобна остра вълна от възбуда и нужда, знаейки, че когато дойде оргазмът ѝ, ще я откъсне от реалността и ще я захвърли в свят на такъв екстаз, от който се страхуваше, че един ден няма да може да се върне.

— Възхитително — изпъшка Даш, когато устните му се надигнаха от зърното и започнаха да обсипват заоблените хълмчета с леки, нежни целувки.

Нито една частица плът не остана недокосната.

— Ще ме убиеш — главата ѝ се отметна на облегалката на стола, когато мъжът улови бедрата ѝ и я придърпа напред.

— Не, бейби. Ще те любя — каза напевно Даш, гласът му, кадифен и тъмен, изпрати вълнички на удоволствие по тялото ѝ. — И представа си нямаш колко ще се наслаждавам, докато го правя.

Повдигна краката ѝ, разтвори ги широко, придърпа дупето ѝ до ръба на стола и се взря между бедрата ѝ с гладна съсредоточеност. Ръката му се плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ, секунди преди да обхване женствеността ѝ, пръстът му се придвижи към тясната цепнатина и се потопи в хлъзгавите сокове. Тогава очите му се надигнаха към нея.

— Опитай — прошепна той. — Разбери защо ми е толкова трудно да държа устата си далеч от сочното ти котенце, без значение колко опасно е положението.

Елизабет ахна шокирано, когато Даш намаза гъстата влага по долната ѝ устна, погледът му гореше от такава огнена страст, че дъхът ѝ почти секна.

— Опитай — подкани я отново.

Езикът ѝ се подаде. Мъжът направи гримаса от почти болезнено удоволствие, което само я насърчи още повече. Обичаше този израз по суровото му лице, интензивността на възбудата, почти болезненото желание.

Езикът ѝ се плъзна бавно и спокойно по извивката, вкусвайки гъстата влага. Беше доволна да осъзнае, че има чист, земен вкус.

— По дяволите. Елизабет — това силно, първично ръмжене излезе миг преди Даш да притисне пръста си между устните ѝ, позволявайки ѝ да изсмуче остатъка от собствените ѝ сокове. Не беше неприятно, беше възбуждащо да вкуси себе си, да види как очите на мъжа потъмняват, да зърне гладния блясък на почти лудо отчаяние, докато той я гледа.

Даш облиза собствените си устни, сякаш завиждаше, че Елизабет е вкусила сладката влага, а той не. Раменете му се сведоха, високото му тяло сега бе отпуснато на пода в седнало положение, сложи ръце на двете ѝ бедра и наведе глава, за да опита гладката ѝ плът.

Първото бавно облизване между закръглените, подути устни на женствеността ѝ накараха младата жена да се стегне от бурната наслада. Искрящите пламъци на пулсиращото усещане се извиха и рикошираха през тялото ѝ със скоростта на светлината, а бедрата ѝ потръпваха неволно.

— Даш — Елизабет простена името му, пръстите ѝ се впиха в косата му. Жадуваше за по-силно докосване, искаше той да я изяде с целия глад, който усещаше да вибрира в тялото му.

— Ммм — промърмори Даш срещу клитора ѝ, докато езикът му правеше бавни, възхитителни движения около напрегнатата пъпка.

Облиза и проучи пулсиращото възелче, докосваше го с леки, влажни ласки, които караха Елизабет да се притиска към него, пръстите ѝ да се стягат в косата му, а тялото ѝ да гори от желанието, пронизващо плътта ѝ.

— Не мога да го понеса — извика тя, завладяна от нежността, която Даш показваше с ненаситните си милувки.

— Трябва — простена той възбудено, дъхът му изгори влажната ѝ вагина, докато се опитваше да оближе всяка капка от изливащия се сироп от тесния отвор. — Господи, Елизабет. Опияняваш ме. Мога да стоя между бедрата ти в продължение на дни и да преживявам единствено от нежния крем, който тече от теб.

Елизабет щеше да възрази на думите му. Щеше да го помоли да я обладае, ако той не бе избрал този момент да потопи един от широките си пръсти в стегнатите дълбини на вагината ѝ.

Ханшът ѝ се изви, а от устните ѝ прозвуча приглушен стон при проникването. Даш вмъкна пръста си бавно, плъзна се покрай присвиващата се тъкан и отново го потопи в соковете ѝ.

Елизабет издаде протестиращ вик, когато той се оттегли и тялото ѝ трепна шокирано, когато пръстът му се плъзна по устните ѝ. Лицето му се сведе по-ниско. Докато Елизабет поемаше собствения си вкус с уста, езикът на Даш се гмурна рязко в трептящата ѝ вагина, а стонът му отекна в стаята.

Жената засмука пръста му в устата си. Езикът ѝ го облиза отчаяно, докато неговият се движеше в тесните дълбини на вътрешността ѝ.

Даш я вкусваше като човек, умиращ от глад, привличаше извиращата влага в устата си и се връщаше за още. Езикът му я обладаваше със силни горещи тласъци, докато разпалваше огнена буря в трептящия проход.

Елизабет щеше да изкрещи, но това означаваше, че ще трябва да пусне твърдия пръст от устата си. Ужасяваше се, че резките тласъци във вагината ѝ ще спрат, ако го направи, така че се сдържа, устните ѝ се стегнаха около него и тя експлодира бурно.

От гърлото ѝ се откъсна приглушен вик, когато пръстът се изплъзна от устата ѝ, езикът му се потапяше отново и отново в пулсиращата ѝ вътрешност. Даш пъшкаше напрегнато, очевидно решен да поеме всяка капка крем от вагината ѝ, преди да приключи.

ГЛАВА 26

Елизабет усещаше всяко чувствително нервно окончание във вагината си. Усещането бе станало толкова силно, че граничеше с мъчение, когато Даш отдръпна езика си и бързо се изправи отново на колене.

— Боже, трябва да те преместя на леглото — прошепна той, докато се взираше в нея. — Но ти си така дяволски възбуждаща, изтегната на този стол, напълно готова за мен, че искам да те гледам точно така, докато те чукам до полуда.

Елизабет дишаше тежко, очите ѝ се насочиха към набъбналата му ерекция, пурпурната главичка беше силно възбудена и блестеше от предеякулационната течност. Даш повдигна коленете ѝ и ги задържа, разтваряйки ги още по-широко.

— Елизабет — простена мъжът. — Докосни гърдите си.

— Какво? — тя поклати глава.

— Играй си със зърната си — произнесе той дрезгаво. — Искам да те гледам, да видя как си доставяш удоволствие, докато те обладавам. Позволи ми да видя как си играеш с красивите си гърди. Моля те.

Младата жена беше шокирана. Дори повече, отколкото когато той я накара да опита собствения си вкус. Усети как по шията и лицето ѝ се плъзва червенина, докато гледаше към Даш. Не можеше да му откаже. Не можеше да отхвърли желанието му или собствената си нужда да го задоволи.

Елизабет обхвана заоблените хълмчета, а палците и показалците ѝ уловиха зърната и ги подръпнаха бавно.

— Мили Боже! — простена той, бедрата му се раздвижиха рязко и настаняха върха на пениса му срещу подутите гънки на женствеността ѝ. — Да. Точно така. Позволи ми да гледам как го правиш, докато те чукам, Елизабет. Позволи ми да гледам.

Тя също го гледаше. Очите ѝ се сведоха и се разшириха при вида на еректиралния пенис, сгушен в гладките, розови гънки на плътта ѝ.

Тогава усети леката струя предякулационна течност — лубриканта, който щеше да отпусне стегнатата тъкан и да накара вагината ѝ да изгаря още по-силно. Елизабет изпъшка, когато топлината потече в нея, смеси се със собствената ѝ влага и я направи по-хлъзгава и по-гореща.

Даш потръпна, сякаш усещането бе прекалено хубаво, за да го понесе. Очите му се насочиха към лицето ѝ, след това отново към ръцете върху гърдите ѝ.

— Да, подръпни ги — изпъшка той, когато пенисът му изпрати още една струя и Елизабет стисна зърната си еротично. — Толкова са красиви и червени. Като малки, твърди малини. Имаш ли представа колко са сладки?

Тя изохка. Само думите му я докараха до ръба на оргазма. Усещаше как мускулите ѝ се отпускат около твърдия, покрит с коприна, стоманен ствол, който проникваше в тялото ѝ, разтягаше я, пулсираше от гореща настойчивост, докато се притискаше към нея. Периодичните струи бяха толкова еротични и възбуждащи, че Елизабет се задъха. Огънят, разпален във вагината ѝ я докарваше до ръба на лудостта.

— Вече готова ли си за мен, бейби? — Даш измъкна напрегнатата си плът от нея и Елизабет извика протестиращо, след това се плъзна обратно в гладната ѝ вътрешност, разтегна я плътно, възбуждайки я още повече. — Готова ли си да ме поемеш?

— Да. Да. Даш, моля те. Чукай ме — Елизабет усещаше как соковете ѝ се изливат от влагалището ѝ и покриват плътта му, когато той започна да прониква по-навътре.

От устните ѝ се откъсна приглушен стон, докато наблюдаваше как закръглените нежни устни се разтягат около твърдия пенис, който я пронизваше. Беше толкова еротично, толкова възбуждащо, да го гледа как навлиза в нея, как движи члена си навън и навътре, как плътта му се облива от соковете ѝ, докато бавно я разтяга. Още една силна струя предякулационна течност я накара да се извие и да простене от удоволствие.

Бавно, сантиметър по сантиметър, Даш изпълни тесния канал, движейки пениса си напред и назад, от гърлото му излизаше силно гладно ръмжене, докато членът му продължаваше периодично да излива топлината си във вагината ѝ.

Елизабет никога през живота си не бе познала нещо толкова прекрасно, толкова еротично. Никога не бе мечтала да бъде взета по такъв начин. Да бъде взета, обладана, докато наблюдава проникването в горещата си вътрешност. Това я погубваше. Подлудяваше я от удоволствие. Беше сигурна, че изобщо няма да го преживее, но знаеше, че ще умре щастлива.

— Харесва ти това, нали, бейби? — прошепна мъжът, докато тя се тресеше на ръба на оргазма, трепереше от нарастващата топлина, събираща се в корема ѝ. — Да ме гледаш как те вземам, как котенцето ти се разтяга около пениса ми.

Не. Обожаваше това. Разтърсваше се от удоволствие, от необходимост от оргазъм.

— Да — задъха се Елизабет, без да откъсва очи от гледката.

Даш разтягаше извивките, като притегляше плътта ѝ плътно около себе си и караше клиторът ѝ да изпъква настойчиво напред.

— Докосни клитора си — гласът му бе дрезгав и груб от желание. — С една ръка играй със зърната си, а с другата докосвай клитора си. Побързай, бейби. Направи го, докато вкарвам всеки сантиметър от пениса си в тясната ти вагина.

Елизабет изскимтя. Едната ѝ ръка се спусна към набъбналата пъпка между бедрата ѝ, без да изпуска от очи гледката на почти една трета от пениса му, която блестеше извън вагината ѝ.

— Прекрасно — Даш се стегна, за да се сдържи. Тя можеше да усети всяко силно туптене на ерекцията вътре в себе си. — Сега продължавай да галиш хубавия си клитор. Точно така, бейби. Покажи ми колко ти харесва. Позволи ми да видя.

Пръстите ѝ се потриваха около пулсиращата пъпка, гледаше го като хипнотизирана, докато Даш отдръпваше члена си. След това се плъзна обратно и я прониза, превземайки стегнатите ѝ дълбини, с цялата дължина на блестящия си, огромен пенис.

Елизабет бе изпълнена от него. Усещаше как мускулите ѝ се разтягат около дебелия плът, първоначално протестиращо, а след това лакомо стиснаха ерекцията му. Вътре тя почувства още една яростна струя течност. Бореше се с желанието да изкрещи от удоволствие. Пръстите застинаха върху клитора ѝ, докато Даш не изпъшка недоволено, след това започнаха да го гаят по-бързо, плъзгайки се по гъстата влага, която обливаше цялата ѝ женственост.

— Елизабет, бейби! Да! Мамка му, толкова си тясна, че ме убиваш — тялото му блестеше от пот, малки капчици се стичаха и по раменете му.

Напрежението в клитора ѝ нарастваше. Стимулирането на това малко възелче от нерви, пръстите ѝ, които дразнеха зърното, горещият поглед на Даш и пенисът му, докосващ шийката на матката ѝ, почти я изпратиха на върха. Щеше да експлодира. Почувства как тялото ѝ пламва и започва да пулсира. Но Даш избра точно този момент да се раздвижи и да се плъзне назад, за да я изпита и подразни, засилвайки още повече усещанията в утробата ѝ.

Бавните, агонизиращи тласъци я накараха да изскимти протестиращо, докато Даш сякаш се наслаждаваше на всяка ласка на вагината ѝ по пениса му.

— Даш, моля те... — простена тя отчаяно.

— Не още — мъжът направи гримаса. — Искам да те гледам, бейби. Да наблюдавам как се разтягаш плътно около мен, докато си доставяш удоволствие. Искам да те накарам да свършиш толкова силно, че никога да не забравиш усещането на пениса ми вътре в теб. Да не забравиш колко горещ става гладът.

Елизабет щеше да умре. Знаеше го. Ерекцията му беше гореща и пулсираща. Можеше да усети нарастването на израстъка, туптящ в средата на плътта му, дълбоките трепети от желание, отекващи през тялото ѝ.

— Сега — прошепна тя и пръстите ѝ се задвижиха със силни, равномерни удари по клитора ѝ, докато гледаше как Даш я обладава.

Той изтегли навън набъбналата си плът, обляна от смесените им сокове, след това се тласна обратно със силно движение, породено от отчаяния му глад. Очите му не се откъсваха от пръстите ѝ върху влажната плът, а тя го гледаше, докато я пронизва. Гледката беше толкова чувствена, че тя знаеше, че никога няма да я забрави.

— Ще свърша, Даш — Елизабет се извиваше по-близо до него, и го поемаше по-дълбоко в себе си с всеки тласък. — Трябва да свърша! Моля те! Моля те, имам нужда от теб! Искам да усетя как ме разтягаш още повече. Как се заключваш в мен... — гласът ѝ се извиси и стана дрезгав, когато си спомни усещането как спермата му избухва силно и дълбоко в утробата ѝ.

Жената се движеше върху дебелия ствол, който я пронизваше, с дълбоки и силни тласъци, докато Даш стенеше, ръмжеше и ускоряваше темпото на яростните си удари.

Сега я обладаваше бързо и силно. Звук на засмукваща плът и отчаяни стонове изпълваха стаята, когато Елизабет почувства как оргазмът се надига в тялото ѝ. Клиторът под пръстите ѝ беше напрегнат, а вагината ѝ се стягаше около плътта, движеща се вътре в нея. Младата жена се гърчеше отчаяно срещу него. Притискаше се силно, а виковете ѝ ставаха по-високи, мъчителни и гладни, откъсваха се неволно от гърлото ѝ. Крехките нишки на самоконтрола ѝ се разкъсаха.

— Чукай ме — изкрещя тя, усещайки как клиторът ѝ се подува още повече и се втвърдява. Светкавица от удоволствие и изгаряща топлина го прониза, докато Даш се забиваше вътре в нея. — О, Господи, Даш... Сега! Сега!

И изгуби дъха си, изгуби здравия си разум. Клиторът ѝ експлодира, когато вагината ѝ започна да пулсира и да се свива около твърдата издутина върху пениса му. Усети как дебелата главичка докосва шийката на матката ѝ и възелът вътре в нея привлече твърдата плът, докато отворът на пениса му не се закрепил към входа на утробата ѝ и силните струи семенна течност започнаха да се изливат в нея.

Елизабет издаваше гърлени стонове, докато се извиваше и трепереше конвулсивно, а бедрата ѝ се тласкаха към Даш, карайки го да се движи по-силно, докато още една експлозия не разтърси тялото ѝ. Не можеше да го понесе. Нямахше да го преживее.

— Даш... — изкрещя тя, като плачеше и умоляваше, докато удоволствието я изгаряше. — О, Господи! Даш! Не мога да го понеса, не мога... — извиваше се в ръцете му, а тялото ѝ се стягаше почти до скъсване, когато чу агонизиращия му стон и усети свиването на мускулите му, а силните му ръце стискаха ханша ѝ, за да я задържат към него, докато освобождението разкъсваше тялото му.

— Елизабет, бейби! Бейби! — гласът му погали слуха ѝ, когато той се срина върху нея, задържайки я неподвижна, докато изливаше всяка капка от плодовитата си сперма в пулсиращата ѝ утроба.

Младата жена беше слушала за това и преди. Беше чула Дейн веднъж да обсъжда феномена за шийката на матката, която улавяла бликащата главичка на пениса и се отваряла достатъчно, за да засмуче

плодородната семенна течност вътре в себе си. Но Елизабет не бе смятала това за възможно. Не бе вярвала, че може да се случи в действителност. Докато не го почувства. И то не за първи път. Дистанцирано и някак замаяно, младата жена знаеше, че това се е случвало всеки път, когато Даш я бе обладал. Всеки път, когато бе набъбвал вътре в нея.

Силните, нарастващи експлозии се повтаряха всеки път, щом тя почувстваше туптящия израстък, всеки път, когато усетеше спермата да изригва от пениса му. Сякаш съзнанието ѝ бе отворено за него толкова дълбоко, колкото ѝ тялото ѝ. Осъзнаваше всяка затихваща тръпка, която разтърсваше тялото ѝ, както и всеки стон на удоволствие, който караше вагината ѝ да се стяга около израстъка, заключващ го вътре в нея.

Тялото, което я покриваше, беше напрегнато и изопнато. Устните на Даш бяха на рамото ѝ и тя осъзна, че отново я хапе. Зъбите му потъваха в същата частица плът, която бе белязал преди, и устата му я засмукваше. Тъпата болка от ухапването се смесваше с агонизиращото удоволствие, което отекуваше в тялото ѝ.

Изглеждаше така, сякаш ще продължи вечно — изпиваше я, изсмукваше всяка сила, всяка енергия, която Елизабет някога бе притежавала, точно както се бе случило преди. Прекалено скоро младата жена усети как плътта му се отпуска вътре в нея, зъбите му освободиха рамото ѝ и Даш изпъшка от тихо, отчаяно задоволство.

— Обичам те, Елизабет — прошепна в ухото ѝ слабо, почти недоловимо. — Обичам те.

ГЛАВА 27

Даш беше влюбен в нея. На следващата сутрин Елизабет го наблюдаваше, докато той се придвижваше през храсталака пред нея, показвайки ѝ как да премине безшумно през гората. Това я изумяваше. Движенията му не предизвикваха нищо. Нито помръдване на листо, нито повей на въздуха. Птиците чуруликаха в равномерна симфония, катеричките продължаваха да си играят, а звуците на планината оставаха постоянни и необезпокоявани.

Когато Елизабет тръгна след него, без значение колко упорито се опитваше, гората около тях притихна едва доловимо и тя се почувства така, сякаш дивата природа се присмиваше над опита ѝ да имитира грацията на Даш и лекотата на движенията му сред храстите.

Мъжът я наблюдава с присвити очи няколко минути.

— Спри. Гледай.

Породата не беше щедра на думи по време на тренировъчните фази, които провеждаше. След миналата вечер и прошепнатото признание, той беше дори по-мълчалив от обикновено. Елизабет знаеше, че го бе наранила. Знаеше, че мълчанието ѝ го бе пронизало дълбоко.

Сега го наблюдаваше, както ѝ бе наредил. Следеше всяко движение на тялото му, всяко присвиване на мускулите. Даш бе захвърлил ризата си по-рано днес и в момента бе облечен само с камуфлажните панталони, които носеше в пустинята. Приглушените земни цветове му подхождаха, съчетаваха се с гарвановочерната му коса и тъмния златист оттенък на кожата му. Той се движеше сред дърветата и храстите с увереност, породена от животинската му ДНК. Беше естествен, част от земята и битката за живот, която течеше в планината.

— Твоята цел е възможно най-добре да се слееш с обстановката около себе си — гласът му беше равен, лееше се и я галеше като лекия бриз, който шумолеше по дърветата. — Ако знаеш, че не можеш да се движиш толкова безшумно, колкото е нужно в дадената ситуация,

тогава чакаш вятъра. Той преминава през земята и всеки лек шум, предизвикан тогава, може да бъде приписан на него. Врагът ти се ослушва за нещо необичайно, нещо, което не е на място. Не търси звуците, които са често срещано явление на неговата територия.

Даш изчака нов порив на вятъра, преди да се плъзне през гъстата папрат и високите, разцъфнали храсти. Елизабет видя как листата се докосват едно до друго, видя краката му, разделящи растителността, но звукът на вятъра шумолеше по клоните отгоре и ги прикриваше.

— В имението ще има кучета — каза той, когато спря от другата страна на храсталака. — Добре обучени животни. Ние ще навлезем от подветрената страна и ще съобразим проникването си с графика за обиколките на пазачите, за да не могат да уловят миризмата ни. А това означава, че трябва да бъдем много бързи. Бързината и тишината невинаги вървят ръка за ръка. Така че ти трябва да направиш това правилно.

Елизабет наистина го обичаше. Наблюдаваше го как се движи из най-гъстите части на храсталаците, докато я учеше я на това, което трябва да знае, за да оцелее, за да тръгне след врага, който ще ги убие, ако бъдат заловени. Даш ѝ се доверяваше, че ще бъде способна да покрива гърба му, да се бие редом с него. И въпреки отказа ѝ да му предаде това окончателно доверие, той не се бе поколебал в своята решимост да защити нея и Каси по възможно най-добрия начин. Даш знаеше, че тя ще трябва да се бие, да бъде равноправна партньорка, както и любовница, когато истината за произхода на Каси бъде разкрита.

— Запомни, Елизабет, мисията е на второ място. Главната ни цел е да оцелеем. Няма да правим нищо, което да наклони везните в полза на врага ни, защото винаги можем да отложим мисията си за някой друг ден. Освен това, ако се наложи, има и други начини да защитим Каси. Това е най-ефективно и най-логично за момента. Ако се провалим, се изтегляме. Разбра ли ме? — гласът му беше станал твърд, когато се върна отново при нея.

Младата жена кимна бавно, докато се взираше в него напрегнато и внимателно. Изражението на Даш беше мрачно, каквото бе винаги по време на тренировка.

— Добре — мъжът кимна и студеният му, тъмен поглед срещна очите ѝ само за секунда. — Някакви въпроси?

— Защо ме обичаш? — въпросът изглежда изненада и двама им. Той се вторачи в нея изумено в продължение на пет секунди, преди челото му да се набръчка в свирепо смръщване.

След това направи гримаса, клатейки глава.

— По дяволите, Елизабет, защо правиш това?

— Кое?

— Изчакваш, докато съм напълно разсеян, за да попиташ нещо толкова идиотско. За умна жена като теб, това е един от най-глупавите въпроси, който би могла да зададеш.

Устните ѝ се свиха обидено, тя скръсти ръце на гърдите си и го погледна гневно.

— Не смятам, че въпросът ми е глупав — уведоми го разпалено. — Сериозно, Даш. Не е като да имам опит с мъже, които ми казват, че ме обичат. Може би имам нужда от малко разяснение.

— Разяснение за какво? — озъби се той, а очите му проблеснаха опасно. — Разбери го. И когато го направиш, ме уведоми, защото точно сега съм по-склонен да те сложа на коленете си и да те напердаша задето ми задаваш този въпрос. Сега закарай задника си ей там и докато го правиш, не издавай звук.

Кръвта ѝ кипна при тази заповед. Почти се хвърли към него, но спря на един сантиметър от тялото му и погледна нагоре враждебно.

— Мъртва си — изръмжа Даш. — Ако беше в имението на Грейндж, щеше да алармираш всеки проклет пазач и куче, че си тук.

— Е, това не е имението на Грейндж и ти зададох напълно логичен въпрос — отвърна му яростно. Понякога той ѝ напомняше, че е все пак мъж, макар и Порода. А мъжете бяха дяволски трудни за разбиране. — Заслужавам отговор.

— Щом не знаеш, тогава не заслужаваш нищо — отсече Даш.

— Добре — тя бе готова да го срита по пиццала задето е толкова дяволски упорит. — Запази го за себе си, здравеняко, и аз ще продължа да бъда също толкова мълчалива за това защо те обичам. Още по-добре. Ще мълча и точка. Връщам се в хижата.

Елизабет се обърна да стори точно това, но преди да успее да направи повече от една крачка, той я сграбчи за ръката и я завъртя обратно.

— Какво каза току-що? — изръмжа Даш.

— Нищо — тя издърпа ръката си от хватката му. — Сега, ако ме извиниш, горещо ми е, гладна съм и съм вбесена. Така че можеш да ми целунеш задника. Приключих за днес.

Мъжът улови задната част на панталоните ѝ и я дръпна, за да я спре, като се извиси застрашително над нея.

— Ако продължаваш да ме дразниш с това сладко дупе, ще приема предложението ти, бейби.

Елизабет му хвърли вбесен поглед.

— Можеш да спреш със заплахите. И двамата знаем, че няма начин. Сега, аз съм гладна. Разкарай се и върви да ловуваш или нещо такова. Отегчаваш ме.

Мъжът я пусна, но Елизабет бе повече от наясно с това, че го направи не защото тя може да се дръпне от него, а просто защото той реши да го стори.

— Върви право напред и убеди себе си в онова, което каза, бейби — ухили се Даш. — Отиди в хижата. Ако не възвърна самоконтрола си, ще ти покажа точно какви са възможностите. И после ще обсъдим липсата ти на здрав разум, щом ме предизвикваш.

Единственият ѝ отговор бе едно не съвсем женствено изсумтяване, когато тя се отдалечи от него. Това щеше да я отучи да казва на това трмаво, арогантно парче мъжка плът, че го обича. Но Елизабет осъзна, че се усмихва, докато върви бавно обратно към хижата. Усмихваше се и бе изпълнена с топлина, която не бе смятала, че е възможно да изпитва. Даш сигурно наистина я обичаше, мислеше си младата жена, докато слизаше по планината. В противен случай щеше да е ядосан, вместо просто раздразнен.

Тогава тя спря. За един миг, без да е сигурна защо, Елизабет рязко спря и се плъзна зад ствола на един вековен дъб. Сърцето ѝ внезапно заби неконтролируемо, а кожата ѝ настръхна от усещане за опасност, от рязката промяна във въздуха.

Не се чуваше нито звук. Птиците не пееха и сякаш гората бе застинала в очакване, а земята наблюдаваше новата игра, каквато и да бе, която се играеше. Елизабет усети нещо зад себе си и улови дръжката на пистолета, който Даш настояваше тя да носи. Издърпа оръжието, провери пълнителя безшумно и свали предпазителя.

Къде беше Даш? Елизабет се обърна и се вгледа в посоката, от която дойде, но не видя нищо. Можеше ли той да усети промяната над

нея?

Не прави нищо необмислено. Тази мисъл започна да се повтаря в ума ѝ като рефрен. *Отстъпи, ако се налага. Бий се друг ден.* Но къде беше Даш?

Насили се да постави сърдечния си ритъм под контрол, като започна да диша дълбоко, успокои силното туптене на пулса в ушите си и се опита да се ослуша внимателно в звуците около себе си. Вятър и някакво шумолене пред нея.

Елизабет се премести отново, като се придвижваше се покрай ствола на дървото, за да се увери, че е скрита. Държейки оръжието в готовност, тя се сви в основата му и надникна предпазливо. Ето там. Някаква бързо движеща се сянка, сякаш нещо или някой, се плъзгаше покрай ръба на прикритието от камъни на няколко стъпки от дървото, зад което се бе скрила.

О, Господи! Нима Грейндж ги бе открил? Дали по някакъв начин бе узнал какво правят? Младата жена се обърна и притисна гръб към дървото, докато наблюдаваше района около себе си с присвити очи и обмисляше възможностите си. Който и да бе там, застрашаваше повече нея, отколкото Даш. Ами ако раздразнението, което го изпълваше бе притъпило сетивата му? Той бе развълнуван заради нея. Може да не бе толкова предпазлив, колкото трябваше да бъде.

Колко души бяха? Къде се намираха?

Младата жена пое дълбоко дъх, както бе виждала да прави Даш, ноздрите ѝ пламнаха, но нищо не дойде към нея. Не можеше да усети къде се крият те, а и нямаше идея как да застане в позиция, за да вижда по-добре.

— Хей, госпожо, къде е Даш? — Елизабет трепна, когато мъжкият глас отекна откъм скалите, които бе гледала преди секунди.

Остана притихнала.

— Хайде, знам, че е тук горе. Просто трябва да говоря с него. Само ми кажи къде е той и всичко ще е наред.

Елизабет трепереше. Усещаше как вятърът премина по хладната ѝ кожа, когато я изпълни чувство на страх.

Стой безшумно, когато не си сигурна, ѝ бе казал Даш предишния ден. Ако си скрита, значи не се виждаш. Без значение дали те мислят, че знаят къде си, винаги има шанс да се преместиш. Най-добрата ти защита е мълчанието.

И тя остана мълчалива. Не се раздвижи, нито помръдна, само гледаше земята пред себе си. Не можеше да види нищо от тази позиция, не можеше да усети никакво движение зад себе си.

— Госпожо, уморих се да стоя тук. Знам, че си там. Мога да подуша Даш по тялото ти. Сега ми кажи къде, по дяволите, е той.

Страхът я прониза. О, Господи! Как би могъл да я помирише? Сигурно беше Порода. Или лъжеше. Лъже, реши тя. Калън и Котките бяха единствените Породи, които знаеха тяхното местоположение, и те имаха номера на мобилния телефон на Даш. Нямаше да се промъкват през планината.

— Да те убия би било толкова лесно — изръмжа гласът с контролирана ярост. — Престани да се правиш на глупачка и ми отговори.

— Да убия теб би било още по-лесно — Даш! Гласът му сякаш отекна около Елизабет, когато замаяно облекчение заля тялото ѝ. — Хвърли оръжието и се премести там, където тя може да те види. Не се ебавай с мен. Тук е моята територия. Не можеш да победиш — планината се изпълни с тишина за няколко дълги мига. — Елизабет, премести се надясно внимателно и дръж този пистолет насочен между бедрата му, докато дойда до вас. Не искаме да го убием, ако направи нещо глупаво, а само да го раним наистина лошо.

Заля я шеметно удоволствие, когато се премести внимателно, за да направи това, което ѝ нареди Даш. Докато заобикаляше дървото почти изпусна пистолета от уплаха, преди да успее да го насочи както ѝ бе казал.

Примигна срещу непознатия, видя как светлите му очи се насочват към нея спокойно. Държеше ръцете си внимателно на разстояние от тялото си.

— Ти си неговата женска — очите му се присвиха върху нея съсредоточено.

Елизабет преглътна тежко, отказвайки да отговори. Устните на мъжа се извиха развеселено.

— Справил се е добре — кимна той. — По-добре, отколкото очаквах.

— Саймън, ти глупав кучи сине — Даш навлезе в малкото сечище, гняв вибрираше от всяка фибра на тялото му. — Опитваш се да се убиеш ли?

Очевидно непознатият бе войник от същия вид като Даш. Държеше се в предпазлива готовност, слабото му, мускулесто тяло бе готово за действие. Имаше къса, тъмна коса, светлосини очи и лице на паднал ангел.

— Опитвам се да ти помогна — сви рамене той. — Чаках цяла вечност в тази хижа и реших да дойда да те потърся. Обаче твоята жена ме усети. Добра е.

Даш погледна към нея и Елизабет се зарадва на одобрението в очите му.

— Елизабет, запознай се с един от хората, с които се сражавах извън страната. Какво, по дяволите, прави тук, нямам никаква представа — той стрелна другия мъж с остър поглед, вдигна ръка и направи знак на Елизабет, че трябва да отиде при него.

— Казах ти какво правя тук — отвърна Саймън с бавен, мек и провлачен южняшки говор. — Не съм сам. Един отряд чака в хижата. Не искахме да те изненадаме прекалено лошо.

Елизабет усети как тялото на Даш се стяга от изненада.

— Отряд? — намръщи се той. — За какво, по дяволите?

— За да разберем какво правиш тук горе — мъжът сви рамене, наведе се внимателно и намери оръжието, което бе хвърлил. Веднага го прибра в кобура. — Няма да бъде лесно да хванеш онова копеле, Даш. Събрах стария си екип и дойдохме тук, за да ти помогнем.

Въпреки мекия, приятен говор, Елизабет усети упоритост в мъжа, който Даш нарече Саймън, упоритост, която ѝ подсказа, че няма да отстъпи лесно.

Вълчата порода го наблюдаваше — не подозрително, а объркано.

— Защо? — Даш поклати глава. — Това не е твоя битка, Саймън. Или на твоя отряд. И съм сигурен, че не мога да си позволя хонорара ти.

Пълните, чувствени устни на Саймън се извиха подигравателно.

— Смятай го за безплатно — каза той меко. — Нека се върнем в хижата. Стефани прави кафе. Надявам се да нямате нищо против. А останалите чакат нетърпеливо.

Последва дълго, напрегнато мълчание.

— О, по дяволите. Довел си момичетата си — Даш простена сякаш бе обиден. — Саймън, по дяволите, тези жени са порочни.

— От най-добрия вид — кимна другата Порода. — И са дяволски разтревожени за твоя безполезен задник, откакто чуха за глупавата мисия, която си поел. Нима сам не знаеш по-добре, Даш? Грейндж ще разполага с една малка армия, която ще чака да им паднеш с това красиво същество, което притежаваш. А ако я залови, знаеш дяволски добре, че ще получи и детето, рано или късно.

Ленивият, провлачен говор, безгрижната стойка и греховно красивият външен вид бяха комбинация, която можеше да се окаже опустошителна, ако не бе фактът, че тялото и сърцето на Елизабет принадлежаха на Даш. Саймън бе не само най-невероятно изглеждащият войник, който можеше да си представи — той приличаше на мило южняшко момче, което си играе на войник.

— Истината ли казва? — попита Елизабет Даш.

— За съжаление, да — въздъхна Даш. — Хайде, можеш да се запознаеш с Момичетата на Саймън.

— Неговите момичета? — попита тя подозрително.

Даш погледна надолу към нея с нещо, което приличаше на примирение.

— Да. Неговите момичета.

ГЛАВА 28

Даш имаше доста странни приятели: бивш агент на ЦРУ — сега ранчero — войник от Специалните части, който дразни Котешките породи, и едно ласкаво говорещо южняшко момче с изцяло негов харем. Много опасен, смъртоносен харем, ако Елизабет не грешеше.

Малката хижа бе изпълнена с естроген и женски хормони и всички те бяха насочени в една посока — към нежно говорещия паднал ангел, който повече от очевидно се наслаждаваше на всички тях.

— Това е Стефани, моята малка дама на страстта — Саймън привлече намиращата се най-близо жена в прегръдките си, когато влязоха в хижата. Тя беше висока, стройна и с големи гърди. Жената показваше доста кожа с цвят на кафе с мляко от приличащата на сутиен сива блуза и плътно прилепналите черни панталони. На ханша ѝ висеше пистолет, на бедрото си имаше нож, а в тъмните ѝ, шоколадовокафяви очи блестеше смях.

— Или поне той така обича да си мисли — тя погледна към мъжа с подигравателна усмивка. — Приятно ми е да се запознаем.

— Това е моята малка Даника. Тя се грижи за всички наши... въъ, социални ангажименти — дълга черна коса и облечена в прилепнала по тялото черна дреха, добре въоръжена и също с големи гърди. Сините ѝ очи блестяха от обожание, докато гледаше Саймън.

— Радвам се да те видя отново, Даш — поздрави Даника, преди да кимне към Елизабет. — За мен е удоволствие да се запознаем.

— Глори, малката ми — той притегли по-дребната брюнетка в ръцете си. — Това е моето покорно бебче Глори — положи една целувка на устните ѝ, когато тя се сгуши отстрани до него, след като Стефани се отдалечи.

— Здравей, Даш — момичето дари Вълчата порода с широка усмивка. — Обучаваш я? — кимна то към Елизабет. — Трябва да ѝ купиш по-хубави дрехи от тези дънки — прокара ръка по бедрото си, обгърнато в плътен панталон от ликра. — Това е по-удобно.

Даш се покашля, но не каза нищо.

— Жанет, Олета и Кимбърли — Жанет имаше чифт белезници, висящи на широкия колан, който опасваше ханша ѝ. Беше русокоса сирена. С големи гърди. Олета беше енергична брюнетка с леки тъмноруси кичури, а Кимбърли — червенкоса, с подчертан блясък в очите, щом погледна Даш.

Елизабет се намръщи, когато насочи поглед към любовника си. Даш я погледна с ироничен проблясък на веселие, който само я направи още по-подозрителна. Жените бяха фамилиарни с него, повече отколкото ѝ допадаше.

— Вечерята ще бъде готова всеки момент — обади се Стефани от вратата на кухнята. — Кафето е готово. Добре, че донесохме припаси с нас. Вие, момчета, наистина ли мислите, че тези неща, които наричате храна, са здравословни?

Елизабет се намръщи. Доста харесваше задушеното месо и чилито, които Даш бе приготвил по-рано.

— Моята Стеф е магьосница в кухнята — Саймън сияеше. — Ще получим храна, каквато скоро няма да забравите.

Елизабет запази мълчание. Сега жените се движеха из кухнята и всекидневната, някои от тях почистваха оръжия, две готвеха, а други две бяха заели зорко позиции до всеки прозорец.

Даш въздъхна.

— Елизабет и аз ще си вземем душ. Чувствайте се като у дома си, Саймън. Ще говорим по-късно.

— Така и ще направим — другият мъж се облегна лениво на стената, а ръката му се обви около червенкосата жена, която се движеше край него. — Вие вървете. Има няколко неща, които трябва да ти покажа довечера, и след това може да съставим план.

Елизабет последва Даш до спалнята, изчака докато той затвори, и странно — заключи вратата зад себе си. Премести стола, обърнат с гръб към едната стена и го подпря под дръжката на вратата. Елизабет повдигна вежда подигравателно.

— Нямах му доверие? — попита жената тихо.

Даш я погледна учудено.

— Вярвам му достатъчно, просто го познавам прекалено добре — той прокара пръсти през косата си с жест на очевидно раздражение.

— По дяволите, не очаквах това — изглеждаше повече от объркан от развоя на събитията.

— Мисля, че каза, че нямаш приятели — Елизабет сдържа гласа си тих, докато го наблюдаваше с любопитство.

Мъжът се мръщеше. Погледна към вратата, после отново към нея.

— Саймън е аномалия. Не му обръщай внимание — той погледна отново към вратата, като изглеждаше все по-объркан с всяка секунда.

— Какво? — попита го жената.

Даш поклати глава.

— Проклет човек. Нямам представа какво, по дяволите, си мисли, че прави тук.

— Звучеше ми така, сякаш е дошъл да ти помогне — тя седна на леглото и започна да събува ботушите си. — За човек, който твърди, че няма приятели, ти си натрупал цял куп.

Породата не ѝ отговори, само стоеше и я гледаше с мрачно, предпазливо изражение.

— Даш, притесняваш ме — Елизабет свали ботушите си, след това се изправи и издърпа тениската си през глава.

Тази сутрин не си бе направила труда да слага сутиен. Проклетите неща бяха прекалено ограничаващи и неудобни, когато се опитваш да се движиш из гората. След това тя разкопча дънките си, смъкна ципа и ги плъзна по краката си. Когато погледна към Даш, той вече не изглеждаше угрижен. Изглеждаше гладен.

— Аз не мисля така — изсумтя Елизабет. — Няма начин да ме накараш да крещя при всички онези жени, които стоят и слухтят. Ще те нападнат в мига, в който напуснеш спалнята.

За съжаление, той не можеше да го отрече. Вместо това започна да се съблича, а Елизабет се отправи към банята. Даш се присъедини към нея, когато тя нагласяше водата, свършено гол и невероятно възбуден.

— Елизабет — придърпа я към себе си, когато тя понечи да пристъпи под душа, и се взря в нея с онези златни очи, които винаги караха дъха ѝ да секва. — Обичам те, защото ти държиш душата ми — каза той просто. — Винаги съм те обичал. Просто не те познавах.

Проклет да е! Точно когато бе решила, че са ѝ останали един или два щита, които могат да я предпазят от него, той изваждаше нещо

подобно от арсенала си.

Елизабет положи глава на гърдите му, защото знаеше, че ако продължи да го гледа, накрая отново ще се разплаче. Понякога разбиваше сърцето ѝ. Никой не я бе обичал досега, никой не я бе приемал толкова дълбоко, както я обичаше и приемаше Даш.

— Обичам те поради същите причини, Даш — най-накрая призна това, което знаеше още откакто той не бе нищо повече от едно писмо веднъж седмично, един слънчев лъч в тъмния живот, нейния и на Каси. — Поради същите причини.

— Добре, ето какво имаме — Саймън пое дебела купчина документи от едно от своите момичета, докато седяха на кухненската маса след вечеря. — Вълчите породи, които са избягали от онази лаборатория. Очакваме най-малко половин дузина, може и повече, ако малките са оцелели — мъжът разстла няколко официални документа, докато говореше. — Веднага, след като научих, че си тук и срещу какво си тръгнал, пратих момичетата на компютрите и им казах да проникнат в сърцето на организацията на Грейндж — усмихна се на жените около себе си. — Те са добри, много добри.

Даш въздъхна. Напоследък това му се случваше много често.

— Това, което искам да знам, е как разбра — каза най-сетне той. — Предполагаше се, че информацията се пази в тесен кръг.

Саймън сви широките си рамене.

— Познавам няколко от Котките. В подземния свят от месеци се носи слух, че Грейндж има дете Породи. Когато малкото момиченце се появи в имението миналата седмица, докато Дани беше там, тя ме уведоми. Също така е чула да се споменава твоето име. На следващия ден бяха регистрирани документите ти като Породи, както и заявление за бащинство в делата на Породите във Вашингтон. От там нататък беше лесно, Даш — Саймън поклати глава, сякаш другият мъж не му бе дал достатъчно голямо предизвикателство.

— Също така се срещнахме с жена, която подозираме, че е Вълча порода — заговори Дани, а Саймън сякаш сияеше от гордост. — Млада жена на име Фейт, без фамилия, и брат ѝ, Ейдън, в Колорадо. Няколко месеца по-късно се запознахме с едно едро момче на име Джейкъб. Отново без фамилия, този път в Тексас, на срещата с добре известен

симпатизант на Породите, който има доста пари. И при тримата липсваше история, и никой от тях не можеше да бъде проследен чрез компютър или досиета. И тримата имаха определено участие в случки, където бяха замесени Породите.

— Ейдън, Фейт и Джейкъб са имената на тримата, с които съм израсъл в котилото — информира ги Даш. — Водачът на глутницата, Улф, ги кръсти сам. В лабораториите ни бяха дали номера, не имена. Значи в крайна сметка са избягали.

— Обаче отново изчезнаха — каза Даника тъжно. — Не успяхме да установим нов контакт, въпреки че когато документите попаднаха във Вашингтон и новините за естествено заченатото дете Вълча порода започнаха да се разпространяват, контактът бе направен от службите от най-високо ниво в делата на Породите. Съобщено бе, че детето понастоящем се мести и се крие. Бе посочено, че не може да се определи мястото на пребиваването му. Можете да се обзаложите, че Грейндж е проследил това.

— Грейндж също така е подсилил охраната в имението си — изрече Стефани, докато ровеше из документите. — Били са наети трима нови пазачи и се носи слух, че той ще си е у дома следващата седмица. Младата му любовница е била възстановена на предишната си длъжност и всичко се подготвя за завръщането му.

Елизабет слушаше, докато информацията бе предавана почти с бясна скорост в продължение на повече от час. Те имаха всичко — местонахождения, дестинации, имена, адреси и членовете на семейства на пазачите, и дори бяха сигурни, че някои от тях могат да бъдат подкупени, за да ги пуснат в имението. Двама от охранителите бяха братя на младата жена, която е била принудена да заеме позиция на любовница в леглото на Грейндж. Той обичаше жените му да са млади. Тази бе едва на осемнадесет и докладите на Саймън показваха, че е била лекувана за опит за самоубийство след не повече от няколко месеца в леглото на онова чудовище.

— Снощи се свързах с Майк — заговори отново Саймън. — Разбрах, че разполагаш с няколко от момчетата му тук, също и че Калън е изпратил няколко Котки, както и някои от братята Тайлър, за да ти помогнат. Имаме една малка армия тук, Даш. Нека го направим бързо и чисто, и този път да очистим копелето — изведнъж в очите му блесна опасен пламък на очакване.

Елизабет погледна отново към Даш. Той разлистваше някои от документите, а погледът му бе замислен, докато се преструваше, че чете един от тях.

— Виж, Даш — другият мъж се наведе напред. — Знам как се чувстваш след загубата на отряда си, приятелю. Повечето хора, които са замесени, се излагат на по-голям риск от този да изгубят единствено собствения си живот. Но ти си спасявал задника ми и моите момичета прекалено много пъти, за да ги преброя. Няма да ти позволя да заведеш там жена си без подкрепление. Знам, че тя трябва да отиде. Разбирам тази нужда, ако не друго, то от нейна гледна точка. Но без чужда помощ няма как да стане.

Даш се изправи от масата и Елизабет за първи път забеляза напрежение в раменете му, което той предпазливо криеше до този момент.

— Спасих задника ти и тези момичета, защото не те исках мъртъв, Саймън — озъби се той. — Това не е работа, за която си нает и не е твоя битка. Нямах работа тук.

Тогава Саймън се обърна към Елизабет. Тя видя мрачен блясък в очите му за миг, преди мъжът да го прикрие със студен смях.

— Упорито копеле, а? — изръмжа той. — Казвал ли ти е вече, че няма приятели?

Елизабет прочисти гърлото си.

— Спомена го.

— Обича да се самозалъгва — Саймън се облегна назад в стола си. — Имахме повече от дузина обаждания от половината, че и повече отряди, с които се е сражавал, готови да се присъединят. Това момче има цял куп приятели, които си гризат ноктите от притеснение заради неговата максима, че Джон Уейн действа сам. Смята, че всеки има нужда от помощ, освен той.

— Млъкни, Саймън — изръмжа Даш. Не звучеше развеселен, а притеснен и ядосан.

— Още нещо за Даш, което винаги съм отбелязвал — Саймън се усмихна малко тъжно. — Винаги мисли, че е негова вината, когато един от тези „не“-приятели бъде ранен или завърши в гроба. За него няма значение дали е бил там, дали е участвал, или дали е знаел какво става, или не. Винаги мисли, че вината е негова. Казвал ли ти е за Афганистан вече? Той изгуби братята си там...

— По дяволите, казах да млъкнеш — Елизабет трепна от изненада и страх, когато грубият, отчаян глас на Даш сякаш отекна из стаята.

Мълчание изпълни малката хижа, когато всички очи се обърнаха към Вълчата порода. Той се извърна от тях и прокара пръсти през косата си, мускулите на гърба му потрепваха от напрежение.

— Да, добре, Даш — гласът на Саймън беше изненадващо нежен, когато се изправи на крака. — Наехме хижа в подножието на планината. Вече е време да се връщаме обратно. Това е номерът на мобилния ми телефон — той записа номера на един от документите. — Ще се върнем утре сутрин за закуска. Стеф смята, че вие двамата може да сте недохранени или нещо такова. Хайде, момичета.

Те се събраха около високия, тъмнокос мъж, хвърляйки на Даш мълчаливи погледи, така изпълнени с тревога и болка заради него, че разбиха сърцето на Елизабет.

— Благодаря ти, Саймън — тя отиде до него и му даде силна, кратка прегръдка, когато той разтвори ръце непринудено.

Беше се привързала към него само за няколко кратки часа. Едновременно силен, проникателен войник и игриво незряло момче, тези неща го направиха скъп за нея.

— Грижи се за това упорито магаре — въздъхна най-сетне мъжът. — Внуши му малко здрав разум или нещо такова. Той се вслушва, когато трябва.

Даш игнорира всички, докато Саймън и момичетата му не си тръгнаха. Едва когато вратата се затвори, той се раздвижи.

Елизабет ахна, когато Породата я тласна грубо към стената, очите му блестяха, а ръцете му бяха силни и почти ѝ причиняваха болка, докато я държаха прилепена към грапавата стена.

— Никога — изръмжа той с горящи от ярост очи, — никога не докосвай друг мъж в мое присъствие, Елизабет. Никога, чу ли ме? — устните му бяха изтеглени назад, а изражението му бе толкова разярено, че сърцето ѝ подскочи от страх за един напрегнат миг.

След това я изпълни гняв — яростен, ослепителен гняв, който прониза стомаха и гърдите ѝ. Преди да осъзнае какво прави, коляното ѝ се заби силно и бързо в слабините му. Даш внезапно пребледня и се олюля.

Младата жена се отдръпна от него, трепереща от ярост.

— Никога не се отнасяй така грубо с мен, Даш. Никога повече. И как можеш да претендираш, че знаеш нещо за мен, когато не можеш да се изправиш пред собствената си действителност. Сега отивам да си легна. Направих всичко възможно, за да понеса грубостта ти и отказа ти да приемеш себе си, да не говорим за хората около теб.

Елизабет профуча покрай него, уверена, че той ще се възстанови от удара, който, в най-добрия случай, бе лек. Можеше да го повали на пода. Знаеше, че ще я последва. Знаеше и го чакаше. И, по дяволите, следващия път щеше да изрита топките в гърлото му.

ГЛАВА 29

Светлините в стаята бяха изгасени и Елизабет лежеше сковано в леглото, когато един час по-късно, Даш най-сетне влезе в спалнята. Мъжът съблече дрехите си в тъмното и се отпусна под завивките.

— Извинявай — гласът му се обви около нея, изпълнен със съжаление. — Нямах право да действам по този начин.

Елизабет въздъхна уморено.

— Тогава защо го направи, Даш? Саймън дойде да ти помогне и аз го оценявам. Освен това, той е безвреден...

Даш изсумтя.

— Елизабет, Саймън е най-малко безвредният човек, когото познавам. Но знам, че никога няма да те докосне с нещо друго, освен с уважение. Прегръдката беше безобидна, част от това, което си ти, и аз го знам. Нямам извинение за начина, по който постъпих.

Младата жена се взря в тавана, оставяйки сцената да се разиграе отново в съзнанието ѝ. Даш бе на границата на самоконтрола си. Нещо бе предизвикало разкъсваща ярост вътре в него, което сякаш бе объркало и самия него, поне така помисли тя.

— Защо не признаваш, че имаш приятели, Даш? — Елизабет знаеше, че това е ключът за неговия гняв. — Всеки има приятели някъде. Всеки приема това. Защо ти не го правиш? Защо мисълта за това те гневи толкова много?

Първоначално си помисли, че той няма да ѝ отговори. Когато го стори, дрезгавият тон на гласа му само накара сърцето ѝ да се свие още по-болезнено.

— В котилото, в което бях създаден, аз бях изтърсакът — каза той мрачно. — Наполовина по-дребен от останалите Породи и ужасно мършав. Един от учените обаче, сякаш ме взе под крилото си. Девро. Той беше едно копеле със студен поглед, но изглежда ме харесваше достатъчно, за да ме запази жив десет години. Издържах тестовите — тестове, заради които дори сега се свивам от ужас, щом си ги спомня, защото бяха толкова болезнени, но все пак ги издържах и то именно

защото той ме бе помолил. Гледах на него като на баща. До деня, в който чух, че планира да ме отстрани. — Даш се изсмя и в смеха му пролича огорчението, което изпитваше. — Точно като животно. „Копелето никога няма да се превърне в нещо значимо“, каза той на началника си. „Ще го отстраним още следващата седмица“.

Елизабет затвори очи ужасено.

— Гледах на него като на приятел, наставник. Всички деца го виждаха така, но в този ден, аз зърнах чудовището, което бе в действителност. Два дни по-късно, намерих удобен случай, скрих се в един от камионите за доставки и избягах с него. Знаех, че ще трябва да се крия. Че ще трябва да бъда разумен и внимателен, да бъда бдителен, освен ако не искам да се върна към смъртта си. Приятелите те правят слаб. Искат ти се да им се довериш, да разчиташ на тях и да им позволиш те да разчитат на теб. Разбрах всички опасности от това, след като открих приемната грижа и започнах да пораствам.

Той е бил едно дете, помисли си Елизабет. Десетгодишен и сам. Гласът му я заливаше, докато ѝ разказваше за живота, който бе намерил. Приемната грижа не бе лесна за него, но в училище бе превъзхождал другите и най-сетне бе започнал да расте. И бе направил всичко, за да е сигурен, че никой друг няма да има шанса да го предаде. Не бе създавал приятелства. Бе останал сам. Когато се бе присъединил към армията, а след това към Специалните части, бе продължил да се придържа към това свое решение.

Но докато той говореше, Елизабет осъзна, че ужасът и решимостта да спасява човешки животи, които изпълваха Даш, са предначертали курса на военния му живот.

Хората, които са били близо до него, му дължаха живота си, както и той дължеше своя на някои от тях. Гласът му стана по-мек, леко развеселен, когато заговори за онези години и онези мъже. И Елизабет разбра как е защитавал себе си, без да допуска връзките, които са се заформили да се задълбочат.

Най-сетне Даш стигна до годината, в която бе изпратен в Афганистан, за да прочисти нов контингент от терористи, укриващи се в тамошните планини. Тогава тонът му се промени, стана по-студен, въпреки че младата жена долови болка под него.

— Имаше дванадесет от нас — каза най-сетне тихо Породата. — Сражавахме се заедно в продължение на повече от година. Най-

дългото ми назначение в някой отряд. Аз обикновено се местя доста често, когато е необходимо. Добър съгледвач съм — гласът му бе дрезгав. — Хората се сближават, когато се сражават заедно толкова дълго — мъжът въздъхна. — Научаваш мечтите на другите. Разбираш кой пази тайни и кой не. Ставате... — мълчанието около тях се задълбочи за няколко дълги секунди. — Ставате братя — довърши най-сетне той. — Ние бяхме Смъртоносната дузина. И за първи път през живота си си мислех, че може би не е толкова трудно да имаш приятели. Криех се от ужасно дълго време, Елизабет. Понякога това е страшно, уморих се да се принуждавам да бъда сам.

Жената се премести по-близо до него. Той не беше сам. Никога не е бил, но все още не можеше да му каже това. Не можеше да каже нищо, докато Даш не бъде готов да го чуе. Той се смяташе за самотник, а както бе казала на Каси, всичко, което има значение е това, в което убеждаваш ума си.

— Тъкмо бяхме приключили една убийствена мисия. Мамка му, направихме го без произшествия. Онези хора бяха побойници, а ние си покривахме задниците един друг като бельо. Тъкмо бяхме излетели и бяхме на път за вкъщи. Обмислях дали да не кандидатствам за командир на отряда. В продължение на една година, може да се каже, че бях неофициално техен командир. Мислех, че може би е време, че може би бих могъл да намеря място за себе си. Един вид семейство — Даш прочисти гърлото си, когато гласът му стана пресипнал, дрезгав.

— Джак и Крейг, те бяха дяволски добри снайперисти, все се шегуваха, че се прибират у дома при момичетата си за уикенда. В базата имаше няколко медицински сестри, с които се срещаха. Мак и Тим, специалисти по експлозивите, бяха разведени и говореха за напиване и обаждане на бившите съпруги. Останалите се шегуваха един с друг, летящи високо от адреналина и успеха. А аз седях там и ги гледах. Опитвах се да изтласкам лекото предупреждение в дъното на съзнанието си. Предупреждение, което ми казваше, че нещо не е наред. И две минути по-късно светът се превърна в ад.

Елизабет легеше до него, отчаяно искайки да го прегърне. Пръстите ѝ се преместиха на гърдите му, докато се притискаше към тялото му, и усети как ръцете му се стягат конвулсивно около нея.

— Аз бях близо до вратата и бях изхвърлен през нея, когато хеликоптерът падна. Дори не знам как се случи. Останалите бяха

мъртви преди удара в земята. Въздействието на експлозива бе дяволски прецизно. Този път те много добре са знаели какво правят, Елизабет. Знаели са, че ще бъдем там, знаели са кого удрят. И убиха всеки един от тези мъже, защото аз не бях нащрек. Защото допуснах другарството и приятелството им да ме разсеят. Аз убих всички тях, Елизабет, защото позволих да станем приятели.

Младата жена чу разкъсващата вина, мъката, която Даш чувстваше, за това, че не е бил в състояние да контролира събитията, които са се случили. Но също така видя и нещо повече — видя страховете му от загубата на тези, за които го е било грижа, белезите, които бе оставило това в душата му, защото не бе могъл да спаси всички.

Елизабет се надигна в леглото и се обърна, така че да може да вижда очите му. Бледата светлина на луната проникваше през прозореца толкова, колкото да ѝ позволи да съзре влагата от болка в погледа му.

— Не можеш да избягаш от това, Даш — каза му тя нежно. — Можеш да отричаш приятелствата, докато ада замръзне, но това няма да промени нищо. Точно както цялата вина на света няма да промени факта, че не е можело да спасиш онези мъже, че е нямало начин да контролираш случилото се онази вечер, така и няма как да контролираш Саймън, неговите момичета или мен. Но все пак можеш да ни приемеш, можеш да ни обичаш. И да знаеш, че ако някой от нас умре по някое време, то сме умрели, обичайки те и знаейки, че някъде по пътя, ти си обогатил живота ни. Няма какво повече да направиш.

— Мога да контролирам — почти изръмжа Породата. — Не си помисляй дори за миг, че няма да покривам задника ти. Саймън... — той въздъхна. — Този човек е като тексаски ураган и отказва да слуша здравия разум. Онези негови момичета невинаги са толкова внимателни, колкото трябва да бъдат. Те живеят за адреналина и за Саймън. Точно както той живее за тях. Ужасно е страшно да ги гледаш заедно.

— Защо? — Елизабет наклони глава, докато го наблюдаваше внимателно. — Защото знаеш, че той ги обича? Защото знаеш, че ако изгуби дори една от тях, това ще го съсипе? Саймън е твой приятел, така че се тревожиш заради това. И се чувстваш безпомощен, защото

знаеш, че ако той изгуби една от тях, ти не би могъл да облекчиш болката.

Мъжът мълчеше.

— Но, Даш, аз видях нещо, което ти може да си пренебрегнал — каза тя тихо. — Видях шест жени, които са открили в един мъж нещо, за което да се задържат, да балансират леда вътре в себе си. Тези жени са опасни. Мога да усетя това и бих предпочела да се изправя срещу Грейндж, вместо срещу някоя от тях. Те могат да те убият, без да им мигне окото. Но Саймън ги обуздава. Той им дава някого, когото да обичат, нещо, което да задържат без страх. И той ги обича от своя страна. Един без друг, те щяха вече да са мъртви. И аз мисля, че в един или друг момент, без теб, те щяха да са мъртви. Тях също ги е грижа за теб, Даш.

Мъжът пое дълбоко дъх. Звукът бе на един човек, който се бори да отхвърли това, което вече знае, че е истина.

— Бих умрял без теб — произнесе най-сетне той. — Щях да съм полудял от ужас, ако тук имаше шест като теб, които да защитавам. Да не говорим за лудостта, до която бихте ме докарали — имаше нотка на веселие в последното изречение.

Тя взе ръката му и я премести на корема си.

— Казвала ли съм ти някога колко много мечтая за бебета, Даш? Много бебета. Искам поне три, дори повече, ако мога. А ако това, което казваш, е вярно — че твоята сперма противодейства на противозачатъчните таблетки, как мислиш, дали няма да имаш достатъчно малки момиченца, които да защитаваш и които да те докарват до лудост? Какво ще направиш тогава? Ще спреш да правиш секс с мен?

Елизабет видя неподправен ужас, който проблесна в очите му само за секунда. Суров, горещ страх, когато пръстите му се свиха върху корема ѝ.

— Бог да ми е на помощ — простена Даш. — Ще ме побъркаш, Елизабет — той се раздвижи, улови ръката ѝ и я притегли надолу към ерекцията си. — Само мисълта за правенето на бебета с теб ме подлудява.

— Това не е лудост, Даш — промърмори тя, когато пръстите ѝ обгърнаха стоманено твърдата дължина на набъбналия му пенис. — Това е възбуда.

— Да, и това също — мъжът повдигна бедрата си и притисна пениса си към пръстите ѝ. — Съжалявам, Елизабет — притегли я към себе си и устните му се потъркаха в нейните. — Не трябваше да ти го причинявам. Не трябваше да се държа като задник. Никога не съм искал да те нараня.

— Не ме нараняваш — усмихна се тя и пръстите ѝ се стегнаха около члена му. — Виждам, че и аз не ти причинявам болка.

Той направи гримаса.

— Е, отне ми известно време да изтегля топките от гърлото си, но след като ги върнах обратно на мястото им, си помислих, че може да се смятам за късметлия.

Елизабет отметна завивката от тялото му, разкривайки възбудената плът, надигаща се между бедрата му. Младата жена беше влажна и жадна за него. Винаги бе жадна за него. Вагината ѝ бе хлъзгава и готова, а тялото ѝ копнееше за докосването му.

— Сигурна ли си? — Даш простена, когато тя започна да се изкачва върху тялото му, а главата ѝ отново се сведе към устните му.

— Хмм. Сигурна за какво? — Елизабет отпусна тялото си върху набъбналата главичка, усети я как се сгушва в гънките от плът и докосва отвора на вагината ѝ.

— По дяволите. Нищо — задъха се мъжът. — Господи, толкова си гореща и готова за мен. Никоя никога не ме е желала, както ти, Елизабет. Винаги толкова сладка и гореща, и хлъзгава.

Той изпрати силна струя вътре в нея. Елизабет обичаше, когато прави така.

— Ти си виновен — младата жена вече едва говореше.

Започна да се отпуска върху твърдото копие, вкарвайки го в стегнатите дълбини на подутата си женственост, наслаждавайки се на болезненото удоволствие, което прониза утробата ѝ. Една част от Елизабет осъзнаваше, че в нея може би има нещо леко извратено, защото обичаше този проблясък на болка, когато Даш проникнеше в сърцевината ѝ или когато се заключеше вътре в нея. Изгарящото съчетание с агонизиращото удоволствие, което я изпрати към оргазма.

— Леко, бейби — ръцете на Даш уловиха ханша ѝ, когато тя сведе глава към рамото му. — Страхувам се, че ще те нараня.

— Тогава ме нарани — изпъшка жената дрезгаво и прокара пръсти по рамото му, припомняйки си колко е хубаво усещането,

когато той го прави. — Вземи ме, Даш, както искаш ти. Сега. Не се сдържай заради мен.

Клетвата, която промърмори Даш, бе натежала от желание.

— Ще те нараня, бейби.

— На мен ще ми хареса — Елизабет дишаше учестено.

Но мъжът още се колебаеше. Вместо това се движеше бавно и спокойно, а тялото му бе стегнато и изопнато от необходимостта да се сдържа. Но младата жена не искаше той да се сдържа. Зъбите ѝ леко се впиха в кожата на рамото му, след това се стегнаха, насили се да отпусне мускулите на влагалището си за секунда, преди да се притисне силно и бързо към копиеото му.

Тогавя го ухапа. Боже, сега знаеше защо Даш го прави. Беше мъчително. Диво. Вълчата порода издаде вой — един примитивен звук на такова удоволствие, че тялото ѝ потръпна от него, а вагината ѝ бе разтърсена от конвулсивните вълни на усещането. Оргазмът ѝ настъпи мигновено. Прекалено много чувственост, прекалено много огнено удоволствие вътре в подутите дълбини на вече свръхчувствителната ѝ сърцевина.

Пенисът му бликна силно в нея, сякаш изключително стегнатата ѝ прегръдка бе сигнализираща вътре в този твърд мускул нещо, което контролираше прилива от предеякулационна течност. Даш стенеше високо под Елизабет, ръцете му стискаха ханша ѝ, а бедрата му потръпваха срещу нея, тласкаха я над бурния оргазъм към друг. Двамата изкрещяха от интензивността на усещането.

Елизабет го хапеше силно. Осъзнаваше го, но не можеше да спре. Ханшът ѝ се гърчеше и извиваше към твърдия пулсиращ пенис, наместен вътре в нея. Бедрата на Даш се стегнаха, когато започна да се тласка с мощни насрещни движения, докато я овлажняваше допълнително. Усещането се засили още повече и захвърли Елизабет стремително в следващото ѝ освобождение.

Даш беше само на секунди след нея. Тя го почувства как се подува, заключва се в нея, след това излива семето си дълбоко в тялото ѝ.

— Лизбет — минути, часове по-късно, той се раздвижи под нея, когато пенисът му започна бавно да губи отчаяната си ерекция. — Скъпа, пусни рамото ми.

Гласът му бе пресипнал и заситен, но в тона звучеше веселие.

Елизабет усети вкуса на кръв. Отдръпна се задъхана и погледът ѝ се насочи към неговия ужасено.

— Шшш — Даш сложи пръсти на устните ѝ, когато извинението започна да излиза от тях. — Хареса ми, бейби. Кръвожадно малко същество — повдигна я от себе си и изпъшка, когато пенисът му се изплъзна от нея, а вагината ѝ му даде последна звучна целувка. — Заспивай, жено. Ти ме погубваш.

— Обичам те, Даш — Елизабет се сгуши в гърдите му, когато той се обърна към нея, а тялото му я приюти.

— Обичам те, Елизабет — въздъхна тежко Даш. — Повече, отколкото съм обичал нещо в живота си.

Но страхът се бе завърнал. Елизабет можеше да го чуе в гласа му, да го почувства в напрегнатостта на тялото му. Скоро щяха да тръгнат след Грейндж и тя знаеше, че това няма да бъде само нейното най-голямо изпитание, а също и неговото.

ГЛАВА 30

Наистина разполагаха с малка армия. На следващата сутрин, преди слънцето да се надигне над хижата, Саймън се бе завърнал, заедно със своите момичета. Докато приготвяха закуската, пристигнаха и няколко Котешки породи, трима мъже, които твърдяха, че са братя по закона на Калън Лайънс, четирима от момчетата на Майк Толър и шепа войници, носещи военните си раници, току-що пристигнали от Близкия изток. Всичко две дузина мъже и шестте енергични момичета на Саймън. Даш беше бесен.

— Разкарайте си задниците обратно на онзи самолет — бе изкрещял той на дузината войници, които го наблюдаваха спокойно. — Не съм ви молил да идвате тук и проклет да съм, ако рискувам живота ви по този начин.

— Съжалявам, майоре, но това няма да стане — неофициалният водач на отряда поклати глава. — Отне ни седмици да си осигурим отпуск, без да даваме основателна причина. Няма да се върнем.

Даш ругаеше. Елизабет го наблюдаваше от вратата на хижата, докато той крещеше. Досега никога не го беше виждала толкова развълнуван за каквото и да е било. Той обикновено бе спокоен и държеше здраво юздите на самоконтрола си. Сега бе повече от очевидно, че е на път да го загуби, ако това вече не бе станало. Дори не бе подозирала за съществуването на някои от думите, които сега се изливаха от устата му.

— Джонси, нетърпелив си да направиш новата си съпруга вдовица, така ли? — изкрещя той към един от по-младите мъже. — Кучи син, мислех, че обичаш онова момиче.

Джонси беше висок като върлина младеж. Може би двадесет и пет годишен, с големи лешникови очи и гъста червена коса.

— Обичам я, Даш — кимна Джонси тържествено. — Прекарах една година с нея. Година, която нямаше да имам, ако ти не я бе измъкнал от онази болницата, преди да я взривят. Синди е съгласна да бъда тук. Няма да си тръгна.

Елизабет можеше да чуе как Даш ръмжи от раздразнение.

Породата се обърна към човека до Джонси. Той бе висок почти колкото Даш, с къса, права коса и дълбоки кафяви очи. Лицето му бе набраздено от изтощение и очевидно разбираше достатъчно характера на Даш.

— Дори не започвай, майоре — каза рязко войникът. — Не съм спал цяла седмица, за да докарам задника си тук и изобщо не съм в настроение за твоя комплекс „Аз съм Бог“. Така че просто ми кажи къде мога да поспя няколко часа, и след като се събудя, ще обсъдим плана ти за действие.

Той ръмжеше. Елизабет се оживи, както и няколко от момичетата на Саймън. Те излязоха от къщата и незабавно привлякоха вниманието на всички. Очите на мъжете щяха да изскочат от орбитите си щом ги видяха.

— По дяволите, Саймън е тук — един от тях изглежда не въздишаше благоговейно. — О, човече! Това ще бъде един хубав бой.

— Извинете, майоре. Май намерих някой, който да ме държи на топло — войникът изглеждаше дяволски близо до екстаза, когато едно от момичетата се усмихна към него, говорейки нежно за неговата умора.

— Проклет да си, Чейс — изръмжа Даш.

— Откажи се, Даш — отвърна отстрани Мерк, високата Котешка порода, подражавайки на тона му. — Вече не става въпрос само за теб или твоята жена. Успокой се и приеми помощта или се оттегли и ни остави сами да свършим всичко. Ти си чифтосан. С жена, която е доказала, че може зачене без проблем бебе порода. Не можем да си позволим да изгубим теб или нея.

Яростта в Даш се възпламени. Елизабет го видя как навежда глава и се завърта, впивайки гневния си поглед в Котешката порода.

— Моята жена не е инкубатор за шибани Породи — изръмжа той с нисък, опасен глас.

— Ще бъде ако позволиш да те убият. С нея ще е свършено, ако от Съвета я докопат. Това ще е краят за нея и за онова дете. Искаш ли да рискуваш? — Мерк беше съвсем малко по-висок от Даш. Ако се стигнеше до бой, нито един от тях нямаше да излезе победител. — Разбери, момче. Никога не си бил сам на този свят — той кимна към войниците. — И трябва да разбереш, че и сега не си. Нека всички си

починем и да видим какъв план си измислил. И престани да ми ръмжиш. Това ме дразни.

Докато наблюдаваше, Елизабет усещаше, че Саймън е зад нея и следи случващото се много внимателно.

— Сега вече може да стане интересно — каза той тихо. — Даш смята, че трябва да прави всичко сам. Мисли, че трябва да спасява всеки, когото взема под крилото си. Обикновено успява. Но виж, ако му предложат помощ, не го приема добре. Ще бъде интересно да се види колко грациозно приема нашата намеса в работите му — Саймън звучеше така, сякаш очаква с нетърпение всяка схватка, която би могла да възникне.

— Мамка му — изръмжа най-сетне Даш толкова бурно и яростно, че Елизабет трепна.

Мъжът обърна гръб на всички и се отдалечи от хижата, движейки се целенасочено към гората, която я заобикаляше. Елизабет понечи да го последва.

— Чакай — Саймън улови ръката ѝ. — Дай му няколко минути да го приеме. Нека да нахраним тези момчета и да ги оставим да поспят за известно време. Уморени са. После можеш да тръгнеш след него.

Какво, по дяволите, се бе случило? Даш не можеше да разбере, дори ако от това зависеше животът му. Беше се опитал да стои настрана от хората, с които се бе сражавал, да си върши работата, да ги опази живи и да тръгне по пътя си. Ако истината за това какво е той, бе излязла наяве, докато се бе сражавал заедно с тях, Даш щеше да постави всеки човек, от който и да е отряд, в опасност. Съветът не се интересуваше колко невинни живота ще отнеме, за да постигне целите си. Очевидно обаче не бе съумял да се дистанцира достатъчно. Сега имаше две дузини бойци, строени на сечището до хижата, които очакваха неговите заповеди. Заповеди, които той не искаше да издава. Не искаше да ги замесва в личните си битки. Не искаше някой от тях да умре, заради него.

Проклятие. Вълчата порода въздъхна уморено. Беше бесен като дявол, но знаеше, че тези мъже няма да си тръгнат. Освен ако той не го стореше. Обаче бе сигурен, че ще го последват. Те бяха дяволски добри

мъже. Най-добрите. Също толкова добри, ако не и повече, от екипа, който бе загубил в Афганистан.

Даш прекрати бясното си изкачване на планината, спря при закътаната пейка, намираща се на място, гледащо надолу към хижата. Палатките бяха разпънати и гласовете на мъжете бяха приповдигнати, докато координираха настаняването си. Даш знаеше от мига, в който видя първите пристигнали, че тази мисия се е превърнала в нещо повече от просто битка за спасяването на Елизабет и дъщеря ѝ. Вече бе борба за установяване на господство, да се покаже на Съвета и тези, които биха се надигнали срещу Породите като цяло, че битката е по-голяма и съпротивата ще бъде много по-силна, отколкото са очаквали.

Нямаше начин Грейндж да предвиди, че две дузини мъже се придвижват към него. Мъже, толкова опитни, така тренирани във всяка една област на борбата, че той нямаше да има никакъв шанс да се съпротивлява срещу тях.

Най-сетне устните на младия мъж се изкривиха в усмивка. Грейндж щеше да се бие и винаги съществуваше риск да се загуби един или двама от хората в групата. Даш щеше да направи всичко възможно, за да се увери, че са подготвени за всичко и да се моли всички да излязат от това живи. Това бе единственото, което можеше да стори.

Докато седеше там и наблюдаваше с присвити очи как сечището се превръща във военен лагер, той видя Елизабет бавно да напуска хижата. Проклятие. Тя беше като слънчев лъч. Мина покрай войниците, които работеха около нея и се насочи нагоре по планината. Беше грациозна, едно създание с такива плавни движения и еротична фигура, които накараха слабите му да се стегнат от внезапен глад. Как изобщо бе заслужил нещо толкова красиво, което да нарече свое? Не можеше да намери смисъл в това, но и не искаше да се бори. Като че ли през целия си живот бе чакал онзи момент в ресторанта, тялото му незабавно бе разпознало уханието ѝ, сини ѝ очи, тихата ѝ сила.

Елизабет беше половинка, която щеше да се бие до него, да защити малкото си и мъжа си, ако е необходимо, без значение срещу какво ще се изправят. Тя бе доказала това с решителността и бързата си мисъл в спасяването на Каси. Нямаше да се поколебае, независимо от това какво е необходимо.

— Спря ли да се цупиш вече? — младата жена се придвижи към него, гледайки го загрижено.

Даш улови китката ѝ и я придърпа между бедрата си. Сгуши гърба ѝ в гърдите си, обви ръце около нея и подпря глава на рамото ѝ, докато следеше движенията в сечището под тях.

— Те са дяволски добри хора — произнесе тихо той. — И добри бойци.

— Да — съгласи се тя меко. — Така изглежда.

— Джонси си има хубава малка медицинска сестра за съпруга. Тя беше ранена тежко при една бомбардировка. Кървеше силно, беше изпаднала в шок. Не мислех, че ще оцелее — Даш въздъхна. — Не преставах да ѝ говоря, че Джонси е на път. Тя обича това момче, Елизабет. Накарах я да се бори, като ѝ внуших, че ако не оцелее, това ще погуби Джонси. Накарах я да се чувства виновна. Оцеля, защото знаеше, че трябва. Знаеше, че ако Джонси я види така, цялата окървавена и ранена, или мъртва, няма да го преживее. Ожениха се година по-късно. Толкова време ѝ отне да се възстанови.

— Сигурно е много силна жена.

Даш кимна.

— Саймън и онези момичета — мъжът поклати глава. — Те са като беля, която чака да се случи. Но са дяволски добри в почистването и в празнуването след това. Човекът си има свой личен харем, посветен на неговото удоволствие и щастие над всичко друго. Те са опасни като демони и по всяко време са готови да възнаградят някого с достатъчно късмет, ако заслужи вниманието им. Но всичко, което трябва да направи Саймън, е да вдигне пръст и те са обратно в прегръдките му. Момичетата обичат този луд каубой повече, отколкото той заслужава понякога.

И Даш продължи в същия дух. За всеки човек. Различно приключение, друга история. Той познаваше всеки аспект от техните характери, какво ги прави силни, какво ги прави слаби. Какво ги кара да обичат или да мразят.

Елизабет стоеше в него и не за първи път се възхити на този мъж, който бе навлязъл така спокойно в живота ѝ и го бе превзел. Човекът, който ѝ бе дал любовта си още преди дори да я срещне. Който

бе мечтал за нея, докато е лежал в медикаментозна кома и който се бе събудил, защото в съня си я бе видял да плаче.

За първи път през живота си, Елизабет разбра какво е любовта. Не само неговата към нея, а и обичта му към тези мъже, които работеха, за да създадат годен за живеене лагер и решени да се бият отново на негова страна. Неговите приятели.

Най-сетне Даш замълча. Държеше Елизабет близо до себе си, като от време на време изсумтяваше или се засмиваше на някои от действията под тях. Момичетата на Саймън, разбира се, помагаша. По начини, които караха Елизабет да се изчервява силно. Те бяха земни, силни жени. А Саймън ги наблюдаваше като горд родител, докато те съблазняваха и дразнеха апетитите на много от мъжете долу. Забеляза обаче, че те отбягваха Джонси и той също се стараеше да не се навърта около тях.

— Време е да се приготвим — въздъхна най-сетне тихо Даш. — Тръгваме утре вечер, Елизабет. Грейндж се връща след една седмица. Сигурна ли си, че искаш да направиш това?

О, беше дяволски сигурна.

— Сигурна съм, Даш — обеща тя тихо. — Липсва ми Каси. Искам да го направя и дъщеря ми да е в безопасност. Искам всичко да свърши.

— Да вървим тогава — Даш се изправи на крака и я изтегли до себе си. — Да вкараме онези момчета във форма. Ще оставим момичетата на Саймън да се погрижат за желанията им и после ще започнем да планираме. Ще го хванем, бейби, и след това ще се приберем у дома.

ГЛАВА 31

Една седмица по-късно, Елизабет бе завлечена грубо до къщата, наета в малкия град, от който бе избягала преди две години. Даш бе стиснал китката ѝ, тялото му вибрираше от ярост, а младата жена бе не по-малко ядосана.

Зад тях, Саймън и неговите момичета вървяха по-бавно, както и някои други от групата, която бяха събрали. Останалите бяха разположени на стратегически точки около имението на Грейндж или работеха с подкупените пазачи от охраната му. Елизабет и Даш бяха минали през града, изпитвайки решителността на хората, които копелето бе оставило да я заловят.

Заповедите му, по отношение на нея, бяха ясни. Тя знаеше, че Даш ще ѝ се ядоса, още когато се изплъзна от сенките на алеята, за да се увери, че Грейндж не е в автомобила, който бяха видели. Не се и съмняваше, че Породата ще е бесен, и без съмнение ще ѝ покаже колко е недоволен. Но не бе очаквала това.

Младата жена беше толкова близо. Беше почти на точната позиция, за да провери самоличността на двамата мъже, когато Даш я сграбчи, довлече я обратно до алеята и след това до автомобила, който ги чакаше в другия край. Младият мъж бе застрашително притихнал, по-ядосан, отколкото някога го бе виждала.

— По дяволите, Даш, престани да ме влачиш наоколо — Елизабет се задърпа от хватката му, докато той я теглеше нагоре по стълбището.

Бореше със зъби и нокти, но изборът беше или да го последва, или да бъде влачена по пода. Не беше в настроение да получава повече синини.

Даш беше по-бесен от всякога. Не ръмжеше от гняв, а яростта му бе по-студена от всичко, с което някога се бе сблъсквала. Изражението му беше диво, устните му бяха изтеглени назад от тихо ръмжене, когато погледна назад към нея, а златистите му очи горяха като течен огън. Елизабет почти потрепери от страх.

Когато стигнаха до вратата на спалнята, Даш я отвори, дръпна половинката си вътре и се обърна да затвори с убийствено мълчание. Щракването на ключалката я накара да се сепне.

— Няма да ти позволя да ме малтретираш по този начин — обвини го Елизабет яростно, опитвайки се да не обръща внимание на слабостта в коленете си, когато той застана пред нея.

— Съблечи си дрехите.

— Защо? — озъби се тя. — За да ми покажеш къде ми е мястото? Под теб? Бях в безопасност, Даш.

— Ти разкъса строя. Не се подчини на заповедите. Знаеш ли какво щях да направя с Джонси или Чейс, или някой от другите, който така безотговорно застрашава не само мисията, а също така и собствения си живот?

Гласът му беше смъртоносен.

Елизабет поклати глава.

— Бях в безопасност.

— Ти си глупачка. Беше подмамена, Елизабет. Имаше още един автомобил, паркиран на не повече от десет фута от теб. За малко да те видят — каза мъжът тихо и мрачният, груб тембър на гласа му я накара да потръпне.

— Нямаше да ме видят — възрази тя буйно. — Бях предпазлива.

— А ако бяха? — попита Даш с ледено спокойствие. — Ако бяха успели да те хванат или, пази Боже, просто да те убият, и край. Тогава какво?

Младата жена примигна към него и ужасът я изпълни.

— Не биха могли — прошепна тя. — Бях скрита.

— Ако се бе преместила напред само още няколко сантиметра, щяха да те видят — отвърна той, гласът му още пулсираше от ярост, когато издърпа тениската през главата си. — Ти изложи на риск хората ми, нещо повече — изложи на риск моята половинка. Може би и детето ми, и всичко, което бяхме планирали, Елизабет. Сега си съблечи дрехите.

— Защо? — тя се отдръпна от него, ужасът от това, което едва не бе сторила все още вибрираше в тялото ѝ. — Съжалявам, Даш. Бях внимателна. Просто си помислих...

— Не съм ти казвал да мислиш на тази мисия, освен ако не затынем наистина лошо — информира я студено, а ръката му се насочи

към панталоните му. — Сега съблечи шибаните дрехи, преди да съм ги разкъсал.

— Не по този начин — жената поклати глава отчаяно. — Не и докато си ми толкова ядосан, Даш.

Той застина.

— Ядосан съм ти? — сега в гласа му отекна болка. — Мислиш, че това е ярост? Не е така, бейби. Ако бях ядосан, щях да одера кожата от костите ти, докато сипя по теб всяка обида, която ми дойде на ум. Не съм ядосан. Изплаши ме, направо скъси живота ми с десет години. Сега свали тези шибани дрехи.

Даш не спря да се съблича, след като ѝ хвърли този първи, недоверчив поглед. Пред очите ѝ, той свали оръжията си, ботушите, дрехите и се изправи великолепно гол и възбуден. Адреналинът още препускаше в тялото ѝ — страх, остатъци от гняв и внезапна възбуда, която я шокира. Той щеше да я вземе независимо дали тя го искаше или не. Като предател, тялото ѝ се възпламени, а вагината ѝ се стегна от копнеж. Елизабет се отдръпна отново.

— Аз не мисля така — отсече жената, погледът ѝ трепна към разтегнатата дължина на пениса му, преди да се върне на лицето му.

Даш изсъска, поемайки дълбоко дъх.

— Ще те яхна и ще ти покажа кой е шефът в това малко начинание, бейби. Един от уроците, който няма да забравиш скоро. Сега ги свали.

— Шеф? — тя повдигна вежда с изражение, което показваше надменно презрение, докато го гледаше внимателно. — Не мисля така, Даш.

Ръката му се отпусна към пениса, пръстите му се обвиха около изобилието от плът и я погалиха лениво. Набъбналата главичка блестеше от влага и пулсираше бясно от възбуда.

— Знаеш ли, тази вечер по най-трудния начин осъзнах, че смяташ, че би могла да се отървеш безнаказано от каквото и да било в тази връзка — изръмжа Даш. — Непрекъснато поставяш на изпитание водаческите ми способности, като се мотаеш наоколо и глезиш войниците ми. Усмиваше се и се държиш толкова сладко, че човек може да хване зъбобол само като те гледа. Но мога да се справя с това — отбеляза той с огромно количество мъжка гордост. — Справям се

добре, така мисля. Но проклет да съм, ако допусна да пренебрегваш заповедите ми по време на мисия. Нито сега, нито когато и да било.

— Няма да се повтори — но Елизабет знаеше, че вероятно ще се случи. Не беше глупачка. Беше свикнала да ръководи, а не да следва някой друг. — Можеш да ме чукаш, след като се успокоиш.

Мъжът се усмихна бавно, почти хладно.

— Не.

Тогава започна да пристъпва към нея. Спалнята беше голяма, но не достатъчно. Нямаше начин да му избяга. Мисълта за това накара вагината ѝ да се стегне и да излее гъстата си есенция по подутите гънки, подготвяйки я за проникването му.

Младата жена се премести в края на стаята, очите ѝ се стрелкаха тревожно от едната страна към другата, докато се опитваше да намери път за бягство. Нямаше такъв, а Даш се приближаваше с всяка секунда.

Когато стигна до нея, тя понечи да скочи. Ръцете му сграбчиха ризата ѝ и я разкъсаха от тялото ѝ. Елизабет се обърна ядосана към мъжа.

— Писна ми да ми късаш дрехите.

— Тогава се съблечи — Даш беше спокоен и решителен. — Веднага. Поеми си наказанието като добро момиче, бейби.

Очите ѝ се присвиха към него.

— Не мисля така.

Даш сви рамене равнодушно.

— Тогава ще разкъсам всяка ивица плат върху тялото ти и ще ти купя още, когато имаш нужда от тях.

Елизабет изскърца със зъби гневно. Вече беше близо до вратата, единственият ѝ изход. Обърна се и се втурна към нея. За съжаление, Даш бе по-бърз. Преди тя да успее да избяга, той я улови. Обви ръка около кръста ѝ, завлече я до леглото, хвърли я върху него и после я последва.

Младата жена се търкулна по корем с намерението да избяга. Преди да успее да направи друго, освен да застане на колене, Даш я хвана отново. Тя се бореше и се извиваше, съпротивляваше се с всеки дъх, докато той закачи пръсти на колана на панталоните ѝ и ги издърпа под ханша ѝ.

Крещейки от безсилие, Елизабет ритна назад към него. Той отговори със смях, плъзна дрехата до коленете ѝ и я остави там. Тя се

извиваше срещу него, когато ръката ме внезапно зашлеви заоблената извивка на дупето ѝ. Шокирана, жената замръзна за секунда. След това се протегна назад и започна да го драска, проклинайки го, докато той не улови ръцете ѝ в една от своите и ги задържа в средата на гърба ѝ.

Съпротивата ѝ не водеше до нищо. Дори по-лошо — възбуждаше я все повече, карайки вагината ѝ да потече буйно, когато дланта му се приземи отново върху задничето ѝ. Елизабет трепна изумено.

— Биеш ме? — изкрещя яростно. — Кучи син, ще те убия, когато се изправа.

— Тогава може би няма да ти позволя да се изправиш — последва нова плесница.

Ударът не беше силен, но достатъчно да запали дупето ѝ, да я накара да се извива протестиращо. Това караше вагината ѝ да се възпламенява. Гърдите ѝ бяха подути от възбуда, зърната ѝ станаха малки твърди пъпки, които се потриваха в чаршафа, чувствителността им се увеличаваше допълнително при всяко докосване до материята.

— Даш, кълна се, ще си платиш за това — Елизабет искаше да прозвучи грубо, заплашително, но вместо това думите излязоха по-скоро като стон, звук на желание.

Леките възбуждащи плесници я докарваха до лудост. Да бъде прикована под него, безпомощна, пламнала, я унищожаваше. И двете заоблени полукулба бяха удостоени с внимание, дланта му я наказваше, изгаряше я, докато Елизабет се гърчеше под Даш, но дали от болка или от удоволствие, самата тя не можеше да каже със сигурност.

Младата жена ахна, когато ръката му се мушна между бедрата ѝ, а пръстите му погалиха влажната копринена мекота на гладката ѝ женственост. Всеки нерв в подутата плът запулсира за живот. Клиторът ѝ туптеше с нетърпелива настойчивост, докато Елизабет скимтеше срещу леките ласки около твърдата пъпка. Даш изтегли ръката си назад, събирайки хлъзгавата есенция, след това я плъзна отново от вагината ѝ до цепнатината на задничето ѝ.

Елизабет трепна, когато пръстите му се притиснаха към ануса ѝ, натиквайки копринения естествен лубрикант в тесния отвор.

— Даш — светкавица от невероятно удоволствие прониза тялото ѝ, когато върхът на пръста му проникна в нея и заглуши слабия ѝ протест.

Усещането бе прекалено хубаво. Върхът на пръста се плъзна внимателно вътре в нея, галейки по-дълбоко и по-дълбоко, докато цялата дължина не потъна. Елизабет беше шокирана. Никога не беше докосвана там, никога не бе галена или обладавана по такъв начин. Помръдна назад колебливо, опитвайки се да сдържи стона си на удоволствие, когато пръстът му се отдръпна, след това се плъзна обратно с напълно очевидно сексуално намерение.

— Елизабет — младата жена се напегна, гласът му беше напевен и умишлено нежен. Това изобщо не бе добър знак.

— Какво? — тя се задъха, когато още един пръст се присъедини към другия. Сега беше повдигната идеално към Даш, раменете ѝ опираха в леглото, а дупето ѝ бе разположено удобно за похотливото му изследване, докато мъжът държеше ръцете ѝ здраво на гърба ѝ.

— Ще чукам задничето ти, бейби — каза той. Елизабет бе шокирана, кръвта във вените ѝ потече като лава от чувственото обещание. — Силно и дълбоко, Елизабет. Ще ти покажа какво става, когато разбудиш животното вътре в мен. Ще ти покажа, бейби, никога да не се излагаш на опасност по такъв начин отново.

Очите ѝ се разшириха, докато потръпваше.

— Не ме наранявай, Даш — дали сега щеше да я накаже като ѝ причини болка?

Пръстите му се измъкнаха от стегнатия канал. Секунда по-късно, нова плесница по дупето ѝ я накара да потрепери гневно.

— Някога наранявал ли съм те? — попита рязко, премествайки се зад нея. — Отговори, Елизабет!

— Не — изпъшка тя, усещайки пениса му да се плъзва по цепнатината на задните ѝ части.

Той беше дебел и набъбнал и Елизабет знаеше, че няма начин да успее да проникне вътре в нея. Това не бе възможно. Пръстите му се върнаха на предишната си работа, плъзнаха се през соковете, изтичащи от вагината ѝ и ги намазаха обратно към ануса, после се вмъкнаха бавно в нея.

— По дяволите. Толкова си тясна тук — прошепна, когато тя се стегна под него. — Обзалагам се, че когато пенисът ми изстреля течността си в сладкото ти задниче, ще вляза. Ще бъде прекрасно и горещо, и толкова тясно около мен, че ще полудея.

Елизабет се разтрепери от подробното описание. Бореше се за всяка глътка въздух. Беше прекалено чувствено, прекалено порочно, да бъде наведена така, докато Даш отпуска изключително стегнатите ѝ анални мускули.

Няколко дълги минути по-късно тя изскимтя. Широка главичка на пениса му се притисна към чувствителния вход, когато мъжът зад нея се сгуши в тесния отвор, който бе подготвил. Незабавно една гореща, силна струя от предякулагционна течност се изстреля вътре в нея.

— Спокойно — Даш освободи ръцете ѝ и погали гърба ѝ утешително. — Всичко е наред, бейби. Просто се отпусни за мен.

Анусът ѝ пламна и стана невероятно чувствителен. Изведнъж, сякаш милиони малки нервни окончания се бяха събудили за живот и умоляваха пенисът му да се гмурне в нея. Мускулите започнаха да се отпускат съвсем леко и Елизабет усети как главичката потъва още малко. За всяко малко проникване, горещата течност се изстрелваше във вътрешността и я разхлабваше, прокарвайки път за дебелата главичка, за да мине безпрепятствено през стегнатия тесен отвор.

Елизабет гореше. Усещаше как плътта ѝ е разтяга около неговата и улавя пулсиращия връх на члена му, докато овлажняващата течност се излива вътре в нея, принуждавайки тялото ѝ да се разтвори, да приеме огромната ерекция, плъзгаща се в недокосвания досега вход.

— Даш... — пръстите ѝ стиснаха чаршафа, а ханшът ѝ се надигна за проникването, докато трепереше под него. Беше изплашена. Самото господство на акта я порази както нищо, което Даш бе правил досега. Чувстваше се по начин, който никога не би могла да си представи.

— Никога вече, Елизабет — изрече той, когато главичката най-сетне проникна изцяло, преминавайки през стегнатия пръстен от мускули, докато тя се тресеше и проплакваше под него. — Никога вече не проявявай такова неподчинение.

— Няма — в този момент беше готова да му обещае всичко. Нещо повече — знаеше, че Даш ще направи всичко, за да се увери, че тя ще го стори.

Върхът на пениса му беше забит в нея, пулсираше и се изливаше във вътрешността ѝ, изпълвайки ректума ѝ с топлина, която Елизабет не знаеше дали ще може да понесе. Ръцете му държаха ханша ѝ здраво,

а огромното му тяло бе надвиснало над нея, когато започна да движи набъбналата главичка навън и навътре. С всеки лек тласък проникваше по-навътре, разтягаше я още повече, причинявайки изгарящ огън в дълбините на дупето ѝ, огън, който тя никога не бе смятала за възможен.

С всяко пулсиращо движение, тесния канал приемаше повече и повече от ерекцията му, докато най-накрая Елизабет изкрещя от болезненото удоволствие, когато цялата дължина се плъзна в стегнатите ѝ дълбини.

Младата жена усети как тазът му се притиска към седалището ѝ, ръцете му стискаха ханша ѝ, държейки я силно прилепена към него, докато в ректума ѝ се изливаше още от копринената предеякулагционна течност. Сега едрото му тяло я покриваше изцяло, а бедрата му я държаха неподвижна.

— Това е мое — изръмжа Даш в ухото ѝ. — Да го защитавам. Да го чукам. Да го обичам. Никога вече няма да бъдеш изложена на риск по такъв начин. Разбираш ли ме?

— Да — почти изпищя Елизабет.

Беше пронизана по начин, който никога не бе смятала за възможен, мускулите ѝ се отпуснаха около него само колкото да изпратят силни, огнени вълни от агонизиращо удоволствие право в утробата ѝ.

— Сега ще те чукам — каза Даш тихо, но гласът му вибрираше от похотлив глад, какъвто никога не бе чувала от него. — Ще чукам сладкото ти дупе, Елизабет. Защото е мое. Мое, да го чукам. Мое, да го пазя. Никога няма отново да забравиш да се грижиш за това, което е мое — той ръмжеше, когато започна да се движи вътре в нея. Дълбокият звук на плътска жажда изпрати тръпки по кожата ѝ.

Елизабет не усещаше нищо друго, освен пениса му. Даш се отдръпна назад, докато само главичката му остана вътре, след това се тласна напред отново, разтягайки я, изгаряйки я, докато трепереше под него, връхлитана от усещания, с които дори не можеше да си представи да се бори.

Младата жена чувстваше как се разтяга, разтваря се около него, а всеки тласък изпращаше нова изгаряща струя течност във вътрешността ѝ, правеща всеки тласък по-лесен за приемане. Всяко движение я докарваше по-близо до ръба на освобождението, което

знаеше, че ще я ужаси. Даш стенеше в ухото ѝ, докато я обладаваше с твърд ритъм, който я тласкаше към оргазма. Напрежението от болезненото удоволствие започна да стяга утробата ѝ.

Елизабет не можеше да помръдне, не можеше да направи друго, освен да трепери под тежкото му тяло, да крещи при всяко проникване, засмукана от собственото си унищожение. Пронизващи вълни от усещания разкъсваха тялото ѝ с всеки тласък, издигайки я по-високо, по-горещо, докато не достигна връхната точка. Тя се стегна около него и чу отчаяния му стон, когато тласъците му се засилиха. Пляскащите звуци от докосваща се кожа, засмукващото ехо от силните тласъци в добре овлажнения проход и собствените ѝ отчаяни, приглушени викове, приветстваха оргазма ѝ.

И тогава, подобно на свръхнова, тя експлодира. Изпълни я нажежена до бяло топлина, когато усети как зъбите на Даш се впиват в рамото ѝ, почувства как той внезапно набъбва, ужасявайки я с невероятното напрежение, когато достигна кулминацията. Неочаквано Елизабет започна да се издига отново.

Можеше да усети твърдия израстък да се притиска в тънката стена от плът между ануса и влагалището ѝ, изпълваше я, караше мускулите да пулсират един срещу друг, напрежението около клитора ѝ се засили и тя потъна в забравата.

Беше опустошително. Невероятното, агонизиращо удоволствие я връхлетя, прониза цялото ѝ същество и я разтърси мощно. Трепереща и гърчеща се под едрото мъжко тяло, Елизабет избухна в освобождение, което я заля толкова мощно, че още преди Даш да излее докрай горещата си сперма в ректума ѝ, тъмнината я погълна.

Няколко дълги минути по-късно, Даш усети пенисът му да се отпуска, почувства как мъчителната горещина и стегнатата прегръдка около плътта му се разхлабва и се оттегли уморено. Беше повече от наясно, че последният, бурен оргазъм, който връхлетя Елизабет, я бе оставил в безсъзнание. По дяволите. Никога през живота си не бе чукал жена до припадък. И не искаше половинката му да е първата.

Породата се свлече уморено от леглото и пое към банята. Почисти се, след това взе една влажна кърпа и се върна в спалнята. Внимателно изми Елизабет, изтривайки спермата и овлажняващата

течност, която блестеше по задните ѝ части и бедрата, преди да разтвори нежните полукълба и да почисти цепнатината.

От зачервения тесен вход още личаха следи от спермата му. Даш затвори очи, припомняйки си краткия поглед, който си бе позволил към плътта ѝ, разтегната около него, обгръщаща пениса му като стегната кожена ръкавица, която го подлудяваше от желание да я изпълни с плодовитата си течност. Бе имал намерение да се отдръпне. Изобщо не бе искал да позволява на издутия израстък да го заключи в деликатния проход.

Но кулминацията ѝ го разтърси. Когато Елизабет се стегна около него, задържайки го във вътрешността си, докато достига върха, мозъкът му бе експлодирал. Преди да успее да се отдръпне, пенисът му се бе заключил в нея, изливайки освобождението му в горещите дълбини на ануса ѝ.

Сега младият мъж бе напълно изчерпан. Емоционалните и физическите желания бяха сложили своя отпечатък върху тялото му и той не можеше да дочака да легне до нея и да заспи. Върна се в банята, хвърли кърпата в коша и отново тръгна към леглото. Придърпа Елизабет в прегръдките си и се усмихна кисело на недоволния звук, който тя издаде в съня си, но се сгуши в гърдите му, въздъхна леко и продължи да спи.

— Обичам те, бейби — въздъхна Даш и целуна главата ѝ.

Обичаше я, но се закле, че ако някога направи нещо толкова глупаво отново, ще насини дупето ѝ. От друга страна, още един страх, подобен на този, щеше да го докара до инфаркт. Грейндж не беше в автомобила, който Елизабет бе проверила. Беше в този, паркиран зад него. И се оглеждаше за Елизабет. Само няколко секунди го деляха от това да я залови. Ужасът, който изпълни Даш, когато разбра това, не приличаше на нищо, което бе познал до тогава.

Ръцете му се стегнаха около нея. Какво, по дяволите, щеше да прави, ако я изгуби?

ГЛАВА 32

— Не забравяйте плана — Даш хвърли строг поглед към Елизабет две вечери по-късно, когато отрядът бе готов да нахлуе в имението на Грейндж. — Влизаме безшумно. Грейндж ще бъде в кабинета. Елизабет, Мерк и аз ще се промъкнем вътре, вземаме документите, отстраняваме копелето и поемаме по пътя си. Просто и лесно. Без неприятности. Нека да не си ги създаваме сами.

Три от момичетата на Саймън бяха успели да привлекат вниманието на Грейндж по-рано същата вечер и сега бяха в къщата и го разсейваха, докато дойде времето да го заловят. Копелето обичаше да играе в кабинета си, поне така твърдеше младата му любовница. Беше се свързала с тях преди няколко минути, потвърждавайки, че той вече е там с жените.

Навън имаше достатъчно пазачи, които осигуряваха на Саймън и другите три момичета възможност да се позабавляват, отивайки на лов. Отрядът войници, който бе дошъл да помогне, бе разположен по границата на имението, готов да ги прикрива, заедно с братята Тайлър и другата Котешка порода, Танер.

Заповедите на Даш бяха посрещнати с кимвания, особено от страна на Елизабет. Тя нямаше намерение да ядосва отново половинката си, и то по средата на мисията. Не че не се бе насладила на аналното приключение, което той ѝ бе дарил, но интензивността на оргазма не беше нещо, което искаше да преживее отново в близко бъдеще.

— Мерк, ти си с мен и Елизабет. Нека го направим възможно най-чисто.

Беше много по-чисто, отколкото Елизабет бе очаквала. Двамата пазачи, които Даш бе подкупил, се погрижиха пътя, който използваша до имението, да е безопасен. Задната врата бе отключена. Придвижиха се безшумно по тъмния вътрешен коридор и поеха към фойето в предната част на къщата.

Проверявайки добре осветената площ, Елизабет видя как Даш се обърна към Мерк и му направи знак по посока на извитото стълбище. Когато другият мъж стигна благополучно до върха, Елизабет последва примера му. Присъедини се към Породата на площадката и двамата останаха нащрек, докато Даш се изкачи безшумно до тях. Моментът беше идеален. Те стояха напрегнати в очакване, когато пазачът направи обиколката си, крачейки сънено през фойето и кухнята.

Когато се скри, Даш направи знак за тръгване. На горния етаж имаше серия от коридори и затворени врати. Кабинетът на Грейндж се намираше в средата на етажа. Те спряха пред вратата и се вслушаха внимателно в звънкия смях на момичета на Саймън и плавния, културен глас на Грейндж отвътре.

Пригответе оръжията и Даш почука тихо. В началото шумът предизвика тишина, след това едно яростно проклетие от страна на мъжа, когато трите жени направиха своя ход. Вратата се отвори рязко и бързо от Стефани. Очите ѝ бяха хладни, а изражението — кръвожадно, когато Даш и другите пристъпиха вътре в стаята.

— Елизабет — Грейндж беше седнал зад огромното дъбово бюро, ръцете му лежаха върху гладката полирана повърхност, а Даника стоеше зад него, опряла нож до гърлото му. — Колко интересно. Виждам, че водиш и приятели със себе си.

Елизабет потисна една тръпка на отвращение, когато погледна към чудовището, което бе преследвало нея и дъщеря ѝ в продължение на две години. Той беше добре облечен мъж, гъстата му кестенява коса беше сресана назад от лицето му, което би могло да изглежда доста привлекателно, ако не беше грапавият белег, разсичащ едната му буза, и блясъкът на студена подигравка в лешниковите му очи.

— Да, така е — отговори му Даш почти развеселено, докато Мерк затваряше вратата зад себе си.

— Меркюри Уорънт — Грейндж погледна към едрата Порода очаровано. — Колко интересно — после се обърна отново към Елизабет. — Предполагам, най-сетне си разбрала каква малка златна мина си родила, скъпа. Дейн не беше особено доволен от кученцето в края на краищата, а?

Дъщеря ѝ не беше кученце. Елизабет потисна гнева си и се прицели в главата му.

— Искам онези документи — бе изумена от ледената обвивка, която се разпростря по тялото ѝ. В душата ѝ. — Веднага.

Очите на Грейндж се присвиха и се насочиха към Даш.

— Тя може да ти донесе милиони. Но не и без моята помощ. Аз разполагам със сперма на Породата...

Даш се изсмя.

— Това, което имаш ти е нищо в сравнение с това, което имам аз — изсъска той.

След това се обърна, дръпна ръкава на тениската си над рамото и разкри тъмния белег. Когато се обърна отново, Грейндж изглеждаше подходящо впечатлен.

— Изумително — въздъхна той. — Мартен се кълнеше, че Вълците са били избити. Предполагам, е сгрешил.

— Предполагам — Даш звучеше равнодушно, но Елизабет долови нотка на болка, промъкнала се в думите му. — Дай ни документите, които имаш, Грейндж.

Тънките устни на другия мъж се извиха, когато Даника се отдръпна внимателно от него, доволна да остави Даш да се справи с врага.

Грейндж въздъхна.

— Аз не мисля така — изсъска той, докато погледът му се местеше между Елизабет и Даш. — Тя бременна ли е вече?

Младата жена се усмихна.

— Позволи ми да го убия, Даш — прошепна тя. — Можем да намерим документите по-късно.

Очите на Грейндж проблеснаха от безпокойство.

— Не още, бейби — въздъхна Породата. — Казах ти, ако ни сътрудничи, може да живее. Имаме нужда от документите повече, отколкото от смъртта му.

Елизабет сви рамене. Погледът, който хвърли на другия мъж го предупреди обаче, че ще се наслади на възможността да го убие.

Грейндж прочисти гърлото си.

— Добре. Това е добър план, ако можех да ги извадя — той сви рамене небрежно и кимна към сейфа, който Даника бе открила, докато проверяваше зад портретите и снимките, окачени на стената. — Документите са в сейфа.

— Комбинацията — Даш отиде до металната врата. — И не се ебавай с мен, Грейндж. Елизабет ще отнесе главата от раменете ти с този пистолет. Това бе всичко, което можех да сторя, за да я убедя да го направим по моя начин.

Младата жена опипа спусъка на оръжието, докато предизвикваше копелето с очи да ѝ даде причина, каквато и да е причина, да го дръпне. Вместо това, той им каза комбинацията.

Елизабет не откъсваше погледа си от Грейндж, наблюдавайки го внимателно, докато слушаше как Мерк говори с хората отвън, а Даш набира числата на цифровата комбинация. Очакваше да прозвучи аларма. Молеше се Грейндж да ѝ даде причина да го убие.

— Взех го — гласът на Даш я накара да направи гримаса.

— Той те е обуздал. Интересно — ухили се Грейндж. — Кажими, Елизабет, какво е усещането да те чука животни?

Елизабет изсумтя.

— Нямам представа. Да се обадя ли на любовницата ти, за да я питам?

Изречението му се стегна, когато в очите му проблесна гняв.

— Елизабет, този спусък не е нещо, с което да си играеш. Дяволски чувствителен е — предупреди я Даш, като се премести предпазливо зад нея. — Мерк, наблюдавай нашето приятелче, докато прегледаме документите. Искам да се уверя, че всичко, което ни трябва, е тук.

Елизабет се обърна към половинката си и едва не пропусна доволната, подигравателна усмивка на Грейндж.

Тя гледаше, когато Даш отвори папката. Първата страница го накара да замръзне. Още няколко страници и Даш обърна мрачните си, шокирани очи към нея.

— Мартен се наслаждаваше на малките си експерименти — въздъхна Грейндж със самодоволна усмивка. — Аз ги смятах за доста изобретателни, всъщност. Казаха ми, че създанията нямат душа. Че са зли убийци, които обичат да си играят с плячката си. Имах големи надежди Каси да прояви своята ДНК. Той направи всичко възможно, разбира се.

Елизабет усети как сърцето ѝ избухва в гърдите и понечи да тръгне към Даш.

— Елизабет — спря, когато видя мъката в очите му.

— Искам да го видя — прошепна тя. — Искам да разбера какво са сторили на бебчето ми.

Премести се, докато можеше да разчете бележките, които Мартен бе направил.

„Преплитането в ДНК на гените на койот и вълк бе успешно и не толкова трудно, както бях предположил в началото. Създадох достатъчно от уникалната сперма, за да се гарантира зачеване с подходящата женска. Дейн Колдър изглежда повече от заинтересован от малкия ми експеримент. Неговият стерилитет го прави надежден партньор в това, както и убеждението му, че човек трябва да убие, ако се наложи, и да обучи децата му да вземат това, което искат. Ще бъде интересно, да се наблюдава растежа на детето. Мога само да се надявам да е от мъжки пол.

Три месеца по-късно

Процедурата ин витро беше по-успешна, отколкото се надявах. Питам се дали г-жа Колдър знае за малкото отвратително нещо, което расте в утробата ѝ. Всички първоначални резултати от тестовете показват, че ДНК-то е налице. Със сигурност трябва да присъствам на раждането, за да извърша сам всички изследвания върху новороденото.“

Елизабет прочете първата страница, след това погледна към Даш ужасено. Не можеха да позволят на Каси да разбере. Не можеше да позволят тази информация да стане публично достояние. Репортажите вече бяха пълни със слухове за експерименти с Койоти. Човешки животни, експерименти, които най-сетне бяха дали на учените убийците, върху чието създаване бяха работили. Досега не бяха открили нито едно от тях, но докладите от лабораториите, бележките по подготовките и научните документи доказваха факта, че са съществували. Хладнокръвни и бездушни, също като своите

животински братовчеди, и обичащи кръвта, която биха могли да пролеят. Това щеше да унищожи Каси, ако някога научеше, че е част от съществата, които Съвета бе създал.

— Стефани, ти и Глория подсигурявате изтеглянето — нареди Даш на другата жена. — Мерк, свържи се с момчетата отвън и се увери, че пазачите са обезвредени. Даника, вържи копелето, преди да тръгнем.

Грейндж се ухили развеселено.

— Бъди сигурна, че ще следя развитието ѝ, Елизабет — каза студено. — След като информацията излезе на бял свят, няма начин да го скриеш от нея. Няма начин да спреш ДНК-то ѝ да я промени. Тя няма душа. Тя е тленна малка обвивка, нищо повече. Една кучка за разплод на идеалния син.

Елизабет се прицели с пистолета в ръката си. Видя Каси — толкова сладка и любвеобилна, душата ѝ светеше в очите ѝ, в смеха ѝ, в обичта ѝ към всички около нея. Видя силата, необходима на малкото момиченце да се издигне над всичко, което това изчадие вече ѝ бе причинило, и ѝ се прииска да изкрещи от жестоката липса на милост у това чудовище Грейндж, за да направи онова, което бе сторил на детето ѝ.

— Елизабет? — Даш стоеше зад нея, не я спря, в гласа му нямаше порицание, само любов и разбиране. — Той не си струва, бейби. Ние знаем по-добре.

— Той ще я унищожи — прошепна тя пресипнало.

— Не и ако му попречим. Каси е по-силна от него.

Даника стоеше настрани и следеше сцената внимателно, докато поемаше дългото въже, което Мерк бе донесъл, за да вържат Грейндж.

Елизабет се обърна към Даш. Когато го направи, с ъгълчето на окото си видя движението на Грейндж. Ръката му се мушна със светкавично движение под бюрото, извади пистолет и го насочи към нея. Лицето му бе зачервено от гняв.

Елизабет се усмихна, вдигна ръка също толкова бързо, за частица от секундата, прицели се и пръстът ѝ се стегна на спусъка. Грейндж вече нямаше да нарани никого. Видя проблясък на изненада в очите му, миг преди куршумът да се забие смъртоносно между очите му. Едновременно с това и неговото оръжие изгърмя. Огън прониза гърдите ѝ и ѝ отне дъха, краката ѝ се подкосиха. Даш изкрещя името ѝ.

Тя рухна в ръцете му, погледът ѝ попадна на бързо растящото петно върху ризата ѝ. Елизабет вдигна очи към Даш, силна болка разкъса душата ѝ, когато видя ужаса му.

— Пази бебчето ми — прошепна тя.

— Господи, не! Елизабет, не умирай в ръцете ми! — извика Даш, докато я спускаше на пода.

Тя можеше да чуе как Мерк крещи заповеди по комуникационната връзка, усети как Даника силно притиска кърпа към раната, но можеше да почувства леда, който се разпростря по цялото ѝ тяло. Дъхът ѝ секна, когато болката прониза сърцето ѝ.

— Обичам те — младата жена се бореше да сдържи сълзите си. — Завинаги, Даш.

— Мерк, извикай линейка, веднага. Кажи на Чейс да се свърже с Майк и да ни посрещне в болницата. Кажи на момчетата да се изтеглят. Всички. По дяволите, помогнете ѝ.

Даш я прегръщаше и я люлееше. Тя усещаше ръцете му около себе си и чувства как тъмнината на студеното спокойствие се оттегля в дъното на съзнанието ѝ. Даш щеше да облекчи страховете на Каси. Той можеше да я защитава. Беше убила чудовището. Беше направила така, че дъщеря ѝ никога да не узнае.

— Елизабет. Остани с мен — гласът на Породата беше яростен, когато я вдигна и побягна от стаята. Сирените отекваха в далечината, изкрещени заповеди изпълваха главата ѝ. — Ако ме обичаш, ако обичаш Каси, тогава остани с мен, проклета да си. Ако обичаш бебето, което носиш сега в утробата си, тогава, за Бога, живеј!

Младата жена примигна към него. Погледът му я прониза.

— Моето дете, Елизабет. Ти носиш моето дете. Наистина ли искаш и то да умре?

— Не — извика тя немощно. Усещаше как студът се разпростира по цялото ѝ тяло, а кръвта бликаше от гърдите ѝ. — Не, Даш. Даш...

— Остани с мен, Елизабет — той тичаше надолу по стълбите, а Даника беше до него и по някакъв начин успяваше да държи импровизирания турникет към гърдите ѝ.

Във фоайето цареше хаос, главозамайващ прилив на цветове и болка, и гласът на Даш, който ѝ крещеше и умоляваше. И Елизабет се бореше. Бореше се, но унищожителните вълни от мрачен студ я покриваха, заливаха съзнанието ѝ и я отнасяха далеч. Последната ѝ

мисъл беше за Даш. За докосването му, за нежността му, за цената, която той бе платил, за да я държи до себе си. Беше загубил защитата, която бе пазил около себе си от толкова дълго. Неговата защита, а сега и детето, за което бе мечтал. Също както Елизабет, той бе изгубил всичко...

ГЛАВА 33

Една седмица по-късно

— Помни, трябва да бъдеш тиха — вратата на болничната стая се отвори и Даш влезе, носейки на ръце тъжното, изплашено момиченце, което стискаше отчаяно новото си плюшено мече.

Елизабет отвори замаяно очи и сърцето ѝ се изпълни с вълнение, когато видя бебчето си за първи път от близо месец. Даш държеше Каси до широките си гърди, златистокафявите му очи срещнаха нейните с топлина и любов, докато отнасяше детето до нея.

— Мамо — гласът на Каси беше нисък шепот, а в очите ѝ блестяха сълзи.

Даш я отнесе до стола, разположен до леглото, настани я в него и ѝ позволи да положи глава до тази на майка си върху възглавницата.

Елизабет не можа да сдържи сълзите си. Те закапаха от очите ѝ, когато се обърна към малкото момиченце и се протегна мъчително, за да докосне с пръсти къдриците на Каси, когато една слабичка, малка ръчичка се обви около върха на главата ѝ.

Беше изминало толкова дълго време, откакто бе чувствала топлината на Каси, откакто бе виждала невинното ѝ лице и знаеше, с майчиното си сърце, че бебчето ѝ е в безопасност. Ужасяващите събития от изминалата седмица се бяха превърнали в един непрекъснато повтарящ се кошмар; борбата ѝ да диша, несвързани спомени за агонизираща болка и ярките светлини в операционната зала, докато хирурзите се суетяха около нея.

За щастие, куршумът не бе причинил никакви трайни увреждания, въпреки че бе близо. Казаха ѝ, че е късметлийка. Голяма късметлийка. Както и детето, което почиваше безопасно в утробата ѝ. Въпреки ужаса от тези страховити моменти, тя бе оживяла и щеше да се възстанови.

— Как е бебчето ми? — прошепна Елизабет немощно. — Много ми липсваше, Каси.

Момиченцето потисна напиралите ридания и кимна леко.

— И ти ми липсваше, мамо. Толкова се страхувах, че няма да се върнеш. Че ще остана сама и уплашена завинаги. Така се радвам, че си добре.

Елизабет вдигна поглед, когато Даш погали косата на Каси. Младата жена знаеше, че той е бил този, който е казал на дъщеря ѝ за злополуката и че ще остане в болницата за известно време. Преумората бе изтощила тялото ѝ още преди да получи раната и поради тази причина, щеше да ѝ бъде нужно повече време, за да се възстанови. Но скоро щеше да напусне болницата. След няколко дни. Макар че лекарите я предупредиха, че трябва да кара по-полека през тези първи дни.

— Хей, красавице — Даш докосна бузата ѝ, когато погледна към него. — Не можах да я задържа на разстояние. Тя е също толкова упорита, колкото майка си.

Гласът му бе плътен и нежен, напълно различен от дрезгавия, изпълнен с болка тон, който бе използвал, за да ѝ крещи, докато мракът я поглъщаше, в нощта, когато бе простреляна. Елизабет още си спомняше ужаса, който отекваше в нахъсания му вой, докато тъмнината се затваряше над нея. Не искаше никога повече половинката ѝ да изпитва такава болка.

— Хмм — усмихна се тя сънено. Спеше много. Лекарите я бяха уверили, че това ще помогне за възстановяването ѝ. — Скоро ще се върна — нямаше търпение да заспи в ръцете му отново, да почувства как я прегръща, как я обича през нощта.

Даш стоеше с нея в болницата толкова, колкото можеше. Когато не беше там, Даун или Шера, които бяха дошли от имението на Породите заедно с Каси, бдяха над нея, докато пазачите чакаха пред стаята. Не бяха поети никакви рискове по отношение на безопасността ѝ или тази на Каси.

— Скоро — обеща Даш.

— Мамо? — момиченцето надигна глава. — Даш ми каза, че ще имам братче или сестричка? Вярно ли е?

Елизабет се усмихна, опивайки се да задържи очите си отворени. Каси ѝ бе липсвала толкова много, че не понасяше мисълта да заспи, когато тя най-сетне бе до нея.

— Да — въздъхна дълбоко. — Харесва ли ти тази идея?

— Да — главичката ѝ се сведе бързо. — Трябва да го отпразнуваме с шоколад, обаче. Казах на Даш, че ни трябва голяма шоколадова торта, точно като тази, която Саймън ми донесе миналия ден. Имаше всички видове шоколад.

Елизабет трепна и се намръщи към раздразненото изражение на Даш.

— Саймън, а?

Младата жена почувства съжаление към детегледачите на Каси. На света не съществуваше нищо друго, освен шоколада, което да е в състояние да я поддържа да тича с пълна скорост в продължение на часове.

— О, да. Той наистина е много мил. И няма нищо против чаените партита. Той и неговите момичета пиха чай с мен два пъти — Каси се взираше в нея напълно сериозно, сякаш човекът, с когото бе пила чай, не бе същият, който се бе втурнал да си проправи път през шестима пазачи, когато бе чул воя на Даш да разкъсва нощта.

Елизабет се пребори със слабия смях, който се надигна в гърдите ѝ. Господи, щеше да ѝ хареса да види това. Очите ѝ се затвориха уморено за секунда, но тя с мъка ги отвори отново. Там беше и Даш, гледаше я, обичаше я. Сърцето ѝ се изпълни с вълнение при тази мисъл.

— Хайде, тиквичке. Целуни мама за лека нощ и върви отвън при Мерк и Саймън. Аз ще дойда след малко — каза най-сетне Даш тихо, когато клепачите на Елизабет запърхаха сънливо.

Каси положи една плаха целувка на бузата на майка си, след това скочи от скута на Даш и тръгна към вратата.

Младият мъж се обърна отново към половинката си, очите му бяха потъмнели от загриженост, когато се наведе по-близо и докосна бузата ѝ нежно.

— Добре ли си?

— Чудесно — трябваше да задържи очите си отворени. Трябваше да се взира в прекрасния му поглед толкова дълго, колкото може. — Ти?

— Дяволски е студено нощем — въздъхна той. Елизабет можеше да види последиците от безсънието. — Но всичко се нарежда. Когато те пуснат, ще останем в имението на Породите, докато се почувстваш достатъчно силна. След това си отиваме у дома. Имам едно

местенце... — Даш я гледаше внимателно. — Това е една хубава малка къща. Достатъчно голяма за семейство, не много далеч от града, но ще бъдем в безопасност там.

— Докато сме заедно, Даш — прошепна тя. Нищо друго нямаше значение за нея.

— Да — тогава мъжът сведе глава и произнесе тихо до устните й: — Обичам те, бейби.

Елизабет се усмихна и очите й се затвориха.

— И аз те обичам... половинке. Завинаги.

Даш излезе от болницата и пое Каси високо в прегръдките си, когато тя се хвърли към него. Момиченцето почти не го изпускаше от поглед от сутринта след операцията на Елизабет. Започваше да плаче, когато той излизаше без нея, а Даун казваше, че сяда до прозореца и наблюдава пътя с такова отчаяние, че къса сърцата на всички, докато той не се върне в хотела.

Даш я обгърна по-плътено и усети треперенето й, докато я изнасяше от болницата. След смъртта на Грейндж тя бе станала още по-тиха. Сякаш очакваше сега да се случи нещо повече. Очакваше удар, който още веднъж щеше да я хвърли в кошмара на последните две години.

— Още ли ме обичаш, Даш? — изненадващият въпрос бе прошепнат в ухото му, когато влязоха в асансьора.

Мъжът погледна надолу към главата й, когато вратата се затвори с плъзване.

— Разбира се, Каси, защо да не те обичам? Казах ти, ти си моето малко момиченце вече. Това няма да се промени.

Детето въздъхна, сякаш с облекчение.

— Наистина ли мога да те наричам татко вече, Даш? — попита го то, лицето му се надигна от рамото му и очите му се възряха в него с такава топлина, с такава обич, че Даш разбра, че Каси наистина има душа.

— Да — засмя се той, усещайки гордост от себе си, каквато бе изпитал и когато разбра, че Елизабет носи неговото дете. — Да, Каси, наистина вече можеш да ме наричаш татко.

Даш я прегърна силно и разбра, че каквото и бъдеще да я очаква, тя нямаше да се превърне в убиеца, за когото бяха мечтали Грейндж и Мартен. И той щеше да направи всичко по силите си, за да се увери в това.

Всичко е наред, Каси, точно както ти казах.

Каси стоеше сама в спалнята, няколко седмици по-късно, и гледаше мекото смъртно сияние на феята, която седна от едната страна на леглото. Феята беше там, когато другият мъж бе убил баща ѝ. Не татко ѝ. Нейният татко беше Даш. Дейн ѝ бе бил баща, но не бе толкова мил с нея, колкото Даш. Както и да е, тогава бе дошла феята. Бе убедила Каси да бъде тиха и спокойна, беше ѝ казала, че майка ѝ ще дойде и всичко ще бъде наред. Оттогава бе останала с нея и винаги ѝ обещавахе, че всичко ще бъде наред. Но Каси все още се страхуваше.

— Мама е добре. Това е най-хубавото нещо — каза момиченцето, макар че чувстваше как гърдите я болят по онзи странен начин, както когато искаше да заплаче, но не може.

Каси. Отново ли се притесняваш? Феята винаги знаеше кога е разтревожена.

— Аз ще бъда ли лоша? — детето прошепна думите. Постоянно присъстващият страх, нарастваше вътре в нея.

Това зависи от теб, Каси — отвърна тихо феята, като се протегна и докосна бузата ѝ с лека като перце ласка. — *Ти си благословена със светлина и животът ти е дарен с причина. От теб зависи как ще изживееш този живот.*

Феята невинаги говореше смислено, но Каси разбираше достатъчно, за да знае, че изглежда това бе неин избор. Майка ѝ ѝ бе казала, че е добро момиче, и Каси бе решена винаги да бъде такава. Прегърна новото си плюшено мече по-силно. То беше по-голямо от предишното. Пухкаво и топло, и тя вече не се чувстваше толкова самотна, когато феята странеше от нея — доста често тези дни. Освен това, Даш ѝ бе казал, че ако се уплаши, тогава всичко, което трябва да направи, е да извика него и мама. Те винаги идваха и стояха при нея, когато се страхува или когато кошмарите са прекалено лоши.

Но не можеше да каже на мама защо кошмарите са лоши. Дори на Даш не можеше. Тя не беше родена да бъде добро момиче, мъжът с

белега се бе изсмял, когато ѝ бе казал това. Тя бе родена да бъде животно. Да бъде убиец. Но всичко, което искаше Каси, бе да бъде добро момиче.

Каси, не ти ли обещах, че всичко ще бъде наред? — попита я тогава феята. — *Някога лъгала ли съм те?*

— Не — прошепна детето. Искаше, имаше нужда да ѝ повярва.

Заспивай, Каси, изрече феята тихо. Нежна усмивка изви призрачните ѝ устни; едно усещане за топлина, придружено с леко докосване по челото на Каси. *Почини си, малката ми, и знай, че си дарена с душа, толкова ярка и блестяща като усмивката ти. Спи.*

Момиченцето затвори очи. Когато почувства бавното отдръпване на топлината, то надникна изпод миглите си и видя как феята се изправя на крака и започва да се разтваря във въздуха.

Лека нощ, Каси. Мекото сияние се разсея, оставяйки детето само. Миглите му запърхаха сънливо.

— Аз съм добро момиче, Бо Бо — прошепна то на плюшеното мече, като го прегърна по-здраво. — Мама казва, че съм. А мама не ме лъже. Може би не всички Койоти са лоши. Аз ще бъда добър...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.